

Giới thiệu Còn Xuyên Nữa Sẽ Chặt Tay

Bạn đang đọc truyện Còn Xuyên Nữa Sẽ Chặt Tay của tác giả Tam Thiên Lưu Ly. Biệt danh của thể loại văn xuyên không nữ cường này “một quả trứng gà luộc gây ra bi kịch”, “ngủ không đúng thời điểm dẫn đến thảm án”...

Nói ngắn gọn, chính là chuyện xưa về một nữ thanh niên xuyên tới xuyên lui vào rất nhiều người như —— cô vợ đáng thương bị chồng lạnh nhạt, cô gái bình thường xuyên qua mặt thể “tung hoành”, thiếu nữ xui xẻo lưu lạc dưới tầng chót của xã hội, tiểu thư khuê các gia cảnh sa sút...

Đối với những truyện hot này, Tô Lục bày tỏ: “Đường như không có ngày nghỉ đã đành, khó khăn nguy hiểm chồng chất cũng có thể bỏ qua, nhưng ta có thể chặt tay tên gia hỏa khiến ta không ngừng xuyên qua xuyên lại được không?”

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nữa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Một Quả Trứng Gà Luộc Gây Ra Bi Kịch

Lơ lửng trong không trung nhìn “chính mình” sẽ có cảm giác như thế nào?

Rất vi diệu.

Tô Lục sờ sờ cằm, tình huống hiện tại của cô chắc có thể coi là hồn lìa khỏi xác được rồi? Chỉ có điều nếu người khác hồn lìa khỏi xác thì ít nhất cũng phải đụng đầu vào tường, bị điện giật hay cái gì đó đại loại như thế, đằng này Tô Lục ăn trứng luộc trong nước trà liền biến thành như vậy.

Là báo ứng quá mức xa xỉ sao?

Đủ để làm trứng gia truyền!

Giống như một quả trứng sứ phủ đầy hoa văn xinh đẹp!

Cứ như thế bị Tô Lục ăn hai quả.

Từ nhỏ đã được gọi là “ngốc to gan”, cho dù gặp loại tình huống này, Tô Lục cũng không sợ hãi, nhưng sau khi biết tình huống của mình là hồn lìa khỏi xác, cô phát hiện mình không thể nào rời khỏi thân thể quá một thước, sau khi thử tiến vào cơ thể, đúng là “nằm được vào”, nhưng một chút cảm giác dung nhập cũng không có, giống như đem một quả trứng luộc ném vào trong nước sôi, dù có nấu thế nào cũng không thể nấu thành canh trứng được. Tô Lục biết tình huống hiện tại không hay ho cho lắm, cha mẹ ly dị đã nhiều năm, mỗi người đều có gia đình riêng, bản thân cô sống một mình năm, hơn nữa còn là một “Thương hộ cá nhân” [ở trên Taobao* bán chút quần áo trang sức chắc cũng được coi là kinh doanh nhỏ lẻ nhỉ?], sống như vậy, cho dù cô có biến mất vài ngày, cũng không có người lấy làm kỳ lạ.

*Taobao: một trang bán hàng trên mạng nổi tiếng của Trung Quốc.

Hiện tại thân thể Tô Lục dường như còn “sống” [tuy rằng mỏng manh, nhưng xác thực còn có tiếng tim đập], nhưng mà không ăn không uống thì có thể duy trì bao lâu? Có thể suy ra, cứ tiếp tục như vậy, một hai tuần sau trong thành phố sẽ xuất hiện tin tức —— thiếu nữ lớn tuổi độc thân chết ở trong phòng trọ, sau khi hàng xóm người được mùi thối mới phát hiện ra.

Tro mắt nhìn thân thể của chính mình hư thối thật sự không phải trải nghiệm gì tốt đẹp, hơn nữa hiện tại đã là cuối xuân, thời tiết vô cùng ẩm áp. Nếu chuyện này thực sự xảy ra, ảnh hưởng đến tâm tình cư dân ở đây không nói, còn liên lụy cả đến chủ nhà, dù sao thì chủ nhà đối xử với Tô Lục cũng không tệ, thỉnh thoảng không có tiền thuê nhà khát nợ vài ngày cũng không sao.

Cho nên, mặc kệ là vì mình hay là vì người, cô đều không thể cứ thế này mà chết được.

Xem ra, chỉ có thể thử cái kia?

Ánh mắt Tô Lục rơi xuống sợi dây chuyền đeo ở trên tay, nói đúng ra, là mặt của dây chuyền. Đây không phải vật gia truyền gì, cũng không phải bảo vật thần bí tìm mua được ở phố giao dịch, mà chỉ là một đồng xu, nhưng có thể sánh ngang với đàn ông —— một mặt là chữ “nhất”, một mặt là hình hoa cúc. Nhưng Tô Lục cảm thấy nó còn đáng tin hơn đàn ông, bởi vì không có tên đàn ông nào chịu được chuyện bị xuyên lỗ. Đương nhiên, điều này chỉ là nói nhảm, không xuyên lỗ sao có thể luôn dây đây?

Phá hoại nhân dân tệ không phải chuyện tốt đẹp gì, nhưng “pháp luật không trách nhiều người”, hơn nữa tiền xu này cũng không phải cái gì quý giá, cho nên người công khai buôn bán nó không thiếu, người mua lại càng không thiếu, Tô Lục chính là một trong số đó. Đây là cô mua được từ một cửa hàng đồ cổ mới mở cách đây không lâu, không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, sau khi đeo nó không lâu, cửa hàng nhỏ của cô đúng là chuyện bại

thành thảng, tuy rằng vẫn chưa đến mức dư dả nhưng ít ra cũng không khiến cô chết đói, cho nên mặc dù sau này có tiền có thể mua cái khác quý giá hơn, nhưng Tô Lục nhất quyết không đổi nó.

Thứ gì có thể cầu tài đổi với cô đều là bảo bối.

Tô Lục chính là một tục nhân như vậy.

Cô vẫn luôn coi nó là một đồng tiền xu phổ thông, cho tới tận hôm nay, mới nhìn thấy đồ chơi này lại có vài phần không tầm thường. Nguyên nhân không đâu khác chính là khi ở trạng thái linh hồn, Tô Lục hoàn toàn không thể tiếp xúc với bất cứ vật gì, bao gồm cả thân thể của mình, nhưng lại có thể nắm được nó.

Nhưng chỉ có thể chạm vào, không thể cầm lấy, nếu không cô đã sớm cầm thứ này đi gọi “120”, cần gì chờ đợi tới bây giờ.

Tô Lục lơ lửng mãi cũng mệt mỏi, cho nên chán nản ngồi xuống đất, vươn tay thật cẩn thận chạm vào đồng tiền xu kia, lập tức đầu ngón tay truyền đến cảm giác nóng bỏng, giống như có thứ gì đó vừa đâm xuyên vào trong thân thể.

Tô Lục vội vàng buông tay ra, nghĩ rằng thứ này thật là quý quái, chẳng lẽ là được dưỡng khí của cô tẩm bổ mà thành tinh?

Lý do này vừa đưa ra, Tô Lục không biết là nên khen chính mình cơ trí, hay là nên khóc than cho bản thân.

Đồng xu thần bí này dường như là hy vọng duy nhất trước mắt.

Nhưng Tô Lục quyết định chờ đợi thêm mấy tiếng nữa, nếu có người đến tìm là tốt nhất, nếu không... cho dù có gặp nguy hiểm, cô cũng phải thử.

Tô Lục không muốn chết.

Người nghèo cũng là người, cũng muốn sống thật tốt.

Miền bàn về cái “nghèo” của cô, thật ra cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Sau khi quyết định, Tô Lục kiên nhẫn chờ đợi.

Rất nhanh, mấy tiếng đồng hồ “vù vù” trôi qua, trong phòng vắng ngắt, ngoại trừ thân thể thiếu nữ lẳng lặng nằm ở trên đất, cũng chỉ có một nữ quỷ hồn phiêu đảng trong không trung.

Đúng lúc này, một cơn gió mát theo nửa cánh cửa sổ đang mở thổi vào, rèm cửa, ga trải giường... Thậm chí tóc và quần áo, tất cả những vật nhẹ nhàng mềm mại đều theo cơn gió này hơi hơi rung động, nhưng Tô Lục lại không cảm giác được, một chút cũng không được.

Tô Lục thở dài, cô biết, chính mình không có lựa chọn.

Vì thế trong vai trò “nữ quỷ” mới nhận, Tô Lục nhẹ nhàng đi xuống, vươn tay, sờ sờ đồng tiền xu kia, rất nhanh, cảm giác nóng rực lại theo đầu ngón tay truyền đến, lúc này, Tô Lục không thu tay lại nữa.

Cô có cảm giác ngón tay mình dường như biến thành một cái ống hút, dùng lực mà hút, giống như một dòng dung nham nóng bỏng theo đó mà chảy vào bên trong cơ thể, thiêu đốt toàn bộ lực phù ngũ tạng của cô, nóng rát, đau đớn... Cho nên Tô Lục rất nhanh trở thành “nữ quỷ ngắt xiêu”.

Quý có năm mơ không?

Có!

Ít nhất Tô Lục cũng trải qua một giấc mộng kỳ quái, cơ thể chính mình dường như ở trong một không gian chỉ có hai màu trắng đen, có vô số những mảnh vỡ bảy màu, không ngừng lướt qua thân thể cô. Quan sát kỹ càng, Tô Lục phát hiện ra những mảnh nhỏ này rất thú vị, có nữ tử cổ đại giống như liễu rủ trong gió ngồi bên song cửa ảm ức khóc, cũng có kỵ sĩ mũ bạc, giáp bạc giờ kiếm hô to, có rồng vàng năm móng từ trong mây bảy màu bay ngang qua, còn có phi thuyền vũ trụ từ hố sâu tối đen vọt lên... Ngoài ra, còn có rất nhiều. (Linh: ảo tung chảo ><)

Đây là cảnh tượng rối loạn gì?

Tô Lục trầm nói, người sáng suốt vừa nhìn đã biết: “Những thứ này căn bản không thuộc về cùng một thế giới?”

“Đúng thế, những hình ảnh đó đúng là không thuộc về một nơi.” Một giọng nam xa lạ đột nhiên vang lên.

“... Ai?”

“A, xin lỗi, trình tự sai rồi, trước hết cô phải chọn cái này ta mới có thể nói chuyện.”

Người kia vừa dứt lời, trước mặt Tô Lục lập tức xuất hiện một khung đối thoại màu đen thật lớn.

【Muốn biết ý nghĩa sinh mệnh mình? Muốn tiếp tục sống sót?】

【A. Đúng (để cử lựa chọn)】

【B. Không (đặc biệt không để cử lựa chọn)】

Tô Lục: “...” Không biết đạo văn là rất đáng xấu hổ sao?!

“À, đúng rồi, cô chọn A tôi mới có thể tiếp tục nói chuyện với cô.” Giọng nam lại vang lên, nghe có vài phần lười biếng.

Tô Lục: “... Nếu tôi chọn B thì sao?”

“Vậy thì tôi cũng chỉ có thể vì cô mà mặc niệm ba phút.”

Tô Lục: “Cái này thật sự gọi là lựa chọn sao?” Dùng vũ nhục hai chữ “lựa chọn” có được không?

“Đương nhiên.”

“Lựa chọn ở chỗ nào?”

“Ít nhất cô vẫn có thể lựa chọn sống hay là chết.”

Tô Lục: “... Ha ha.”

Giọng nam lại vang lên: “Em gái, nếu muốn kiến nghị cũng không cần cười ‘ha ha’, rất dễ dẫn đến thù hận.”

“... Anh là ai?”

“Cô có thể lựa chọn đáp án trước được không? Nếu không tôi cũng không thể nào xuất hiện được.”

Tô Lục biết, chính mình cũng không còn lựa chọn khác, nếu thật sự muốn chết, cô cũng không tiến hành thử nghiệm có vẻ rất “nguy hiểm” này, vì thế cô chọn “A”.

Dường như là ngay giây tiếp theo, một thanh niên tóc đen mặc một bộ quần áo hóng mát mùa hè —— thắt lưng, quần đùi và dép xỏ ngón xuất hiện trước mặt Tô Lục, nở nụ cười khoe ra hàm răng trắng đều, dựng thẳng ngón cái với cô: “Em gái rất sáng khoái, ta thích rồi đây!”

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nữa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Sống Như Thế Thật Uất Nghẹn

Lần thứ hai mở hai mắt, linh hồn Tô Lục đã xuyên vào một thân thể mặc quần áo. Chẳng qua thân thể này vô cùng xa lạ với cô.

Đương nhiên, chuyện này cũng rất bình thường, bởi vì nó hoàn toàn không phải của cô. Tô Lục có loại cảm giác vô cùng chán ghét khi mặc nội y của người khác... Cô hơi nhũn mày, nhưng rất nhanh lại dần ra, đây là chuyện không thể nào tránh được.

Dựa theo khế ước của cô và thanh niên dép xỏ ngón kia, không cố định trong thời gian bao lâu, cô phải sử dụng thể xác này để sống sót cho thật tốt, trong thế giới “Vị Diện” này.

Không sai, nơi này và nơi ở của Tô Lục là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Theo như lời của thanh niên dép xỏ ngón thì mọi việc có thể được hiểu như thế này, thân thể “bị choáng” của Tô Lục đang đứng ở ranh giới giữa sống và chết, đương nhiên, chuyện này và chuyện trúng độc trong nước trà không có bao nhiêu liên quan, chủ yếu là phải trách cô vì kiếm tiền mà thức trắng ba ngày ba đêm liền.

Nhưng cũng chính vì loại cảnh ngộ kỳ diệu này, mới khiến cô phát hiện ra đồng tiền xu kia vô cùng dị thường. Nó là vốn là “khí cụ không chế Vị Diện”, hoàn toàn không nên lưu lạc bên ngoài, hơn nữa chỉ xảy ra phản ứng với “thân thể có năng lượng thuần túy”, giống như linh hồn.

Lần kỳ ngộ này, cho dù là đối với Tô Lục hay là đối với đồng “tiền xu” không chế được Vị Diện kia mà nói, đều là tai nạn không nhỏ.

Trong khoảnh khắc Tô Lục và nó tiếp xúc với nhau, trong “Vị Diện” đột nhiên xuất hiện một “dòng lử” không lớn nhưng rõ ràng có tồn tại, khiến cả hai bên đều phát sinh thay đổi, đồng thời, độ phù hợp giữa thân thể và linh hồn của Tô Lục giảm xuống nghiêm trọng.

Mà chuyện Tô Lục cần làm chính là, san bằng “biến hóa” này. Để cho Vị Diện khôi phục lại trạng thái bình thường, linh hồn cùng thân thể của cô mới có thể thuận lợi hợp lại thành một.

Đương nhiên, trong thời gian này, linh hồn của Tô Lục bởi vì được tôi luyện nên sẽ không ngừng lớn mạnh, mà thân thể đột nhiên được đưa đi bảo quản của cô cũng thu được những lợi ích nhất định.

“Có thể vì thân thể mà bổ sung vitamin ABCDE vô cùng quan trọng và các hạng chất canxi, từ nay về sau lưng không mỏi, chân không đau, một hơi có thể ăn tám bát.” Đây là lời nói nguyên văn của tên gia hỏa kia.

Mà phản ứng của Tô Lục đối với chuyện này chỉ là một tiếng: “Ồ.”

Thanh niên quả nhiên bị tiếng cười lạnh lùng của Tô Lục làm cụt hứng, ngượng ngùng gãi gãi đầu, khuôn mặt rõ ràng rất tuần lẳng lại bị biểu hiện của hắn làm mất đi không ít điểm, ngại ngần nói: “Tóm lại, chuyện là như thế đó.”

Muốn sống sót, phải đến một Vị Diện khác hoàn thành nhiệm vụ. Mà cái gọi là “nhiệm vụ”, chính là thay thế một người bất ngờ tử vong sống sót cho tốt, về chuyện sống như thế nào, là tùy ở Tô Lục.

“Bởi vì cô không phải trọng điểm.” Thanh niên nói như thế.

“Không phải trọng điểm?”

“Đúng vậy, giống như một chậu hoa, mọi người chỉ để ý xem hình thái của hoa có đẹp hay không, mà sẽ không quá chú tâm đến chậu hoa hay bùn đất bên trong chậu. Mà người cô phải thay thế, chỉ là một cục đất hoặc là một họa tiết hoa văn trên chậu hoa, chỉ cần tồn tại là được, những phương diện khác không có yêu cầu gì đặc biệt.”

“Nghe có vẻ không quá khó khăn.” Chỉ là một khoảng thời gian chờ “dòng lũ Vị Diện” bổ sung cho nên không được ở trong thân thể của mình mà thôi.

“Giống như một con mèo nhỏ thế này!” Thanh niên rất là vô liêm sỉ đem hai tay tạo thành hình nắm đấm đặt ở hai bên má, nghiêng đầu diễn tả, nhưng chỉ đổi lại ánh mắt khinh bỉ của Tô Lục, hắn buồn bực hỏi, “Không phải nói mèo là thứ khiến bản năng làm mẹ của nữ nhân trở dậy mạnh nhất sao? Tại sao cô không có chút phản ứng nào?”

Tô Lục mỉm cười trả lời: “Có lẽ là bởi vì ở tuổi của tôi không sinh ra được đứa con trai nào lớn như anh.”

Cảm giác bất an không biết làm thế nào do “thế giới quan” đột nhiên bị lật đổ đã biến mất, tên gia hỏa này đã khôi phục được bản tính “người gặp người ác” của em gái Tô Lục. “...”

Sau đó, cô bị tên gia hỏa kia đạp một cái đến nơi này.

Tô Lục ngồi dậy, phát hiện đối diện giường chính là bàn trang điểm, một dung nhan trẻ tuổi nhưng vô cùng tiêu tụy đang mặt đối mặt với Tô Lục ở trong gương, làn da vàng vọt, môi khô khốc, đôi mắt thâm quầng, trong con ngươi đầy tơ máu... hiệu quả dọa người có thể so với nữ quỷ.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đây chính là “khuôn mặt” hiện tại của Tô Lục.

Có điều, rốt cuộc là có chuyện gì, lại để gương ở đối diện giường như thế này?

Trong những truyền thuyết xa xưa, gương là vật có linh tính, không phải trong vô số tiểu thuyết thần tiên ma quái, vài món pháp bảo đều có nó hay sao? Mà hiện tại dân gian vẫn có tập tục đem gương treo ở trên cửa, nguyên nhân rất đơn giản nó có thể trừ tà, cũng chính là “đem những thứ xui xẻo xấu xa phản ra ngoài”.

Theo như lời giải thích của các “chuyên gia”, tập tục này có thể bắt nguồn từ thời kì sử dụng đồng đen để làm gương, đến tận cùng là vì sao thì đã không còn ai hiểu, nhưng ai cũng cho rằng: “Thà tin rằng có, cũng không thể tin không”.

Cho nên, đem gương đặt đối diện giường ngủ chính là một sai lầm vô cùng lớn.

Ban đêm.

Phòng tối đen.

Gương lạnh lẽo.

Người nằm trên giường.

Có vật thu quỷ về, không xảy ra bị kịch mới là lạ. Cho nên dân gian mới có câu: “Tắm gương đối giường, phu thê bất hòa”.

Tô Lục đỡ trán, tiếp nhận ký ức vốn có của thân thể, sau đó không còn gì để nói, ngán ngừ xưa nói thật không sai. Em gái Bạch Tuyết Văn – chủ nhân của thân thể này, quả thực là hình mẫu “không tìm đường chết sẽ không phải chết”.

Sinh ra trong một gia đình giàu có, cha mẹ yêu thương, lại là con một, trắng trẻo xinh đẹp, đáng người yêu chiều... Tất cả mọi thứ đều thuận lợi, đây đúng là hình mẫu có thể khiến người khác hâm mộ ghen tị không kể xiết, trên thực tế, Bạch Tuyết Văn đúng là người như vậy, có điều đó là trước khi cô hai mươi tuổi.

Nhưng tất cả mọi điều này đã thay đổi vào năm cô hai mươi một tuổi. Nguyên nhân thay đổi rất đơn giản, một câu chuyện không hề xa lạ: “Tiểu thư nhà giàu yêu tiểu tử nhà nghèo”, nghệ thuật bắt nguồn từ sinh hoạt, nhưng cũng là nơi sinh ra cảnh sinh hoạt cầu huyết, trong sách “tiểu tử nhà nghèo” ít ra sẽ trở thành nhân vật chính nổi danh tứ phương, nhưng “tiểu tử nhà nghèo” mà Bạch Tuyết Văn nhìn trúng, xét ở thời điểm hiện tại, ngoại trừ để Bạch Tuyết Văn nuôi và dùng tiền của cô để đi bao đường nữ nhân khác, thì không có thành tựu gì.

Thật ra ban đầu Bạch Tuyết Văn không hề coi trọng đối phương, chỉ bởi vì được nuông chiều từ nhỏ, cho nên tầm nhìn hạn hẹp, lòng dạ lại mềm yếu, sau khi Hứa Bán bám dính theo đuôi chừng một năm, cuối cùng cũng thành công hái được đóa hoa Cao Linh, hay chính là Bạch Tuyết Văn, chuyện này lúc đó khiến không ít người trợn mắt há mồm, hâm mộ, ghen tị, chúc phúc, nguyện rửa đủ mọi loại sắc thái.

Có điều Bạch Tuyết Văn không quá để ý, cha mẹ từ nhỏ đã dạy cô thiên kim khó mua được niềm vui. Lần này là cô thích, không có quan hệ gì với người khác. Bạch Tuyết Văn còn tưởng rằng cha mẹ sẽ đồng ý với suy nghĩ của mình ai ngờ lại bị phản đối kịch liệt.

Cũng bởi vì điều này mà Hứa Bán kiên quyết cho rằng cha mẹ Bạch Tuyết Văn “chê hèn yêu giàu”.

Thật ra, nếu để Tô Lục được nói, cô cảm thấy chuyện này và chuyện “chê hèn yêu giàu” không có bao nhiêu quan hệ, con gái từ nhỏ đã được nuông chiều, ngay cả bát cũng chưa từng rửa, hiện tại lại phải gả đi hầu hạ một gia đình nhà khác, người bình thường đều không dễ chịu. Huống chi, tiểu tử nghèo kia kém cỏi thì thôi không tính, nhưng vấn đề là yêu nhau một năm, trên người hắn từ đầu đến chân không có một thứ gì là do hắn bỏ tiền ra mua.

Thật sự bị nữ nhân “bao” đã đánh, nhưng vấn đề là hắn còn vênh mặt hást hàm sai khiến với bạn gái, chỉ thiệt thòi Bạch Tuyết Văn lúc nào cũng nhẫn nhịn.

Bạch cha Bạch mẹ cảm giác được điều này cho nên kiên quyết không tán thành, bọn họ chỉ có một đứa con gái, tương lai toàn bộ gia sản cũng nhất định sẽ giao hết cho con gái.

Trên đời này, người hiểu con cái nhất chính là cha mẹ, nếu thật sự có một người con rể như vậy, con gái của bọn họ không phải bị ăn tươi nuốt sống sao? Phản đối, nhất định phải phản đối đến cùng.

Đáng tiếc Bạch Tuyết Văn không hiểu khổ tâm của cha mẹ, bị câu nói: “Nhà cô chẳng qua chỉ có tiền, dựa vào cái gì khinh thường tôi? Chia tay đi, tôi cũng có cốt khí của mình!” của Hứa Bán đã kích, cho nên làm ra hành động “bỏ nhà ra đi”, hơn nữa để chứng minh “cốt khí” của mình, không những không lấy một đồng tiền, mà ngay cả quần áo trang sức cũng không mang.

Sau đó cùng Hứa Bán thuê gian phòng này, bắt đầu chung sống.

Cũng từ đó, mới hiểu được câu: “Vợ chồng nghèo hèn trăm sự khổ”.

Đại tiểu thư mười đầu ngón tay chưa từng động đến việc nhà, nay thì giặt quần áo, nấu cơm, quét tước vệ sinh, cái gì cũng phải học, những chuyện này dù sao cũng cần một quá trình.

Ban đầu Hứa Bán còn có tâm tình an ủi Bạch Tuyết Văn, nhưng càng về sau lời nói càng trở nên lạnh nhạt.

Cùng tốt nghiệp đại học sau đó tìm công tác, nhưng Bạch Tuyết Văn tìm được một công việc tốt hơn hẳn rất nhiều lần, lập tức bị oán giận “cô khiến tôi áp lực quá lớn”, vì để ý đến tâm tình của người yêu, cho nên Bạch Tuyết Văn đành từ bỏ công tác có đãi ngộ ưu việt kia, tìm đến một công việc nặng nhọc lương lại thấp.

Cứ như vậy, lòng tự trọng của Hứa Bán được thỏa mãn, trong một khoảng thời gian đối với Bạch Tuyết Văn vô cùng dịu dàng quan tâm, Bạch Tuyết Văn chỉ là một cô nương ngốc thấy tính tình hắn thay đổi thì cảm động không thôi, cảm thấy mình chọn công việc mới là vô cùng chính xác.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, bởi vì may mắn hoàn thành một nhiệm vụ quan trọng mà công ty giao phó, Hứa Bán thăng chức vinh quang, tục ngữ nói rất đúng, “Nam nhân có ba chuyện vui, thăng quan, phát tài và lão bà chết”.

Lời này tuy rằng bất công, nhưng lại có phần đúng.

Một khi tình cảm đã nhạt phai, sẽ khó tìm lòng mà muốn tìm đến hoa cỏ bên ngoài.

Bạch Tuyết Văn đã mơ hồ nhận ra điều này, nhưng dù thế nào cũng không tin, càng không dám hỏi.

Hứa Bán dường như cũng nhận ra được tâm tình của Bạch Tuyết Văn, lá gan càng ngày càng lớn, lúc trước mỗi ngày đều về nhà, hiện tại một tuần không về nổi một lần; lúc trước giữa tháng sẽ giao một nửa tiền thuê nhà và phí sinh hoạt, nhưng hiện tại một xu cũng không cho; lúc trước sẽ cố định ngày rút tiền trong sổ tiết kiệm, nhưng hiện tại hắn trực tiếp cầm toàn bộ số tiền hai người tích góp từng li từng tý một để mua nhà ra cho bản thân tiêu.

Tô Lục cảm thấy, kiếp trước của cô nương Bạch Tuyết Văn này tám phần là rùa đen, thật là biết nhẫn nại!

Rõ ràng còn chưa đến hai mươi lăm tuổi, lại để bản thân chịu uất nghẹn thành bộ dáng của “bà mặt vàng”*. Nhưng mặc dù cuộc sống như vậy, cũng chưa phải tuyệt vọng, bởi vì Bạch Tuyết Văn biết, trên thế giới này luôn có hai người đang chờ đợi cô trở về, mà vô luận cô phạm phải sai lầm như thế nào, họ vẫn sẽ tha thứ vô điều kiện.

*Bà mặt vàng: ý chỉ thiếu phụ lớn tuổi có chồng.

Bạch Tuyết Văn vốn đã nghĩ lên lút gọi điện thoại cho cha mẹ, đáng tiếc, lại biết được tin cha mẹ đột ngột qua đời, kinh ngạc, hối hận, áy náy, đau khổ... Tất cả những cảm xúc tiêu cực này cuối cùng cũng khiến bức tường thành trong lòng Bạch Tuyết Văn hoàn toàn sụp đổ, cuối cùng cô lựa chọn uống thuốc ngủ tự sát, rời khỏi thế giới dường như không còn bất cứ điều gì khiến cô lưu luyến này.

Sinh mệnh của Bạch Tuyết Văn vốn đã mất đi, nhưng bởi vì “dòng lũ Vị Diện” lan đến, tuổi thọ của cô nương này được kéo dài, có điều “tử vong” do tổn thương, nên linh hồn của Bạch Tuyết Văn vẫn còn suy yếu, bởi vậy cần một người, thay cô “sống” trong một khoảng thời gian, cho đến khi Bạch Tuyết Văn có thể tiếp quản thân thể một lần nữa.

Nếu những nguyên tắc của thế giới này sẽ bị phá hỏng, “đề dài ngắn dặm cũng sẽ có tổ kiến”, chỉ một vết rách nho nhỏ cũng có thể dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

Việc Tô Lục phải làm là giải quyết ngọn nguồn mọi chuyện.

Cô hít vào một hơi thật sâu, lại chậm rãi thở ra, rồi sau đó xốc chân lên, nhảy xuống giường.

Mặc kệ như thế nào, cuộc đời của Bạch Tuyết Văn, từ giờ trở đi sẽ do Tô Lục tạm thời tiếp quản toàn diện.

Chuyện thứ nhất chính là đem chiếc gương xui xẻo này nhanh chóng chuyển đi nơi khác!

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, bởi vì “thân thể suy yếu cực độ” Tô Lục vừa thờ hồn hển vừa vron tay, chọc chọc lên hai má của khuôn mặt cô gái trong gương vì vận động mà đỏ ửng lên, tay còn lại che ngực, cô có thể cảm giác được, Bạch Tuyết Văn thật sự đang đợi ở trong này: “Có thể sống thành như vậy, cô thực sự là nhân tài.”

Loại cuộc sống khổ sở đến cực điểm này có lẽ nên chấm dứt ở đây. “Tiếp theo, tôi sống cho cô xem.”

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nửa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tôi Đưa Cô Về Nhà

Tuy rằng, bình thường có thể nói Tô Lục là một trạch nữ chính hiệu, nhưng làm một chủ cửa hàng trên Taobao, cách một đoạn thời gian đều phải tự mình dậy sớm đến nơi bán si quần áo, ai cũng biết, sáng sớm đến thị trường bán si là một thách thức không nhỏ đối với nhân lực, thủ lực và cước lực, cho nên sức lực của Tô Lục không thể khinh thường, “Nói làm là làm” không hề là chuyện thần thoại.

Gội đầu, tắm rửa, nấu mì, thay quần áo, ăn mì, tất cả chuỗi hành động này chưa hết của Tô Lục đến một tiếng đồng hồ, sau đó, Tô Lục tiện tay đem đồng bát đĩa đã dùng qua buổi trưa ném vào trong bồn rửa bát, rồi trở lại phòng, tìm kiếm ba ngàn đồng tiền lương hôm qua Bạch Tuyết Văn vừa được lĩnh —— số tiền này nếu đặt ở một thành thị nhỏ cũng là một con số tương đối, nhưng ở nơi này, thực sự chỉ có thể coi là không chết đói mà thôi, chưa kể còn một phần tiền thuê nhà, nhưng hiện tại chuyện này đã không còn quan trọng nữa.

Sau đó, Tô Lục lấy ra một chiếc túi du lịch nhỏ, căn cứ vào ký ức của Bạch Tuyết Văn, mang theo laptop, một ít quần áo và những vật phẩm cá nhân tương đối trọng yếu nhét vào trong đó, rồi bước ra khỏi cửa.

Không sai, Tô Lục muốn rời khỏi nơi này.

Hứa Bản?

Xin lỗi, trong quy hoạch tương lai của Tô Lục hoàn toàn không có sự tồn tại của người này.

Vừa ra đến cửa, khóe mắt Tô Lục lại vô ý liếc thấy một chiếc bút màu nước đặt trong một hộp bia thô màu xanh, hơi ngăn người một chút, khẽ nở nụ cười, nếu lúc này có người quen nào của Tô Lục nhìn thấy nụ cười ấy, tám phần có thể sáng tỏ, người này sắp sửa làm chuyện xấu. Tô Lục bỏ ba lô trên tay xuống, cầm lấy bút màu nước, viết mấy chữ lớn trên tấm kính dày của bàn trà, thường thức một lát, Tô Lục đem bút đặt lại chỗ cũ, đứng lên cầm lấy túi, không quay đầu lại một đường đi xa.

“Ầm”, tiếng đóng cửa vang lên, gian phòng chôn dấu vô số nụ cười, nước mắt, chờ đợi, tuyệt vọng của Bạch Tuyết Văn cuối cùng cũng bị Tô Lục bỏ lại, rơi vào yên tĩnh chết người.

Nửa giờ sau, Tô Lục lên tàu đi về quê hương của Bạch Tuyết Văn – thành phố W.

Thành phố nhỏ C cùng đại đô thị W phồn hoa xa lạ cách nhau không xa, giữa hai nơi hằng ngày đều có vô số chuyến xe qua lại, mới đầu khi đến thành phố C, sau khi tan tầm thảnh thơi Bạch Tuyết Văn lại đến chung quanh nhà ga đi dạo một vòng, có mấy lần thiếu chút xúc động mà lên tàu trở về, nhưng rốt cuộc vẫn cố nhịn xuống, nghĩ đến câu nói “Con sẽ cùng với A Bản chung sống hạnh phúc cho hai người xem” khi rời đi, cho nên cố gắng chống đỡ, đợi đến thời điểm đó thực sự đến mới trở về, nghĩ rằng khi đó mọi người lại có thể chung sống vui vẻ với nhau như trước đây.

Nhưng không ngờ, rốt cuộc đã không còn cơ hội.

Tuy nói “chia ly là vì lần sau gặp lại”, nhưng đòi người có bao nhiêu lần chia ly không có cơ hội gặp lại?

Một quyết định sai lầm, đôi lấy kết quả hối hận cả đời.

Tô Lục hơi nhíu mày, đột nhiên cảm giác ngực đau nhói, Tô Lục biết, là linh hồn của Bạch Tuyết Văn đang than khóc —— bởi vì cùng chung một khối thân thể, tư duy của hai người có thể tương thông thậm chí là trao đổi, đương nhiên, điều này không nghĩa là giữa hai người không có bí mật, chỉ khi bản thân một người muốn làm như vậy hoặc là cảm xúc mãnh liệt đến một mức độ nào đó mới có thể truyền đạt ý thức cho đối phương, đơn giản mà nói, người trước là chủ động, người sau là bị động.

Hiện tại mới biết đau? Đúng là cô gái ngốc nghếch, nếu muốn chết, ít nhất cũng phải chờ đến khi nhìn thấy cha mẹ lần cuối cùng rồi hãy nói chứ? Nói không dễ nghe lắm, chính là người một nhà, chết cũng muốn chết cùng nhau, vậy tại sao lúc trước còn làm ra hành động như thế.

Tô Lục khẽ thở dài, quyết định không nghĩ đến việc này nữa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhắm mắt lại, Tô Lục đưa tay ra kim lại lòng mình —— đừng khóc, tôi đưa cô trở về gặp cha mẹ.

Mà chuyện Tô Lục không biết, chính là trong khoảnh khắc cô hành động như thế, Hứa Bản cũng vừa đứng lúc đứng ở trước cửa gian phòng cô vừa mới rời đi.

Hắn quay đầu cười với mấy người theo đến: “Đây là nhà tôi.”

“Anh Hứa, anh cũng sắp là quản lý rồi, còn ở nơi như thế này ư? Dù sao cũng nên mua một căn biệt thự.”

“Tiểu Lý, nói cái gì thế.” Tuy rằng cấp dưới thôi phùng khiến Hứa Bản đắc ý, nhưng hắn vẫn tỏ vẻ thực khiêm tốn, “Tôi vẫn chỉ là phó quản lý thôi, hơn nữa, tiền đâu mà mua biệt thự, cậu cho tôi mượn sao?”

“Ồi, đúng là càng giàu càng keo kiệt.”

Tiểu Lý giả bộ thở dài, thành công chọc cười thủ trưởng của mình.

Hứa Bản vừa cười vừa vỗ vai hắn: “Ai nói tôi keo kiệt? Hôm nay các cậu ăn thoải mái, bia uống đến say thì thôi, nếu tôi khê nhieu máy một cái thì sẽ là cháu của cậu!”

“Ai nha, cái đó thì không dám.”

“Đi!”

“Ha ha ha...”

Hứa Bản vừa nói đùa cùng Tiểu Lý, vừa quay đầu lại bắt chuyện với một thanh niên tuổi trẻ đi ở phía sau: “Thư Duy, cậu và Tuyết Văn đã nhiều năm không gặp rồi nhỉ? Hôm nay vừa đúng dịp, ném thử tài nghệ của cô ấy, tuy rằng chân tay vẫn vững vẻ như trước, nhưng mấy năm nay cũng đã thành thạo không ít.”

“Ừ.” Thanh niên gật gù đầu, không nói gì nữa.

Bởi vì Phương Thư Duy từ trước đến giờ là một người không thích nói chuyện, cho nên Hứa Bản cũng không vì thái độ này của hắn mà tức giận, ngược lại, trong lòng hắn hiện tại tràn ngập một loại cảm giác sung sướng mãnh liệt. Phương Thư Duy và hắn khi còn học đại học cùng ở trong một ký túc xá, có điều không được coi là bạn bè thân thiết. Hắn biết, tên gia hỏa này tuy rằng không dễ lộ ra trước mặt người khác, nhưng trong nhà lại thật sự thực giàu có. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng hắn đối với những người ngâm thia vàng mà lớn lên như thế luôn có cảm giác đố kỵ, bao gồm cả Bạch Tuyết Văn. Nhưng hiện tại đã khác, “đóa hoa Cao Linh” là Bạch Tuyết Văn đã thành công bị hắn đập vào trong bụi đất, mà Phương Thư Duy... lại từng thích Bạch Tuyết Văn.

Tuy rằng không biểu hiện ra bên ngoài, nhưng Hứa Bản không phải kẻ ngốc, năm đó khi theo đuổi Bạch Tuyết Văn hắn đã phát hiện ra, nhưng hắn chưa bao giờ vạch trần.

Xa cách nhiều năm, không biết khi Phương Thư Duy nhìn thấy một tiểu tử nghèo như hắn hiện tại sự nghiệp thành công, mà đại tiểu thư hắn từng thích năm đó hiện tại không khác gì một nữ nhân bình thường, mặc loại quần áo rẻ tiền, dùng bàn tay thô ráp tự mình xuống bếp làm cơm canh, rốt cuộc là sẽ có cảm giác thế nào? Có lẽ rất khó chịu đi.

Phương Thư Duy khó chịu, Hứa Bản sẽ dễ chịu, bởi vì hắn có cảm giác, rốt cục hắn cũng thành công dẫm nát đối phương ở dưới chân.

Hiện tại, hẳn mới là người thắng.

Cho nên mới gặp lại không lâu, hẳn đã vội vàng mời đối phương về nhà, đương nhiên để không có vẻ quá đột ngột, còn lôi kéo thêm Tiểu Lý chuyên gia tăng bốc đi theo tiếp khách.

Hứa Bản thường không thích tự mình mở cửa, cho dù nửa đêm trở về cũng phải lớn tiếng gõ cửa, muốn khiến Bạch Tuyết Văn đã đi ngủ ra mở cửa, hẳn biết tâm lý này của mình có chút biến thái, nhưng mỗi lần thành công sai khiến vị đại tiểu thư từng được hắn theo đuổi hơn một năm này, sẽ khiến cho hắn có cảm giác thực thụ thái. Nhưng hôm nay, hắn quyết định thể hiện chút phong độ, vì thế tự mình mở cửa, chìa khóa rất dễ tìm —— ở trong một tờ giấy màu xanh gắn trên thân cây hoa nhỏ Bạch Tuyết Văn trông trước cửa.

Sau khi mở cửa, hắn đi thẳng vào bên trong gọi: “Tuyết Văn, có người tới.” Lại nhìn giá giày, “Lấy thêm một đôi dép lê ra đây.”

Đáng tiếc, chờ chốc lát, trong phòng vẫn không có ai đáp lời.

Hứa Bản khẽ nhú mày, trong lòng dâng lên một chút cảm xúc không thoải mái, đi động thì tắt máy, là chuyện gì đây?

“Anh Hứa, có phải chị dâu ra ngoài không?”

“Có lẽ thế.” Hắn tiếp lời Tiểu Lý, “Đã nói đừng chờ giờ tan tầm mới đi mua đồ ăn, kết quả cô ấy lại nói ‘thức ăn lúc này mới là rẻ nhất’, nói bao nhiêu lần rồi nhưng vẫn không nghe, trong nhà còn thiếu chút tiền ấy sao?”

“Ha ha, anh Hứa, đó là chị dâu tính toán cho sinh hoạt.”

“Cái gì mà tính toán sinh hoạt, vài đồng đó cũng chẳng kiếm lời được, tiết kiệm thì cũng có lợi gì, thế cả thôi.” Hứa Bản lắc đầu thờ dãi, ngược lại lấy tạm một đôi dép gỗ trên giá đưa cho hai người, “Dùng tạm cái này cũng được.”

“A, được.”

“Cám ơn.”

Mấy người nối đuôi nhau tiến vào trong phòng.

Từ khi tin cha mẹ Bạch Tuyết Văn qua đời đến hôm nay đã là hai ngày, trước khi rời đi Tô Lục còn thu thập đồ vật của mình, trong phòng không được gọn gàng lắm, hơn nữa trong không khí còn có mùi nì ăn liền, điều này làm cho sắc mặt Hứa Bản rất khó coi. Vừa mới nói vợ mình làm việc nhà không tệ, lúc này lại để cho bọn họ chứng kiến cảnh này, không phải rất mất mặt sao? Tuy nói hiện tại N ngày hẳn mới trở về một lần, nhưng chỉ cần hắn còn trở về, ngày nào Bạch Tuyết Văn cũng quét tước sạch sẽ phòng ở!

Tiểu Lý tinh ý vừa thấy tình huống như thế, lập tức chuyển sang đề tài khác: “Ồi chào, quản lý, bộ sơ pha nhà anh thật đẹp.”

“Thật sao?” Hứa Bản lấy lại tinh thần, bất luận thế nào cũng không thể để mất mặt với Phương Thư Duy: “Đi, chúng ta qua đó ngồi trước.”

Mấy người rất nhanh đi tới bên sơ pha, sau đó, đồng thời ngậy ngẩn cả người.

Nguyên nhân không gì khác, trên bàn trà thủy tinh được bộ sơ pha bao quanh, có mấy chữ được viết bằng mực nước ——

“Tiền nam tiền sinh thân mến, tạm biệt... à không, là vĩnh viễn đừng gặp lại!”

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nửa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thật Sự Là Không Biết Xấu Hổ

“...”

Trong phút chốc sắc mặt Hứa Bản biến thành màu gan heo.

Nữ nhân này!

Nữ nhân này dám... Sao cô ta có thể làm như vậy?!

Ra đi? Nói đùa sao?

Nhưng, hẳn biết, chuyện này không phải vui đùa, bởi vì một chiếc chìa khóa đang lẳng lẳng nằm ở trên tấm kính dày —— cô ta đi thật rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn Hứa Bân có chút sững sờ, bởi vì hẳn tuyệt đối không thể ngờ Bạch Tuyết Văn lại có thể làm đến nước này, dựa theo lý giải của hẳn, bởi vì Bạch Tuyết Văn từ nhỏ đã được bảo vệ quá mức, quả thực giống một đứa trẻ còn chưa trưởng thành, cho nên một khi đã nắm được trong tay, cô ta sẽ rất khó hạ quyết tâm chia tay, mà trong lòng càng tràn ngập các loại ý tưởng “lãng mạn” không thực tế, nếu như thế —— chỉ cần hẳn còn trở về nơi này, cô ta sẽ không hoàn toàn hết hy vọng, vẫn luôn chờ đợi hẳn “lãng tử quay đầu”.

Nhưng hiện tại, tình hình dường như phát sinh ngoài dự kiến của hẳn.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tình huống bất thình lình thế này khiến không khí giữa mấy người bỗng trở nên xấu hổ.

Tiểu Lý thật hận không được thể vả vào miệng mình, tuy rằng chỉ cần vào trong nhà sẽ nhìn thấy cảnh này, nhưng vì sao lại là hẳn khen “sô pha đẹp”?

Mà Phuong Thư Duy cũng thật sự giật mình, trong trí nhớ của hẳn Tuyết Văn luôn dịu dàng mỉm cười, khuôn mặt luôn tràn ngập sức sống như màu nắng, dường như chẳng có chuyện gì có thể khiến cô giận dữ, rốt cuộc đã gặp phải tình huống gì, mới khiến cho Tuyết Văn làm ra hành động thế này?

Đúng vào lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên.

“Đình đông! Đình đông!...”

Âm thanh này thành công phá vỡ bầu không khí quỷ dị.

Hứa Bân nhẹ nhàng thờ ra, vội vã đi ra ngoài, vừa mở cửa vừa âm thầm nghĩ: Không phải là Tuyết Văn trở lại chứ? Tốt nhất là cô ta giải thích cho tốt, nếu không... A, người này là ai?

Hắn nghi hoặc nhìn chăm chú vào người đàn ông xa lạ đang đứng ngoài cửa, tuy rằng đối phương chỉ mặc một bộ âu phục thông thường thêm một đôi giày da, phối hợp với cặp kính mắt, nhưng luôn có một loại người, cho dù ăn mặc đơn giản như thế nào, vẫn luôn lộ ra một loại hương vị người ta gọi là “tinh anh”, Phuong Thư Duy là một, Hứa Bân cảm giác chính mình cũng coi như một, mà người trước mắt này cũng nằm trong số đó. Có thêm bạn bè càng dễ quan hệ, hẳn đương nhiên không ngại kết giao bạn bè với người như thế này, nhưng vấn đề là, bọn họ chưa từng gặp nhau.

Hơn nữa, cho dù có vô ý gặp một lần, cũng không thể trực tiếp tìm đến tận nhà như vậy, thật đường đột.

“Anh là?”

“Hứa tiên sinh có phải không?” Đối mặt với biểu hiện đầy nghi vấn của Hứa Bân, người đàn ông kia khẽ mỉm cười, không kiêu ngạo không siểm nịnh đưa qua một tờ danh thiếp, “Xin chào, cho hỏi Bạch tiểu thư có ở đây không?”

Hứa Bân tiếp nhận danh thiếp nhìn một chút, khẽ nhướng mi: “Tuân Hiên... Anh là luật sư?”

“Đúng vậy.”

“Anh tìm Tuyết Văn có chuyện gì?”

“Xin lỗi, chuyện này tôi cần trực tiếp nói chuyện với Bạch tiểu thư.”

Tuy rằng lời nói có chút không khách khí, nhưng ánh mắt khi nói lời xin lỗi của Tuân Hiên khiến người ta cảm giác thực sự chân thành, hơn nữa hẳn lại là luật sư, tất yếu phải tuân thủ đạo đức nghề nghiệp, cho nên Hứa Bân cũng không để chuyện nhỏ ấy vào trong lòng.

“Tuyết Văn, cô ấy... có chuyện phải đi ra ngoài.”

“Vậy sao.” Vị luật sư trẻ tuổi dường như đã dự liệu đến loại tình huống này, mỉm cười hỏi lại, “Như vậy, có phiền không nếu tôi vào trong đợi?”

Hứa Bân lắc lắc đầu, vô luận thế nào hẳn cũng không thể để ai nữa nhìn thấy cái bàn kia: “Xin lỗi, hôm nay tôi có mời đồng nghiệp về nhà chơi, có chút không thích hợp...”

“Tôi hiểu rồi.” Tuân Hiên gật gật đầu, “Như vậy, có thể phiền anh chuyển lời tôi đã tới đây tìm với Bạch tiểu thư được không?”

“Chuyện này không thành vấn đề.” Hứa Bân sáng khoái gật đầu, lại giống như vô tình hỏi, “Là cha mẹ Tuyết Văn bảo anh đến sao?”

Tuân Hiên chỉ cười, không mở miệng.

Thực hiển nhiên, miệng hẳn rất kín, loại lời nói khách sáo sơ cấp này không đủ để dụ hẳn.

Mà Hứa Bân vốn cũng chỉ thử xem mà thôi, sau khi nhìn đối phương rời đi, hẳn cúi đầu nhìn danh thiếp trong tay, địa điểm ở nơi làm việc của hẳn đúng là thành phố nơi cha mẹ Bạch Tuyết Văn đang sống. Trong nhà không thu dọn, vội vàng rời đi, không trở về, chẳng lẽ... Hứa Bân đột nhiên nghĩ đến một

loại khả năng, khiến tâm tình hần nhảy lên.

Không, bây giờ còn chưa phải lúc suy nghĩ những chuyện này, trước tiên phải lừa gạt được hai người trong phòng mới là chuyện đúng đắn.

Khi Hứa Bân đang lầy lý do “Tuyệt Vãn lại nổi tính đại tiểu thư ” lừa dối người thì Tô Lục đã xuống xe, nơi đi đến đầu tiên chính là bệnh viện.

Cha mẹ Bạch Tuyết Vãn chết do tai nạn xe cộ, vừa đưa vào bệnh viện thì đồng thời ngừng hô hấp, thi thể đã hơi biến hình đặt trong nhà xác lạnh lẽo, chờ đợi con gái đến. Nếu như không có “dòng lũ Vị Diện”, chỉ sợ vĩnh viễn bọn họ không đợi được.

Theo sát phía sau hộ sĩ, trước mắt Tô Lục mơ hồ —— nước mắt sớm đã yên lặng rơi xuống.

Đây không phải cảm xúc của cô, mà là Bạch Tuyết Vãn.

Đột nhiên, trong lòng có một loại dao động kỳ dị truyền đến, như là đang nói “Xin cô, có thể để tôi không chế thân thể hay không?”.

Đây là lời khẩn cầu của Bạch Tuyết Vãn, cô thỉnh cầu... ít nhất có thể tự mình nói lời từ biệt với cha mẹ.

Đối với chuyện này đương nhiên Tô Lục sẽ không phản đối, nhưng vấn đề là, cô không biết nên làm như thế nào, đúng lúc này ——

“Hắc hắc, gặp rắc rối sao? Gặp vấn đề khó khăn sao? Gặp phiền toái sao? Mau mau bí mật gọi đường dây nóng xin giúp đỡ đi, hiện tại gọi một phút đồng hồ chỉ mất ba vạn tiền, hàng đẹp giá rẻ đây!”

“...” Tô Lục co rút khóe miệng, tên • gia • hỏa • này!

Giọng nói của dếp xỏ trực tiếp truyền đến trong đầu, nhưng Bạch Tuyết Vãn dường như không hề có phản ứng với chuyện này, Tô Lục suy đoán, có lẽ giọng nói của hần chỉ mình cô mới có thể nghe được, đây chính là cái gọi là “bí mật gọi đường dây nóng xin giúp đỡ sao?”

“Em gái thật thông minh, tôi sẽ cộng điểm cho cô!”

“... Rốt cuộc anh tôi đây làm gì?”

“A, chút nữa quên, em gái thật sự có thể tạm thời trao đổi thân thể với Bạch Tuyết Vãn, chỉ là, thời gian cô ấy sử dụng thân thể càng dài, thời gian cần tỉnh dưỡng sau đó càng nhiều, điều này có nghĩa là, cô phải nghỉ ngơi tại thế giới này càng lâu, cô xác định muốn làm như vậy sao?”

Tô Lục chỉ tự hỏi một chốc, liền đưa ra kết luận. Dù sao ở lại thế giới này bao nhiêu lâu, thời gian ở “thế giới thật” của cô cũng không trôi qua, quyết định này đối với bản thân không có hại gì. Hơn nữa, tuy rằng Tô Lục không phải là kẻ sĩ, nhưng cũng không thể nào nhắm mắt làm ngơ với yêu cầu hợp lý của một cô gái yếu đuối.

“Đúng thế, chuyện này cũng không ảnh hưởng gì đến thân thể của cô, ngược lại còn có vài điểm tốt.”

“...” Hừ, cái tên gia hỏa thả ngựa sau pháo* này, “Tôi xác định.”

*Thả ngựa sau pháo: chỉ những việc xảy ra rồi mới hành động hoặc mới nói, chẳng có tác dụng gì cả, ý ở đây là Tô Lục đã quyết định rồi anh dếp xỏ ngón mới nói chen vào, nên chị cảm thấy lời nói vô nghĩa.

“Tôi hiểu rồi.”

Trong đầu dường như truyền đến những tiếng vang vọng, giây tiếp theo, Tô Lục cảm thấy cảnh sắc trước mắt đột nhiên biến hóa. Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, cô đã trở về “tiền xu” nơi đứng hơn chính là trong không gian mà đồng tiền xu kia không chế. Nơi này bị một luồng ánh sáng trắng toát soi rọi mỗi phút mỗi giây, dường như là rộng lớn đến vô bờ vô tận, liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối, giới hạn tầm mắt có thể đạt được cũng chỉ có ánh sáng trắng xóa, nhìn lâu, sẽ khiến cảm thấy mắt đau nhức.

Khí Linh, cũng chính là người không chế nơi không gian này, vẫn bộ dạng quần đùi dếp xỏ ngón như trước, hần đang ngồi xếp bằng ngồi ở trước mặt Tô Lục, một tay chống trên đùi gác vào cằm, nhìn cô cười hi hi nói: “Tâm lòng của em gái thật tốt, tôi thật sự cảm động.”

Tô Lục khẽ cười rộ lên: “Đợi sau khi trở về, tôi đưa cho anh một tấm vé đi Hàn Quốc.”

“Hả?”

“Thần kinh trên khuôn mặt của anh hổng hết rồi, nên đi bảo trì lại.” Nói là “cảm động”, nhưng biểu tình một chút cũng không giống.

“... Này này, em gái thật không phúc hậu.” Thanh niên than thở lắc đầu liên tục, “Rõ ràng đối với một em gái khác dịu dàng như vậy, mà đối với tôi lại độc miệng, câu đối xử công bằng!”

“Hay là một tấm vé máy bay đi Thái Lan.”

“Làm gì?”

“Đôi giới tính trước.”

“...”

Tuy rằng trên thực tế gặp mặt còn chưa được bao lâu, nhưng bởi vì giữa hai người đã có quan hệ “khế ước”, cho nên Tô Lục cũng lười khách khí với tên gia hỏa này. Theo cách nói của em gái họ của người nào đó, thì Tô Lục chính là điển hình của kiểu “im ỉm giết chết người quen”, người xa lạ gặp qua sẽ có cảm giác em gái này thật sự là dịu dàng hiền thực, nhưng người quen mới hiểu được thật ra cô ta là người độc miệng thế nào.

Nói ngắn gọn, dép xỏ ngón đã trực tiếp bị Tô Lục ném vào phạm vi “người quen”, thật không biết là may mắn hay là bất hạnh.

Cho nên Tô Lục không chút khách khí mà ngồi xuống đối diện hắn, cẩn thận suy nghĩ vài chuyện, một ly cà phê nóng hồi nháy mắt xuất hiện trước mặt, Tô Lục bung lên ngửi một cái, ừ, hương vị cà phê sang quý, thơm ngon, vị Điều Oa.

Điều thần kỳ trong không gian này chính là muốn cái gì đều có thể “tưởng tượng” được. Nhưng điều kiện tiên quyết là, nhất định phải hiểu rõ sự vật suy nghĩ đến. Giống như Tô Lục, tuy rằng cô cũng từng uống cà phê Khai Huân, nhưng bình thường uống nhiều nhất vẫn là Điều Oa, hương vị cà phê tất nhiên đúng như cô suy nghĩ...

Đương nhiên, ở trong này không thể tưởng tượng ra bất cứ người hoặc sự vật sống nào, mà những thứ có thể tưởng tượng được cũng không thể mang ra ngoài, hơn nữa, tưởng tượng chính là tưởng tượng, cho dù có chân thật đến đâu, cho dù ăn uống nhiều thế nào, cũng không thể giải khát, không thể hết đói bụng.

Ánh mắt thanh niên sáng lên: “Em gái, giúp tôi tưởng tượng ra một ly Khả Nhạc được không?”

“Chính anh cũng có thể tự tưởng tượng mà?” Chuyện này là lúc trước là hắn dạy Tô Lục.

Dép xỏ ngón gãi gãi hai má, gượng cười: “Ở trong này quá lâu, đã sớm quên hương vị của mấy thứ này, vì lẽ đó cho dù có nghĩ ra được, cũng chỉ giống bề ngoài, uống vào vẫn chỉ như nước trắng.”

Bàn tay cầm ly cà phê của Tô Lục hơi dừng một chút, cô nâng mắt liếc nhìn đối phương một cái, giây tiếp theo, trước mặt hắn đã xuất hiện một ly cà phê Khả Nhạc, bên trong có đá lạnh, cắm ống hút, mép chén còn dặt một miếng chanh nhỏ.

“Ồ, thật chu đáo.” Thanh niên vui vẻ, cười để lộ ra hàm răng trắng bóng, bung chén đến bên miệng uống một ngụm lớn, gật đầu cảm khái, “Không ngờ em gái nhìn có vẻ hung tàn nhưng trong lòng lại mềm mại như vậy, thật cảm động!”

Tô Lục “ha ha” cười, ngón tay khẽ nhúc nhích một cái, thanh niên đang uống từng ngụm từng ngụm lớn Khả Nhạc không hề chú ý tới, đột nhiên đá lạnh trong chén tan sạch, giây tiếp theo, thanh niên đột nhiên quay đầu lại phun ra một ngụm lớn nước trong miệng, người phía sau ung dung cầm lấy chiếc quạt đã chuẩn bị sẵn từ trước che nửa khuôn mặt để tránh màn “mưa nước miếng” của người đối diện, mỉm cười nhìn đối phương mãnh liệt phun nước.

“Phụt!... Cô cho tôi uống cái gì?”

“Khả Nhạc, không phải anh đã uống thử rồi sao?”

“... Đá lạnh! Đá lạnh làm từ cái gì?”

“Yên tâm đi, không phải cái gì kỳ quái đâu, chỉ là giấm trắng mà thôi.” Tô Lục nghiêng nghiêng đầu, cười đến hai hàng mi cong cong, “Dấm trắng là chuyên gia điều trị bệnh miệng tiện, một bình một đợt trị liệu, nhớ phải dùng đều đặn nha.” Cái này cũng không nên trách cô, hẳn vốn có thể hạnh phúc uống hết một ly Khả Nhạc, ai bảo hắn lảm nhảm miệng?

“...” Dép xỏ ngón trầm mặc một lát, tự động cho chính mình một cái tát, “Ai bảo nguoi miệng tiện.” Sau đó cười hi hi ghé lại, “Em gái, xem thái độ nhận tội thành thật của tôi mà rộng lượng một chút được không, cho thêm một ly nữa, khụ khụ, đương nhiên, thêm vài miếng gà rán càng tốt.”

Tô Lục: “...” Tột cùng của không biết xấu hổ chỉ có thể như thế mà thôi, tên gia hỏa này đang đứng ở đỉnh cao nhất, không người nào có thể vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nữa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Yêu Đến Mức Nào

Kết quả của việc so da mặt thua chính là ——

Tô Lục không nói gì nhìn thanh niên đang ngồi giữa một đồng thực phẩm, ăn uống thỏa thuê: “Da mặt của anh còn có thể dày hơn nữa không?”

“Ồi khả khả, không thành vấn đề, thêm một miếng Pizza nữa, cô muốn xem đầy bao nhiêu, tôi đều có thể biến được.”

“...” Tô Lục run rẩy khòe miệng.

“Đúng rồi, có muốn nhìn xem tình huống hiện tại của Bạch Tuyết Văn hay không?” Dép xỏ ngón vươn ra bộ móng vuốt bóng loáng như bôi mỡ, khẽ gảy một cái, giữa hai người bỗng nhiên xuất hiện màn hình gần bằng với màn hình tivi, “Từ chỗ này có thể nhìn được.”

Tô Lục lắc lắc đầu: “Không cần.” Cô có cảm giác, thời điểm như thế này, Bạch Tuyết Văn chỉ muốn ở một mình với cha mẹ.

“Ồ.” Thanh niên gật đầu, màn hình hóa thành quang điện màu trắng biến mất. Hắn liếm liếm ngón tay, có chút hiếu kì hỏi, “Tiếp theo cô định làm như thế nào?”

“Làm cái gì như thế nào?”

“A, dù sao thì sớm muộn cô cũng sẽ gặp phải, nói ra cũng không được coi là trái quy tắc.” Dép xỏ ngón lăm lăm một chút, sau đó cười nói, “Hứa Bản đó, hẳn dường như đã đoán được tình huống ở bên này của Bạch Tuyết Văn.”

Tô Lục gật gật đầu: “Ừ.” Sau đó biến ra một bàn ô mai, chậm rãi ăn.

Năm phút sau.

“Tôi nói...”

“?”

“Cô ‘ừ’ như thế là có ý gì?” Thanh niên học máu, em gái này thật sự là một chút cũng không • đáng • yêu!

“VẬY anh muốn nghe cái gì?” Tô Lục biến ra một ly sữa chua, đem một nắm ô mai bỏ vào, dùng thìa quấy nhẹ.

“... Bỏ đi.” Tự tôn bị tổn thương, dép xỏ ngón quay mặt đi, “Cô nên trở về rồi.” Đến gần, đuổi chân.

Tô Lục lại một lần nữa bị đập đến Vị Diện: “...”

Sớm hay muộn cũng có một ngày Tô Lục đánh gãy cái chân chó của hắn!

Trong mảnh không gian trắng noãn lại khôi phục yên tĩnh, sau đó liên tục vang lên âm thanh ăn ngấu nghiến khiến nó không còn vẻ lạnh lẽo nữa, nhưng rất nhanh, mọi tiếng động đột nhiên ngừng lại, thanh niên nghiêng đầu suy nghĩ một lát, sau đó duỗi tay chụp lấy ly sữa chua ô mai ai đó để lại, cẩn thận quan sát một lát, rồi cầm lấy một viên ô mai nhét vào trong miệng, mày nháy mắt tan ra, vì thế lại nhét một viên, một viên, lại...

“A! Qe...” Cho nên mới nói, vì sao có loại ô mai hương vị siêu cay như thế này?!

Nhưng ít ra cũng là một loại hương vị.

Sau khi dép xỏ ngón vội vã uống vài ngụm nước trắng, “khả khả” nở nụ cười, tay khẽ gảy một cái, mấy túi ốt bột từ trên trời rơi xuống, không nhớ nổi vị cay sao có thể biến ra nó được đây? Hắn vừa hát vừa mở ra một gói, nhanh chóng lưu loát rắc lên chiếc đùi gà chiên ở trong tay, miệng nhẹ giọng nói thầm: “Ăn thứ này sao có thể thiếu ốt bột được.”

Khi trở lại Vị Diện, Tô Lục phát hiện chính mình đang ngã trên mặt đất, linh hồn Bạch Tuyết Văn dao động mãnh liệt, nhưng tạm thời vẫn coi như vững vàng. Không biết là do quá thương tâm mà choáng váng, hay là vì khổng chế thân thể quá mệt mà ngất xỉu đi, hoặc do cả hai nguyên nhân.

Tô Lục đứng lên, cầm lấy khăn tay lau đi nước mắt còn đang giàn giụa, kiểm tra thân thể một chút, sau đó bắt đầu làm các loại thủ tục.

Cha mẹ Bạch có thể coi như là nhân vật truyền kỳ dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng. Năm Bạch cha mười bảy mười tuổi, cha mẹ đều qua đời, từ đó về sau phải dựa vào chính mình dốc sức gây dựng sự nghiệp cho tới hôm nay, còn nhà Bạch mẹ rất nhiều con gái, nhưng lại một lòng cầu mong có con trai, năm đó Bạch mẹ thiếu chút nữa bị cha mẹ tùy tiện gả cho một gã lưu manh, sau khi giận dữ rồi nhà trốn đi, kiên cường đoạn tuyệt quan hệ với người nhà, bởi vì trong lòng Bạch mẹ rõ ràng —— khi bản thân có sự nghiệp, thì người khác sẽ coi mình như cái bánh bao thịt, ai ai cũng muốn đến gần gặm một miếng. Cho nên không cho bất cứ ai cơ hội này, chỉ có hàng năm bí mật gửi một khoản tiền về nhà, coi như báo đáp ơn dưỡng dục.

Đại khái bởi vì phương diện tinh thần bị thiếu hụt, cho nên hai người vô cùng yêu thương Bạch Tuyết Văn có “quan hệ huyết thống” với mình, trong trí nhớ của Bạch Tuyết Văn, cho dù trước đây cuộc sống không giàu có, nhưng cô vẫn được mặc những bộ quần áo xinh đẹp nhất, chơi những món đồ chơi đắt tiền nhất, ăn những đồ ăn sang quý nhất, luôn thân thiện đón nhận ánh mắt vô cùng hâm mộ của những đứa trẻ khác.

Đáng tiếc, Bạch Tuyết Văn tuy rằng không bị nuôi thành đại tiểu thư bốc đồng, nhưng trên phương diện tính cách chung quy vẫn có thiếu sót, điều này dẫn đến kết quả như hiện tại.

Nhưng dù vậy, bạn bè trên thương trường của cha mẹ Bạch cũng không thiếu, họ sẽ không cần lo lắng chuyện “khi chúng ta không còn sẽ không ai chăm sóc cho Văn Văn”. Bởi vậy dù thế nào, lễ tang vẫn phải tổ chức, về phần tổ chức như thế nào, Tô Lục quyết định đợi Bạch Tuyết Văn khôi phục lại sẽ

hỏi ý kiến một chút, bởi vì cô không có chủ kiến gì trong chuyện này, cho nên nếu có thể tìm một người am hiểu những vấn đề như thế này đến giúp đỡ thì thật tốt.

Tiếp nhận di thể, vận chuyển di thể đến nhà tang lễ, bàn bạc nhật trình hỏa táng, thăm hỏi chi tiết lễ tang... Hàng loạt các chuyện khiến Tô Lục bận tới này tới mất, tuy rằng nói có thể tích lũy kinh nghiệm, nhưng nói thật, cô thật sự không cần những kinh nghiệm như thế này.

Thật vất vả mới có thể kết thúc mọi chuyện, Tô Lục ngồi trên ghế gỗ ngoài cửa nhà tang lễ thờ dài một hồi, mặt trời tháng tư chiếu lên mặt, lên người, ấm áp, cảm giác ấm áp này nhẹ nhàng xua tan đi khí lạnh bên trong nhà tang lễ, khiến Tô Lục có cảm giác tinh thần và thân thể dường như thoải mái hơn nhiều, cô nhắm mắt lại ngẩng đầu, thỏa thích hưởng thụ nắng ấm ngày xuân.

“Bạch tiểu thư.”

“...” Tô Lục mở to mắt, theo bản năng vươn tay che ánh nắng, vội vàng cúi đầu, theo hướng âm thanh phát ra nhìn lại, chỗ đó có một bóng người màu đen đang đứng, có lẽ là bởi vì ánh mắt mới bị ánh nắng chiếu vào, cho nên trong nháy mắt, quanh thân người kia dường như tản ra vàng sáng màu vàng. Nhưng giây tiếp theo, tầm mắt đã khôi phục bình thường, Tô Lục cũng thấy rõ, đó là một nam tử mặc tây trang màu đen, trên mũi có một cặp kính mắt, trong tay cầm một túi công văn, cả người thoát nhìn bình ổn mà lão luyện.

Nam tử chậm rãi tiến lên, lễ phép nói: “Xin lỗi, quý rầy.”

Tô Lục chỉ có thể đứng lên, lắc lắc đầu: “Không, không có gì.” Tuy rằng cô muốn được phơi nắng chốc lát hơn là cùng một người xa lạ hàn huyên, nhưng trực giác nói cho cô biết, người này hẳn là mang theo chuyện quan trọng mà đến, bởi vì nhìn qua, hẳn không phải là người thích làm những chuyện nhảm chán, “Xin hỏi anh là?” Trong trí nhớ của Bạch Tuyết Văn không có sự tồn tại của người này.

“Đây là danh thiếp của tôi.”

“Tuân... Luật sư?”

“Đúng vậy, xin hỏi tiểu thư có thời gian nói chuyện riêng với tôi không?” Tuân Hiên đẩy đẩy kính mắt, bình tĩnh nói, “Có liên quan đến chuyện di sản của cha mẹ cô.”

“Di sản sao...” Tô Lục gật gù đầu, “Được, phiền anh rồi.” Đây là những thứ mà cha mẹ Bạch Tuyết Văn để lại, cho dù như thế nào thì cũng phải quan tâm cẩn thận.

Có lẽ bởi vì nhà tang lễ này làm ăn thật sự phát đạt, cách nơi này không xa có một quán cà phê, khách hàng ra vào cũng không ít, sau khi tìm một vị trí tương đối gần cửa sổ ngồi xuống, Tuân Hiên gọi một ly cà phê, mà Tô Lục lại gọi một ly nước trái cây.

Không nói những lời hàn huyên, cũng không đề cập đến chuyện mình đã đến thành phố C một lần để tìm cô nhưng không gặp, Tuân Hiên trực tiếp cầm từ trong túi công văn ra di chúc và những tư liệu liên quan, đặt chúng trước mặt “Bạch Tuyết Văn”.

Tô Lục cúi đầu cẩn thận xem xét những văn kiện này, sau khi lật xem vài tờ, ngây ngẩn cả người.

Giống như sớm đoán trước được sẽ có ngày hôm nay, cho nên có thể nói cha mẹ Bạch đã vì con gái nhà mình mà lên hết thảy kế hoạch cùng đường lui. Bọn họ không ép cô tiếp nhận việc kinh doanh của công ty, thậm chí còn không giao cổ phần cho cô, mà sau khi hai người qua đời sẽ đem phần lớn bất động sản ủy thác cho người khác đồng thời đem số bất động sản còn lại đổi thành tiền, gửi ngân hàng, để cho Bạch Tuyết Văn. Nhưng cô không thể một lần lấy ra toàn bộ, mà mỗi tháng chỉ có thể rút một khoản cố định, cho đến tận 50 tuổi mới có thể đem toàn bộ số tiền thừa lấy ra. Trừ phi quốc gia này xuất hiện lạm phát, nếu không cho đến tận khi Bạch Tuyết Văn già, vẫn có thể có một cuộc sống giàu có sung túc. Trừ chuyện này, cha mẹ Bạch còn để lại một kết vật phẩm an toàn tại ngân hàng cho cô, nhưng dựa theo di chúc, những vật phẩm đó tạm thời Bạch Tuyết Văn không thể lấy được, muốn lấy phải thỏa mãn ba điều kiện —— thứ nhất, không thể kết hôn với Hứa Bán; thứ hai, phải đủ 35 tuổi; thứ ba, phải kết hôn và có con.

Những điều lệ này không cần nghi ngờ chút nào, đều lập trên cơ sở “lo lắng con gái bị Hứa Bán lừa gạt lừa đảo bỏ rơi”. Một cô gái trẻ tuổi có thể bị mẹ hoặc, nhưng một người phụ nữ ba mươi lăm tuổi, một người phụ nữ ba mươi lăm tuổi đã lập gia đình, một người phụ nữ ba mươi lăm tuổi đã lập gia đình và có con, thì sẽ rất khó. Cha mẹ Bạch thật sự rất hiểu con gái mình thừa tâm lý lẳng mạn, không phải thật sự yêu thương, sẽ không nghĩ đến chuyện kết hôn, mà khi trở thành một người mẹ, suy nghĩ sẽ chín chắn hơn, nhận thức được điều gì là quan trọng, cho dù không vì con, cũng sẽ liều mạng giữ gìn gia đình hoàn chỉnh.

Điều duy nhất cần lo lắng, chính là Bạch Tuyết Văn lại tìm một kẻ tệ bạc không kém Hứa Bán.

Nhưng dù vậy, ít nhất mỗi tháng cô vẫn có số tiền cố định, vĩnh viễn sẽ không bởi vì không có tiền mà lưu lạc đầu đường.

Huống chi, cha mẹ Bạch còn để lại một mạng lưới quan hệ cho Bạch Tuyết Văn, cho dù trong đó chỉ có một hai vị nguyên ý vươn tay giúp đỡ, con gái của bọn họ cũng tuyệt đối không rơi xuống cảnh sinh hoạt thấp nhất, giãy dụa đau khổ trong nghèo đói.

Tính yêu của cha mẹ với con cái, rốt cuộc có thể mãnh liệt tới mức nào?

Tất cả mọi chuyện đều cân nhắc trước, tính toán tốt, an bài hoàn hảo, để cho Bạch Tuyết Văn có một tương lai không âu lo, cho dù cô có ba mươi tuổi, bốn mươi tuổi... Thậm chí biến thành lão bà tóc trắng xóa, chỉ ít vẫn có một cuộc sống bình an sung túc.

Tô Lục đưa tay che ngực.

Không hề nghi ngờ, cảm xúc của Bạch Tuyết Văn lại cuộn cuộn trào dâng.

Động tác bất thành linh này của cô khiến cho Tuấn Hiền đang ngồi ở đối diện hoảng sợ, hắn bắt đầu cẩn thận nhớ lại bệnh sử của “Bạch Tuyết Văn”, nhưng rất nhanh hắn nhận ra, hai hàng lệ nhẹ nhàng lăn dài theo gương mặt tiêu tụy của cô gái trẻ này.

Cô khóc thật sự thương tâm.

Giống như tất cả những người mất đi thân nhân khác.

Tuấn Hiền im lặng ngồi tại chỗ, không thúc giục, cũng không phát ra bất cứ tiếng vang nào, chỉ lặng lẽ ngồi, đúng vào lúc này, hắn phát hiện ra một chuyện kỳ quái —— biểu tình của Bạch Tuyết Văn, trong bi thương tột độ, lại mơ hồ hiện ra một nét thần sắc khác, nó lướt qua giây lát, khiến hắn chưa kịp phân rõ.

Nhưng lại khiến hắn nhớ tới lời của một vị trưởng bối từng nói với hắn: “Thế nào là từ bi? Yêu thương người, khiến người vui vẻ, gọi là từ, đồng cảm với nỗi đau của người, thương xót mà xóa đi nỗi khổ ấy, chính là bi.”

Cô đang từ ái ai? Đang thương hại ai? Là vì ai mà muốn xóa đi đau khổ?

Chẳng lẽ người đáng cảm thông đáng thương hại nhất, không phải là chính bản thân cô sao?

Thanh niên đột nhiên phục hồi lại tinh thần, hắn cảm thấy chính mình dường như là suy nghĩ quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nữa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tâm Tình Cải Thiện

Dưới sự giúp đỡ của Tuấn Hiền, lễ tang cha mẹ Bạch Tuyết Văn thuận lợi kết thúc, sau khi đem hũ tro cốt đặt vào “phòng riêng” do nhà tang lễ đề cử, Tô Lục lặng lẽ đứng tại chỗ, ngẩng đầu kính cẩn hành lễ.

Cô rất rõ ràng, đó vừa là cha mẹ Bạch, vừa không phải cha mẹ Bạch.

Người đã chết, cái gì cũng đều mang đi, thứ quý giá nhất còn lại, không phải thi thể tro cốt, không phải vàng bạc tiền tài, mà là người.

Con người Bạch Tuyết Văn và hồi ức cô có được, chính là tài sản trân quý nhất họ lưu lại, muốn tưởng niệm họ cũng không nhất định phải suốt ngày nhìn ngắm chiếc hộp lạnh như băng kia, như thế chẳng bằng đối diện với gương nhìn chính mình, người được họ yêu thương hơn hai mươi năm, hoàn mỹ kế thừa đặc điểm của cha mẹ, sự tồn tại của cô chứng minh sự hiện diện của họ trên cõi đời này.

Giờ khắc này, trong lòng Tô Lục, Bạch Tuyết Văn lại phát ra tiếng khóc thấm đến khàn cả giọng: “Tôi không còn ba... tôi không còn mẹ... tôi trở thành cô nhi...” Trong cuộc sống có chuyện gì đau đớn hơn điều này? Hai người duy nhất yêu thương cô vô điều kiện đã ra đi, từ nay về sau chỉ còn lại một mình Bạch Tuyết văn cô độc, trời đất bao la, đến tận cùng nơi nào mới là chốn dung thân?

Cô gái nâng tay lên che ngực: Ít nhất còn có tôi ở nơi này.

Cho nên cô sẽ không đơn độc.

Có lẽ là được an ủi, Bạch Tuyết Văn dần dần ngừng nức nở, tinh thần mệt mỏi nhiều ngày khiến linh hồn của cô lại lâm vào trạng thái mê man. Mà Tô Lục vẫn luôn bận rộn thật ra cũng không khác hơn là bao, nhưng bây giờ không phải thời điểm nghỉ ngơi, cô chậm rãi ra khỏi phòng, đi đến bên người thanh niên đang đứng trong sân, thật tâm nói lời cảm tạ: “Tuấn luật sư, cảm ơn sự giúp đỡ của anh mấy ngày nay.”

“Không cần khách khí.” Đại khái là do ánh mặt trời ám áp chiếu lên khuôn mặt, biểu tình của thanh niên không còn vẻ cứng nhắc như lúc trước, mà dịu dàng hơn không ít, “Bạch tiên sinh và Bạch phu nhân từng giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi làm như vậy cũng chỉ là đang báo ân mà thôi, đương nhiên vẫn chưa thể trả hết ân tình ấy.”

“Ân tình?”

Đối mặt với nghi hoặc của cô, thanh niên chỉ cười.

Tô Lục biết, mình không nên tiếp tục nghiền cứu nữa.

Tuân Hiền đứng lúc mở miệng, cứu rồi cuộc đối thoại có nguy cơ lâm vào cục diện bế tắc: “Tiếp theo cô có tính toán gì không?”

“Về nhà.” Tô Lục khẳng định trả lời.

“Về nhà?” Về thành phố C? Về bên người nam nhân kia?

“Ừ.” Tô Lục không để ý đối phương nghĩ như thế nào, chỉ theo ý tưởng của Bạch Tuyết Văn mà trả lời, “Ba mẹ đã để lại căn hộ nơi tôi sinh sống từ nhỏ đến lớn, chung quy tôi không thể phụ tâm ý của họ để nó hoang phế.”

“Thật sao?”

“Ừ.”

Tuân Hiền nhẹ nhàng thở ra, lại có chút nghi hoặc.

Thông qua điều tra, tuy rằng Hứa Bân không có làm ra chuyện gì trái pháp luật loạn kỷ cương, thậm chí trên một khía cạnh nào đó, đối xử với đồng nghiệp còn còn một người nhiệt tình, nhưng đứng ở lập trường của Bạch Tuyết Văn, hẳn chỉ có thể dùng một từ “tiện”* để hình dung.

*Tiện: trong đề tiện, cặn bã.

Tuy rằng Tuân Hiền không thể can thiệp vào quyết định của người khác, nhưng con gái của ân nhân cứ dậm đầu vào vũng bùn như thế cũng không phải điều hắn muốn nhìn thấy. Hiện tại có kết quả như vậy, thật khiến hắn yên tâm, nhưng căn cứ vào miêu tả của Bạch tiên sinh và Bạch phu nhân cùng với sự điều tra của hắn, tính cách Bạch Tuyết Văn trước sau có sự khác biệt thật lớn. . . Là vì tình yêu sụp đổ, còn vì cha mẹ qua đời mà trưởng thành trong một đêm sao?

Hoặc là...

Tuân Hiền nao nao, lập tức lắc đầu, nghĩ chuyện này để làm gì, đây cũng không phải chuyện hắn nên lo lắng.

Khi liếc mắt nhìn sang, hắn thấy cô gái đang ngược khuôn mặt có chút tiêu sái nhìn bầu trời xanh thẳm, biểu tình rất nhẹ nhàng, có một loại cảm giác thật khó tả như đang muốn truyền đạt với thế giới rằng: “Tôi đang ở nơi này”.

Cần chứng minh sự “tồn tại” đều là vì bản thân có lẽ “không tồn tại”.

Nhưng cô rõ ràng đang ở nơi này, vì sao lại vô thức phủ định điều này?

Trực giác luật sư nói cho Tuân Hiền, cô gái trước mặt có một bí mật, một bí mật vô cùng lớn.

Nhưng đúng như vừa nảy suy nghĩ, đây không phải điều hắn nên dò hỏi nghiên cứu.

Tô Lục hoàn toàn không biết thanh niên bên cạnh đang suy nghĩ cái gì, hoặc là nói, cho dù có biết cô cũng không thèm để ý, “xuyên không” và “trọng sinh” là từ ngữ người hiện đại đều biết, thậm chí không hề thiếu người chờ mong chuyện đó sẽ xảy ra với mình, nhưng có mấy người cho rằng nó sẽ thật sự phát sinh với người bên cạnh?

Huống chi, Tuân Hiền với Bạch Tuyết Văn mà nói, chung quy chỉ là người xa lạ mới quen biết không lâu, sao có thể thật sự phát hiện ra chuyện gì.

Sau khi tạm biệt hắn, Tô Lục ngồi trên xe của Phương Thư Duy, trở về nhà của Bạch Tuyết Văn. Dọc đường đi, cô không nói gì, mà người bên cạnh dường như cũng thấu hiểu nỗi “bi thương” của cô, cho nên không chủ động mở miệng, chỉ lẳng lặng lái xe, ngoại trừ hai câu “anh đưa em về” và “lần sau gặp lại” dường như không nói thêm gì.

Vì sao Tô Lục lại ngồi xe của hắn?

Bởi vì hắn và cha mẹ của Bạch Tuyết Văn ở cùng một khu biệt thự.

Đương nhiên, đây không phải nguyên nhân chính yếu, cho dù sống thay, Tô Lục vẫn phân biệt được chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm, đồng ý lên xe, thật ra cũng là được Bạch Tuyết Văn cho phép.

Sau khi Tuân Hiền xuất hiện, Phương Thư Duy cũng vội vàng tìm tới, nhìn thấy Tô Lục sắm vai “Bạch Tuyết Văn”, thần sắc của hắn có chút phức tạp, cô có thể nhìn ra người thanh niên này dường như thích Bạch Tuyết Văn, nhưng hắn lại không nói một lời dư thừa nào, cũng không làm chuyện dư thừa nào, chỉ im lặng đợi, thỉnh thoảng sẽ trò chuyện với cô hai câu. Một chút biểu hiện này cũng khiến Tô Lục có ấn tượng không tệ với hắn, bởi vì theo lẽ thường, thời điểm một người phụ nữ đang trong trạng thái thể xác và tinh thần yếu ớt như thế này thực dễ dàng bị kích động, đây chắc chắn là một cơ hội tốt để tấn công, nhưng hắn hiển nhiên không tính toán làm như vậy.

Sau đó Tô Lục thử dò hỏi hạ Bạch Tuyết Văn, có muốn cùng đối phương nói chuyện hay không?

Bởi vì là bạn học lúc trước, Bạch Tuyết Văn suy nghĩ một chút rồi cũng đáp ứng, từ đó trở đi, tiếp xúc với Phương Thư Duy, đều là bản thân Bạch cô nương, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Tô Lục ở trên xe không nói lời nào.

Xuyên qua màn hình trong Vị Diện không gian, Tô Lục có thể thấy được, dường như Bạch Tuyết Văn đối với người đàn ông này cũng không chán ghét, trong vài lần thừa thốt cùng hắn nói chuyện phiếm có khi bởi vì nhớ lại kỷ ức vui vẻ nào đó mà cười rộ lên —— khi còn học đại học, trước khi gặp người kia, cuộc sống của cô thật sự giống công chúa, gần như đều được mọi người sủng ái, hồi tưởng lại như thế sẽ không thấy bị thương chứ?

Đương nhiên, hành động này khiến thời gian trở lại thể giới thực của Tô Lục bị kéo dài, có điều theo như cách nói của dếp xỏ ngón, chuyện này đối với cơ thể của cô cũng không có ảnh hưởng gì, ngược lại còn có một số ưu việt nhất định, cụ thể là gì hắn lại không nói rõ. Hơn nữa, làm như vậy đối với tình thân của Bạch Tuyết Văn cũng có lợi, nhớ về quá khứ, đối lập với hiện tại, có lẽ càng khiến cô hạ quyết tâm “không quay trở về”.

Tâm tư nữ nhân thật ra rất mềm yếu, thật sự yêu một người, trong một khoảng thời gian bất luận thế nào cũng khó quên. Tô Lục biết, Bạch Tuyết Văn cũng không hoàn toàn thoát khỏi bóng ma của Hứa Bân, nhưng cha mẹ qua đời và di chúc để lại dường như là một loại phương thức tàn khốc đánh thẳng vào cô, khiến cô bắt đầu bình tĩnh suy nghĩ, chỉ cần có thể hạ quyết tâm, còn lại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Trong khoảnh khắc Tô Lục cảm ra chìa khóa đứng trước cửa nhà, linh hồn Bạch Tuyết Văn truyền đến một tia dao động, dường như là gây dựa muốn tỉnh lại, nhưng không thể chống cự lại cảm giác mỗi một dây đặc kia.

“Không cần lo lắng, phòng ở trong này, cô ở trong này, thời gian còn lại còn rất nhiều.”

“... Cảm ơn.”

“Không cần khách khí.”

Sau khi thân nhân qua đời, trở lại nơi họ cư trú khi còn sống, thật sự là một hồi tra tấn không cần nghi ngờ.

Cửa lớn này, lần đầu khi tới đây ba ba từng đặt cô ở đây đo.

Cửa sổ này, mẹ từng dựa vào đây chăm chú nhìn cô chơi cầu ở ngoài vườn.

Con búp bê này, là ngày đó sinh nhật ba ba tặng cho cô.

...

Nơi này trần ngập hồi ức không đếm được.

Thu thập chúng dường như cần không ít thời gian, nhưng đúng như Tô Lục nói, hiện tại Bạch Tuyết Văn thiếu không phải là thời gian.

Đào mất, một tuần đã trôi qua.

Trong thời gian này, Tô Lục trải qua cuộc sống bình thường, mà Bạch Tuyết Văn lại ở một bên vừa tĩnh dưỡng linh hồn, vừa thừa dịp “người thay thế” hoạt động mà cẩn thận quan sát phòng ốc rõ ràng quen thuộc lại đột nhiên có cảm giác xa lạ, lảng lảng nhớ lại khoảng thời gian tốt đẹp trog quá khứ, khi thì mỉm cười, khi thì rơi lệ, tất cả cứ như vậy đi vào quỹ đạo.

Mà phiên toái, rốt cục cũng đến.

Buổi sáng hôm nay, Tô Lục đang vừa ăn táo vừa nghĩ xem cơm trưa nên nấu cái gì, điện thoại trong nhà đột nhiên vang lên, cô đi qua nhìn thấy dây số, phát hiện ra là bảo vệ gọi đến, bởi vì trên tay dính đầy nước táo, cho nên cô đơn giản ấn loa ngoài.

“Xin hỏi là Bạch tiểu thư phải không?”

“Là tôi, xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Là thế này, ở đây có một vị là Hứa Bân Hứa tiên sinh, tự xưng là bạn trai của cô, muốn vào trong tìm tiểu thư, xin hỏi có cho phép hay không?”

Tô Lục không nói gì, tuy rằng đã sớm dự đoán được sau khi tên gia hỏa này biết được tin tức “cha mẹ Bạch Tuyết Văn qua đời” sẽ đến tìm, nhưng bởi vì gần nửa tháng này không thấy hắn xuất hiện, cô sinh ra một chút tâm lý may mắn, nhưng tình huống hiện tại, có lẽ là cô nghĩ nhiều rồi.

Nhưng Bạch Tuyết Văn không muốn gặp lại hắn, mà cô cũng vậy, đối với tên gia hỏa này không có bất cứ hứng thú gì. Giống như khi đi trên đường gặp một đồng phân chó, người bình thường không ai muốn dùng chân dẫm nát mà đều bịt mũi tránh đi.

“Tôi không biết người này.”

“Được, tôi đã biết, làm phiền cô rồi, Bạch tiểu thư.”

“Không, không sao.”

“Vậy tôi...” Bảo vệ chưa nói xong, điện thoại đột nhiên truyền đến tiếng va chạm, một giọng nói vội vàng từ đầu bên kia truyền đến, “Tuyết Văn, là anh, A Bân!”

Mặt Tô Lục không chút thay đổi cắn miếng táo, chậm rãi nhai.

“Tiên sinh, mời anh lập tức đi ra ngoài...”

“Để tôi và bạn gái nói với nhau vài câu, vài câu là được rồi!”

“Bạch tiểu thư nói không biết anh.”

“Cô ấy chỉ là đang giận dỗi mà thôi! Tuyết Văn, em có nghe thấy không? Anh cảm thấy chúng ta cần nói chuyện, em để anh vào được không? Thời gian dài như vậy không đến tìm em là anh không đúng, thời điểm em khó khăn nhất anh không thể ở bên cạnh cũng là anh không đúng, nhưng để anh giải thích, Tuyết Văn, em... Aaa!”

Sau khi Hứa Bán phát ra một tiếng kêu thảm thiết, điện thoại rớt cục lại về tay bảo vệ, hắn thở hổn hển liên tục giải thích: “Thực xin lỗi, Bạch tiểu thư, thật là vô cùng xin lỗi.”

“Không sao.” Trên mặt Tô Lục không biết khi nào hiện ra một nụ cười nhẹ, “À, tôi đột nhiên nhớ ra người này lúc trước từng theo dõi tôi rất lâu, lần sau nếu hắn lại đến, phiền chú báo với công an.”

“Được, không thành vấn đề.” Bảo vệ suy nghĩ một chút lại bổ sung, “Bằng không, hôm nay đưa hắn đến cục cảnh sát luôn?” Đại thúc bảo vệ và Hứa Bán cận chiến đã anh dũng bị thương —— mặt bị cào mất một lớp da.

“Sao cũng được. Đúng rồi, giúp tôi kết nối với tuyến trên, số công tác của chú là bao nhiêu?”

“Tôi sao? 09!” Bảo vệ vừa nghe thấy thế tinh thần tỉnh táo hẳn lên, nguyên nhân chính là vì công tác ở nơi này ngoại trừ tiền lương còn có tiền thưởng! Bình thường nếu bọn họ biểu hiện tốt, khách hàng nơi này có thể thông qua điện thoại của bảo vệ để liên hệ với tuyến trên, sau đó lựa chọn “khen thưởng”, tiền thưởng này do bộ phận quản lý ứng trước, rồi sau đó khi khách hàng nộp tiền điện, tiền nước và tiền bảo hộ sẽ trả kèm. Dù sao ở nơi này đều là người có tiền, hoàn toàn không để ý đến món tiền nhỏ này.

Tô Lục nghe điện thoại lần nữa reo lên, dưới sự cố vấn của Bạch Tuyết Văn, vui vẻ thưởng cho vị đại thúc bảo vệ này 500 đồng tiền thưởng. Cô có lý do để tin tưởng, chỉ cần lần sau Hứa Bán xuất hiện ở nơi này phạm vi một thước, thì sẽ có khả năng bị đưa đến cục công an —— không sai, hắn giờ đây đã trở thành “tình yêu thực sự” của đại thúc bảo vệ.

“Vừa thấy anh là có tâm tình tốt, không cần no đủ vẫn luôn vui vẻ ~ “*

Nhẹ nhàng hát một câu, nhưng Tô Lục không hề có ý định muốn nhìn thấy hắn.

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nửa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Du Lịch Nói Đi Là Đi

Hứa Bán cảm thấy mình thật sự là xui xẻo. Thật sự.

Đến tận cùng là bắt đầu từ lúc nào? Cuộc đời của hắn cứ như thế bị đất xuống dốc.

Ngày đó sau khi bề mặt trước Phuong Thư Duy và Tiểu Lý, lại ngoài ý muốn từ miệng của luật sư “Tuân Hiên” biết được một tin tức quan trọng —— cha mẹ Bạch Tuyết Văn có thể đã xảy ra chuyện. Hắn biết rõ, hai lão gia hỏa xem thường hắn kia chỉ có một người con gái là Tuyết Văn, điều này có ý nghĩa như thế nào không cần nói cũng hiểu. Mặc kệ có thật hay không, ít nhất hắn cũng phải tìm hiểu đến cùng.

Nhưng ngay sau đó, ông chủ yêu cầu hắn đi công tác, vì một đơn hàng có ý nghĩa quan trọng.

Hắn do dự một thời gian, giữa Bạch Tuyết Văn và công tác, cuối cùng hắn vẫn lựa chọn về sau. Thứ nhất, bởi vì tin tức về cha mẹ của Bạch Tuyết Văn còn chưa được xác định, mà đơn hàng lại là thật; thứ hai, nếu đơn hàng không về tay hắn sẽ mất trắng, còn Bạch Tuyết Văn thì hắn cho rằng có chạy đến đâu cũng không thoát; thứ ba, nếu độ thiện cảm của ông chủ với hắn giảm xuống sẽ không ổn, mà Bạch Tuyết Văn... Ha ha, hắn tin tưởng mọi chuyện vẫn trong lòng bàn tay. Nên lựa chọn gì chẳng lẽ còn phải suy nghĩ nhiều hay sao?

Không ngờ, lần đi công tác này lại mất hơn nửa tháng, bị kịch là, thời điểm đơn hàng chuẩn bị về tay hắn, lại bất ngờ bị công ty khác cướp mất.

Ông chủ tuy rằng không nói gì còn hào phóng thưởng cho hắn một kỳ nghỉ, nhưng Hứa Bán biết trong lòng ông chủ đã có điều bất mãn, cứ như vậy, vị trí “phó” kia xem ra hắn khó mà lấy được, có điều sau đó hắn lập tức biết được một tin tức tốt —— Bạch Tuyết Văn thật sự được kế thừa toàn bộ tài sản của cha mẹ.

Cõi lòng đầy hy vọng tới tìm, nhưng trong vòng bảy ngày ngắn ngủi lại phải vào đồn công an đến ba lần... Có vài lần không phải vào là vì chạy trốn nhanh hoặc bỏ tiền, có một lần, vị bảo vệ kia vừa bắt hấn vừa cười to “Năm trăm tới tay rồi!” —— Gì? Cõi hấn là ngôi sao? Một lần khác, hai gã bảo vệ vừa bắt hấn vừa nhìn cười to “Hai trăm rưỡi vào tay!”. Đây có thể xem là đang mắng chửi người không? Không biết rốt cuộc là có ý gì!

Hấn thật không ngờ Bạch Tuyết Văn lại nhẫn tâm như thế, ròng rã bảy ngày, ngay cả bóng dáng cũng chưa gặp!

Như hoàn cảnh của hấn có thể coi là bị đá không?

“Phụ nữ có tiền sẽ trở nên đòi bại”, thật sự là chân lý bất biến!

Hứa Bán yên lặng sâu lo.

Tuy rằng hấn còn muốn tiếp tục kiên trì, nhưng thời gian đi làm đã đến, đã tạm thời mất đi tình nhân, nếu mất thêm công tác, thật sự là “tiền mất tật mang”, vì thế hấn lưu luyến trở về... trở về...

Nhưng, hấn sẽ không buông tha!

Bởi vì hấn tin chắc, trong lòng Tuyết Văn nhất định còn có hấn, nếu không sao có thể tình nguyện chịu đói khát cũng nhất định ở trong nhà suốt bảy ngày không ra ngoài? Chỉ cần kiên trì bền bỉ, một ngày nào đó Tuyết Văn sẽ tha thứ cho hấn.

Có điều, nếu Tô Lục biết ý tưởng này, nhất định sẽ nhổ nước bọt vào hấn. Quá đánh giá cao bản thân mình rồi, với cô, sự tồn tại của hấn còn không bằng một hạt bụi. Mấy ngày này, cô không hề ủy khuất bản thân mình và thân thể Bạch Tuyết Văn. Đầu tiên bởi vì ngay hôm sau khi về nhà cô đã mua đây một tủ lạnh đồ ăn; tiếp theo, siêu thị bên cạnh có dịch vụ giao hàng tận nơi; cuối cùng, quên mất đại thúc bảo vệ sẵn sàng “vì nhân dân phục vụ” rồi sao? Cho nên nói, mấy ngày này cô sống thật ra khá thoải mái.

Theo thời gian trôi qua, tinh thần Bạch Tuyết Văn dần dần bình tĩnh lại, linh hồn cũng từng ngày từng ngày khỏe mạnh lên, trong những ngày này, Phurong Thư Duy thỉnh thoảng đến thăm hỏi cũng có tác dụng không nhỏ.

Tô Lục vốn nghĩ rằng cuộc sống sẽ tiếp tục như vậy cho đến tận khi cô rời đi, lại không ngờ, vị đại tiểu thư vẫn luôn yêu chiều lại ngốc nghếch trong ấn tượng của cô kia lại đưa ra một quyết định ——

“Tôi muốn đi ra ngoài đi một lần.”

“...” Cánh tay đang đồ dầu của Tô Lục dừng một chút, “Đi ra ngoài?” Một bên tự hỏi trong lòng, một bên tiếp tục động tác. Không thể không nói, có vài người chính là có thiên phú nấu cơm, giống như Bạch Tuyết Văn, tuy rằng là sau khi chung sống với Hứa Bán mới bắt đầu học, nhưng vô luận là kỹ thuật cắt thái hay là kỹ thuật nấu nướng đều không tệ, có lẽ vì tiếp nhận ký ức của đối phương hơn nữa cũng có thể là bản năng của thân thể này, đồ ăn Tô Lục làm ra cũng ngon hơn trước rất nhiều, bởi vậy, “nấu cơm” đối với cô mà nói, dĩ nhiên có thể chuyển từ chuyện “có thể không làm sẽ không làm” thành chuyện “miễn cưỡng cũng có thể coi là hưởng thụ”.

“Đừng vậy.” Không đợi Tô Lục tiếp tục hỏi, linh hồn Bạch Tuyết Văn đã không ngừng truyền đạt, “Còn nhớ nhật kí của cha mẹ tôi không?”

Tô Lục gật gật đầu: “Ừ, cô muốn ôn lại những gì cuộc đời họ đã trải qua sao?” Bởi vì trong nhà chỉ có một “người”, cho nên Tô Lục có thể tự do làm những hành động mà người khác nhìn vào cảm thấy có chút “điên”.

“Ừ.” Bạch Tuyết Văn khẳng định trả lời, sau khi xem xong nhật kí, cô mới phát hiện cha mẹ của mình thì ra cũng có một đoạn cuộc đời phiêu bạt như vậy, đều cùng xa quê, đều thiếu chút nữa thì chết đói đầu đường, nhưng cứ như vậy gặp nhau hiểu nhau yêu nhau giữa một thành thị xa lạ, hơn nữa còn cùng nhau xây dựng sự nghiệp, để rồi hai bên một lần nữa có sự ràng buộc trên thế giới, sau đó... có cô.

Khi cha mẹ còn sống, cô không quá hiểu họ; hiện tại khi cha mẹ đã đi xa, cô đã không còn cơ hội hiểu họ, nhưng ít ra... Muốn được một lần đi lại con đường họ đã từng đi. Không phải níu giữ kỷ niệm, không cố gắng chuộc lỗi, chỉ là đơn thuần muốn làm như vậy mà thôi. Bởi vì trong đời người có nhiều thứ “ngẫu nhiên” như vậy, chỉ cần cha hoặc mẹ tại một góc nào đó hơi dừng lại một giây, trên thế giới này có lẽ sẽ không có một người như cô.

Cho nên, Bạch Tuyết Văn muốn đi xem một chút con đường có thể nói là “kỳ tích” này.

“Vậy sao...”

“Có thể không?”

Nghe giọng nói thật cẩn thận của đối phương, Tô Lục rõ ràng trả lời: “Có thể.” Dù sao những ngày còn lại cũng là nhàn rồi, tìm chút chuyện để làm cũng không tệ, hơn nữa, “Có đại gia chịu trả tiền để tôi du lịch, cao hứng còn không kịp.”

“Phụt!”

“Được, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát.”

“A? Nhanh vậy sao?”

Cổ tay Tô Lục linh hoạt chuyển, một miếng bò bít tết màu sắc ngon miệng rơi xuống chiếc đĩa trắng nõn, còn phát ra tiếng “xì xì”, tỏa ra hương thơm

nồng đậm. Tô Lục ghé mũi ngửi, vừa lòng gật gù đầu, giọng điệu thoải mái trả lời: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, nghỉ quá nhiều sẽ khiến nhiệt tình biến mất, cho nên, chúng ta nói đi là đi.”

“... Thật có khí phách.” Bạch Tuyết Văn có chút hâm mộ nói, “Nếu tôi có thể như cô thì thật tốt. A, xin lỗi, ý của tôi là...”

“Nhìn người khác luôn cảm thấy tốt hơn bản thân mình, tôi còn đang hy vọng mình có thể được như cô.” Tô Lục ngồi xuống bên cạnh bàn, vừa cảm thấy mỹ mãn với bữa cơm trưa vừa nói, “Vốn là một người nghèo, tôi có thể có cuộc sống sinh hoạt như hiện tại thật sự là thiên đường.” Mấy trăm đồng một cân thịt bò, đây là cuộc sống hạnh phúc cỡ nào a, cần!

“...”

Buổi chiều hôm nay, Tô Lục tìm đến vô số những mảnh plastic lớn đem những đồ đạc để bắt bụi trong nhà bọc lại, mặc dù trong thời gian rời đi có thể thuê người đứng giờ đến vệ sinh quét tước, nhưng cô biết, Bạch Tuyết Văn không thích có người xa lạ đặt chân đến nơi này.

Ngày hôm sau, một người một hồn dứt khoát rời đi. Một chiếc ba lô, một cái điện thoại di động, một cái máy ảnh, một cuốn notebook, một tờ chứng minh thư, một chiếc thẻ ngân hàng, vài bộ quần áo, mấy đồng tiền lẻ, bắt đầu một cuộc lữ hành “nói đi là đi”.

Đương nhiên, tuy nói như thế, nhưng Tô Lục rất hiểu một cô gái độc thân lên đường là rất nguy hiểm, cho nên đối với phương tiện giao thông, tuyến đường và nơi dừng chân đều tiến hành lựa chọn cẩn thận, nói ngắn gọn, an toàn là nhất.

Bạch cha đến từ một thành nhỏ dân phong thuần phác ở phương bắc, mà quê của Bạch mẹ lại ở một trấn nhỏ ở phương nam, hai người từ hai đầu của quốc gia, một đường chật vật đi về phía trước, cuối cùng gặp nhau ở thành thị hiện tại, cũng khai sáng nên truyền kỳ thuộc về chính mình.

Hiện tại, con gái của họ đang đi trên chính đoạn đường này.

Chuyến đi này, mất thời gian gần một năm.

Trong lúc đó, Tô Lục đăng kí một trang blog mới cho Bạch Tuyết Văn, đặt tên trang là “nói đi là đi”, những việc nhỏ quay được hay phong cảnh hình ảnh ven đường gặp được chụp lại đều đăng lên, cho những người khác thưởng thức, cũng coi như lưu lại kỷ niệm. Trong đó ảnh phần lớn là Tô Lục chụp, mà những dòng tâm sự đều do Bạch Tuyết Văn viết lại, hai người phân công hợp tác, vô cùng ăn ý. Dần dần, blog nổi lên, lượng người theo dõi ban đầu từ mấy người tăng thành mấy ngàn người, tuy rằng cũng có số ít chửi bậy, nhưng đại bộ phận đều ủng hộ cô gái “nói đi là đi”, một đường phong cảnh du lãm hoặc sáng mị hoặc tối đậm, hoặc phồn hoa hoặc hoang vu nhưng đều để lại những ấn tượng khó quên.

Đương nhiên, xuất phát từ phương diện nào đó mà suy xét, cho dù những người ủng hộ có lên tiếng thế nào, Tô Lục cũng chưa bao giờ quay máy chụp ảnh “chính mình” tải lên.

Đến cuối cùng, bởi vì “độ nổi tiếng” tăng cao, khi hai người thông báo trước một địa điểm sắp đến, thậm chí sẽ có người gửi tin nhắn riêng nói địa chỉ, mời cô đến nhà chơi, hoặc giúp anh ấy/cô ấy thăm người nhà, quay chụp mấy tấm ảnh, nói cho người lớn hoặc trẻ nhỏ trong nhà —— tuy rằng bọn họ tạm thời chưa thể về nhà, nhưng trong lòng anh ấy/cô ấy vẫn luôn nhớ thương mọi người, luôn hy vọng được đoàn tụ.

Dọc theo đường đi phong cảnh thật đẹp, thật sự khiến người ta lưu luyến quên về, mà hai người cũng gặp được rất nhiều người rất nhiều chuyện, để lại ấn tượng khắc sâu. Bất tri bất giác, tính cách Bạch Tuyết Văn cũng trở nên lạc quan hơn rất nhiều, mà cô đang suy nghĩ đến bước kế tiếp...

“Tôi muốn đến trường tiểu học cha mẹ từng quyên tiền xây dựng, xem có thể giúp đỡ gì hay không.”

“Được.”

“Tiểu Lục.”

“Cái gì?”

“Thật sự là khó mà tin nổi, cha mẹ tôi để lại trên thế giới này quá nhiều dấu vết như vậy, những người nhớ họ cũng không chỉ có một mình tôi.”

“Cảm giác vui vẻ không?”

“Ừ, rất vui.” Bởi vì họ còn sống ở trong lòng cô... trong trí nhớ của mọi người, chưa bao giờ chết đi.

Không phải lạnh lẽo, mà là ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nữa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Mùa Xuân Đến

Tại một xóm núi nhỏ điều kiện vật chất vô cùng thiếu thốn.

Sáng sớm, đánh thức mọi người dậy không phải đồng hồ báo thức, mà là tiếng gà gáy. Một mặt là không có tiền mua loại “đồ dùng không thực dụng” này, mặt khác cũng là thói quen của mọi người. Gà gáy thì thức dậy, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, rất nhiều thế hệ thôn dân trong xóm núi này đều trải qua như thế.

Cô gái vốn đang nằm dài trên giường ngáp một cái, sau đó xốc chân trờ mình xuống giường, đi đến trước bàn gỗ, cầm lấy cốc súc miệng, lấy dây kem đánh răng trên bàn chải, lại tiện tay nhét vài viên kẹo vào trong túi áo, rồi đẩy cửa ra đi ra ngoài, cách đó không xa có một giếng nước, đã có không ít nông phụ đang vây quanh giếng múc nước giặt quần áo, vừa thấy đến cô gái đến liền nhiệt tình chào đón: “Cô giáo Bạch đây à, đến đánh răng sao?” Vừa nói vừa múc đầy một thùng nước đưa qua cho Tô Lục.

“Cám ơn bác.” Nói một lời cảm ơn như bình thường, Tô Lục vừa dùng nước giếng ngọt mát đánh răng, vừa nhiệt tình trò chuyện với mọi người.

“Cô giáo Bạch, con trai của tôi hôm qua trở về nhà đã biết viết tên của mình cho tôi và chồng xem rồi đấy.”

“Con gái tôi cũng thế.”

“Con trai tôi còn biết làm phép tính, tính ra được lão thu hàng trả thiếu tiền, lần sau nhất định sẽ đánh gãy chân chó của hần!”

“Chính là lão Giang thu táo sao?”

“Không, là lão Tam thu trứng.”

...

Những câu chuyện hằng ngày bình thường, đề tài câu chuyện cứ chuyển hết chuyện nọ đến chuyện kia.

Tô Lục chỉ cười ngồi nghe mọi người nói chuyện, đánh răng xong lại dùng nước mát rửa mặt, sau đó nói lời tạm biệt với mọi người trở về phòng. Mà lúc này, một bát mì nóng hằm hấp hoặc một đồ ăn gì đó thường thường sẽ được đặt ở trên cửa sổ trong gian phòng nhỏ của cô.

Người dân ở đây không giàu có, nhưng có lòng biết cảm ơn.

Tuy rằng biết “cô giáo Bạch” không hề thiếu tiền, nhưng mọi người vẫn muốn thể hiện sự cảm kích, vì thế những ngày tháng ngắn ngủi ở trong xóm nhỏ, mỗi bữa cơm đều do người trong thôn thay phiên nhau đưa tới, thoát nhìn đồ ăn rất đơn giản, nhưng đối với người dân trong thôn mà nói đã là thức ăn ngon hiếm khi có được. Sáng nay là trứng luộc đường đỏ [1], vẫn còn đang bốc lên hơi nóng, tỏa ra hương vị ngọt ngào, hai quả trứng gà nhỏ được chần qua nước sôi dựa dưng vào nhau ở trong bát, nhìn đáng yêu vô cùng.

Hai ba đứa nhỏ cắn ngón tay đứng ở bên cửa sổ ngẩng đầu nhìn kia bát trứng kia, nhưng nhất quyết không dám đụng vào, nếu không về nhà mông nhất định sẽ bị đánh nát.

Mỗi lần Tô Lục nhìn thấy tình cảnh như vậy thì cảm thấy rất buồn cười, mấy lần muốn đưa đồ cho bọn nhỏ nó ăn, nhưng đám nhỏ được dặn đi dặn lại cho nên vô luận thế nào cũng không dám nhận lấy, cũng may khi cô đến đây mang theo bên người chút đồ ăn vặt, vừa vặn có thể dứt cho đám sâu đối này.

Nhận lấy kẹo Tô Lục lấy từ trong túi áo ra, mấy đứa nhỏ hi hi ha ha chạy đi. Tô Lục lại đem bàn chải đánh răng và cốc súc miệng đặt lên bàn, bưng lấy bát trứng luộc đường đỏ từ từ ăn, ngoại trừ đường và trứng gà không còn gia vị nào khác, nhưng đường đỏ được làm từ mía của nhà mình trồng, trứng gà cũng là của gà nhà, mùi vị thiên nhiên, hương vị vô cùng thơm ngon.

“Nơi này thật tốt.” Bạch Tuyết Văn cảm khái nói như vậy.

Tô Lục vừa ăn trứng, vừa trả lời trong lòng: “Đúng là không tệ, cô định ở đến khi nào?” Hai người vốn không định đến nơi này dạy học, mà khi mang theo một số đồ dùng cho trường lớp đến nơi này quyền góp thì biết được một tin —— giáo viên duy nhất trong thôn vừa mới rời đi, mà giáo viên mới đến phải hai tuần nữa mới có thể tới. Bí thư của thôn khuôn mặt đầy nếp nhăn xoa xoa đôi bàn tay thô ráp toàn vết chai dò hỏi cô Tô Lục: “Có thể tạm thời ở lại thôn dạy bọn trẻ một tuần được không?”, chủ yếu là sợ bọn nhỏ vừa học được cái gì đó trong thời gian dài không ôn lại sẽ quên mất, đến khi giáo viên mới đến lại phiền toái, chuyện thường xuyên lặp đi lặp lại như vậy, cho nên đôi bao nhiêu lần giáo viên đám nhỏ vẫn giậm chân tại chỗ không tiến bộ nhiều. Cuối cùng bí thư còn cam đoan, một tuần sau nếu giáo viên mới vẫn chưa đến cũng tuyệt đối không giữ người nữa.

Bạch Tuyết Văn có chút động tâm với đề nghị này.

Tô Lục vốn cũng không có ý đồ phản đối nên hai người đồng ý ở lại, hiện tại xem ra Bạch đại tiểu thư còn muốn ở nơi này lâu thêm một thời gian nữa. Tuy rằng điều kiện sinh hoạt hơi thiếu thốn một chút, nhưng nếu Bạch Tuyết Văn kiên trì, Tô Lục cũng không phản đối, vô luận như thế nào, đây là cuộc sống của Bạch Tuyết Văn mà không phải của cô.

“Nếu như là tôi lúc trước, có lẽ tôi sẽ muốn ở lại đây thật lâu...” Bạch Tuyết Văn cười cười, khi vẫn còn là thiên kim đại thư, bảo bối trên tay cha mẹ, thật sự là cô vô cùng ngây thơ, cho dù đến nơi này chắc chắn sẽ không nghĩ đến chuyện làm thế nào để có thể sinh sống mà sẽ chỉ nghĩ đến chuyện: “Mấy

nơi này thật trắng, trời nơi này thật xanh, không khí thật trong lành”, hoặc là “Tôi muốn ở trong núi xây một ngôi nhà nhỏ, nuôi hai con chó, mấy con gà con vịt, lại làm hai mẫu ruộng”... Hiện tại nghĩ lại thật khiến người ta ngượng ngùng, cô khi đó, ngoài tình yêu thương của cha mẹ và tiền tài thì cái gì cũng không có, cái gì cũng không làm được.

“Hiện tại cô có thể coi như đang tự mình tỉnh ngộ không?” Bởi vì đã vô cùng quen thuộc lẫn nhau, Tô Lục hoàn toàn từ bỏ hình tượng “chị em tri kỷ”, không chút khách khí nào trêu chọc vị “chủ nhà” này.

“Coi như là thế đi.” Tính tình Bạch Tuyết Văn vốn ôn hòa cho nên cũng dứt khoát thừa nhận, “Giống như lời của Tiểu Lục, tuy rằng tôi có cảm giác nơi này rất tốt, lại cũng biết không thể ở lại nơi này lâu dài, tuy rằng có thể lấy lý do “còn rất nhiều đứa nhỏ cần được dạy dỗ” để lưu lại, nhưng nguyên nhân chính... vẫn là do không quen. Bởi vì từ tiết kiệm đến xa xỉ rất dễ nhưng, từ xa xỉ đến tiết kiệm thì rất khó, giờ nghĩ lại, cảm giác tự tay giặt quần áo nấu cơm là cách vượt qua cuộc sống khốn khó và “chứng minh cho mọi người thấy cốt khí” thật sự là suy nghĩ nông cạn.”

“Thì ra là như vậy.” Tô Lục cũng cười, “Có điều, không cần đánh giá mình thấp như thế, rời khỏi nơi này cũng là vì muốn giúp nhiều người hơn nữa, ví dụ như tôi, rốt cục cũng có thể lên mạng.” Ở thôn này năm ngoái mới bắt đầu có điện, còn tín hiệu điện thoại... trừ phi trèo lên đỉnh núi nếu không cũng luôn trong tình trạng không có sóng, chuyện lên mạng thật sự là ảo tưởng.

“... Chỉ là không thể lên mạng thôi mà, không cần khổ sở như vậy chứ?”

“Đến khi cô gặp được tình huống một tuần không thể tắm rửa, mới hiểu được cảm giác của tôi.”

“... Hai chuyện này có thể so sánh với nhau sao?”

“Đúng vậy, hoàn toàn không có thể so sánh.”

“Đúng thế...”

“Một tuần không tắm rửa sẽ không chết người, nhưng một tuần không lên mạng nhất định sẽ có án mạng nha.”

“...” Trời ạ! Rốt cuộc cô nàng này ham mê lên mạng đến mức độ nào đây?

Thời gian một tuần chớp mắt đã trôi qua, giáo viên mới cũng đúng hẹn tới đây, “Bạch Tuyết Văn” vừa vận công thành lui thân, trước khi đi một ngày, trong phòng nhỏ lục tục có người chạy tới, mà hành lý của cô cũng từ từ phình to đến mức độ mắt thường có thể thấy được, đến cuối cùng, đã không còn là chuyện “nói đi là đi” nữa, mà trở thành “muốn đi cũng không thể nhúc nhích”.

Mà trong đó, để lại ấn tượng sâu nhất với cô là một bé gái tên Tiểu Vũ.

Chạng vạng, Tô Lục đang ở bên giếng múc nước, Tiểu Vũ chạy đến, lưu luyến không rời tặng cho Tô Lục một chiếc kẹp tóc màu đỏ, là loại kẹp tóc bình thường năm năm tiền một cái có thể mua ở bất cứ cửa hàng nào trong thành phố, nhưng đối với bọn nhỏ trong thôn mà nói đã được xem như trang sức đẹp đẽ nhất —— đây là món quà cha mẹ Tiểu Vũ ở bên ngoài làm công mua về cho em.

Tiểu Vũ nói: “Cô giáo Bạch, em nghe bà nội nói, cô còn phải đến những vùng khác để giúp những đứa bé như chúng em, có thể giúp em tặng cái này cho bọn họ không?”

Khi Tô Lục hiếu kỳ hỏi nguyên nhân, Tiểu Vũ nhỏ giọng nói: “Bà nội nói, tham lam càng nhiều thứ thì sẽ mất đi càng nhanh. Lúc trước em chỉ có chiếc kẹp tóc này là vật quý giá nhất, nhưng bây giờ đã có sách, có bút máy, có thước kẻ... Có rất nhiều đồ vật quý giá, nếu như muốn càng nhiều chúng nó sẽ càng nhanh mất đi. Hơn nữa lúc trước thầy giáo có dạy, đồ tốt phải chia sẻ với người khác, em không thể đem sách vở, bút máy, thước kẻ chia sẻ với bọn họ, bởi vì em còn phải dùng chúng nó để học tập, cho nên chỉ có thể tặng chiếc kẹp tóc này. Cô giáo Bạch, em làm như vậy có phải rất ích kỷ hay không? Có phải không đúng hay không?”

Người trả lời lúc ấy không phải Tô Lục, mà là Bạch Tuyết Văn.

Tô Lục đã trở lại không gian Vị Diện xuyên qua màn hình nhìn đến nơi này, thấy Bạch Tuyết Văn cúi thấp người sờ sờ đầu Tiểu Vũ, dịu dàng nói: “Không, em làm rất đúng.” Sau đó lấy từ trên tóc mình xuống một chiếc kẹp tóc xinh đẹp, đặt vào trong tay Tiểu Vũ: “Em có đồng ý chia sẻ với cô không?”

Tiểu Vũ nhìn kẹp tóc xinh đẹp trong tay, lại ngẩng đầu nhìn cô gái đang mỉm cười trước mặt, dùng sức gật gật đầu: “Vâng!”

Đúng lúc này, có tiếng “tan tách” vang lên ở cách đó không xa, vĩnh viễn lưu giữ lại khoảnh khắc này của hai người.

Bạch Tuyết Văn kinh ngạc xoay người lại, phát hiện ra một bóng hình quen thuộc đang đi về phía này —— đây cũng là nguyên nhân Tô Lục lựa chọn “rút lui”, gây trở ngại chuyện tình cảm của người khác sẽ bị ném đá mà.

Không sai, người tới chính là Phương Thư Duy.

Trên đường du lịch, hắn chưa từng cắt đứt liên lạc với Bạch Tuyết Văn, thường xuyên gửi tin nhắn cho cô, thỉnh thoảng còn trực tiếp gọi điện thoại. Hiện tại, một tuần không thể liên lạc được cho nên hắn tự mình chạy đến đây.

Tô Lục cảm giác thanh niên này rất có tiền đồ.

Mà Bạch Tuyết Vãn đối với sự xuất hiện đột ngột của hân vô cùng giật mình: “Sao anh lại tới đây?”

“Tôi tìm em.”

“... Sao anh biết em ở nơi này?”

“Bởi vì, tôi chính là fan trung thành của cô gái ‘nói đi là đi’.”

“...”

Thời khắc này, Tô Lục có cảm giác mình nghe được tiếng hoa nở.

Nhưng ngay sau đó, cô lập tức nghe thấy một tiếng gào to khó nghe ——

“Ồi~~~~”

Tô Lục không nói gì nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện ra tên gia hỏa nào đó đang ôm lấy hai tay đứng phía sau lưng cô chìn chăm chăm tình cảnh của hai người Bạch Tuyết Vãn và Phương Thư Duy, khuôn mặt lộ vẻ cảm khái vô cùng: “Đây chính là cảm giác của mùa xuân.”

“Cho nên anh cũng động dục theo sao?”

“... Cái gì?”

“Không phải thi học tiếng mèo kêu như thế làm gì?” Nói đến đây, Tô Lục nở nụ cười ác liệt, “Không biết à? Tiếng kêu như thế nhân loại gọi là ‘Cầu giao phối, cầu giao phối’.”

“...” Độc miệng là đáng ghét nhất!

Tại một xóm núi nhỏ điều kiện vật chất vô cùng thiếu thốn.

Sáng sớm, đánh thức mọi người dậy không phải đồng hồ báo thức, mà là tiếng gà gáy. Một mặt là không có tiền mua loại “đồ dùng không thực dụng” này, mặt khác cũng là thói quen của mọi người. Gà gáy thì thức dậy, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, rất nhiều thế hệ thôn dân trong xóm núi này đều trải qua như thế.

Cô gái vốn đang nằm dài trên giường ngáp một cái, sau đó xốc chân trở mình xuống giường, đi đến trước bàn gỗ, cầm lấy cốc súc miệng, lấy dây kem đánh răng trên bàn chải, lại tiện tay nhét vài viên kẹo vào trong túi áo, rồi đẩy cửa ra đi ra ngoài, cách đó không xa có một giếng nước, đã có không ít nông phụ đang vây quanh giếng múc nước giặt quần áo, vừa thấy đến cô gái đến liền nhiệt tình chào đón: “Cô giáo Bạch đây à, đến đánh răng sao?” Vừa nói vừa múc đầy một thùng nước đưa qua cho Tô Lục.

“Cám ơn bác.” Nói một lời cảm ơn như bình thường, Tô Lục vừa dùng nước giếng ngọt mát đánh răng, vừa nhiệt tình trò chuyện với mọi người.

“Cô giáo Bạch, con trai của tôi hôm qua trở về nhà đã biết viết tên của mình cho tôi và chồng xem rồi đấy.”

“Con gái tôi cũng thế.”

“Con trai tôi còn biết làm phép tính, tính ra được lão thu hàng trả thiếu tiền, lần sau nhất định sẽ đánh gãy chân chó của hân!”

“Chính là lão Giang thu táo sao?”

“Không, là lão Tam thu trứng.”

...

Những câu chuyện hằng ngày bình thường, đề tài câu chuyện cứ chuyển hết chuyện nọ đến chuyện kia.

Tô Lục chỉ cười ngồi nghe mọi người nói chuyện, đánh răng xong lại dùng nước mát rửa mặt, sau đó nói lời tạm biệt với mọi người trở về phòng. Mà lúc này, một bát mì nóng hổi hấp hoặc một đồ ăn gì đó thường thường sẽ được đặt ở trên cửa sổ trong gian phòng nhỏ của cô.

Người dân ở đây không giàu có, nhưng có lòng biết cảm ơn.

Tuy rằng biết “cô giáo Bạch” không hề thiếu tiền, nhưng mọi người vẫn muốn thể hiện sự cảm kích, vì thế những ngày tháng ngắn ngủi ở trong xóm nhỏ, mỗi bữa cơm đều do người trong thôn thay phiên nhau đưa tới, thoạt nhìn đồ ăn rất đơn giản, nhưng đối với người dân trong thôn mà nói đã là thức ăn ngon hiếm khi có được. Sáng nay là trứng luộc đường đỏ [1], vẫn còn đang bốc lên hơi nóng, tỏa ra hương vị ngọt ngào, hai quả trứng gà nhỏ được chần qua nước sôi dựa dưng vào nhau ở trong bát, nhìn đáng yêu vô cùng.

Hai ba đứa nhỏ cắn ngón tay đứng ở bên cửa sổ ngẩng đầu nhìn kia bát trứng kia, nhưng nhất quyết không dám đụng vào, nếu không về nhà mông nhất định sẽ bị đánh nát.

Mỗi lần Tô Lục nhìn thấy tình cảnh như vậy thì cảm thấy rất buồn cười, mấy lần muốn đưa đồ cho bọn nhỏ nó ăn, nhưng đám nhỏ được dặn đi dặn lại cho nên vô luận thế nào cũng không dám nhận lấy, cũng may khi cô đến đây mang theo bên người chút đồ ăn vặt, vừa vặn có thể dứt cho đám sâu đói này.

Nhận lấy kẹo Tô Lục lấy từ trong túi áo ra, mấy đứa nhỏ hi hi ha ha chạy đi. Tô Lục lại đem bàn bàn chải đánh răng và cốc súc miệng đặt lên bàn, bưng lấy bát trứng luộc đường đỏ từ từ ăn, ngoại trừ đường và trứng gà không còn gia vị nào khác, nhưng đường đỏ được làm từ mía của nhà mình trồng, trứng gà cũng là của gà nhà, mùi vị thiên nhiên, hương vị vô cùng thơm ngon.

“Nơi này thật tốt.” Bạch Tuyết Văn cảm khái nói như vậy.

Tô Lục vừa ăn trứng, vừa trả lời trong lòng: “Đúng là không tệ, cô định ở đến khi nào?” Hai người vốn không định đến nơi này dạy học, mà khi mang theo một số đồ dùng cho trường lớp đến nơi này quyền góp thì biết được một tin —— giáo viên duy nhất trong thôn vừa mới rời đi, mà giáo viên mới đến phải hai tuần nữa mới có thể tới. Bí thư của thôn khuôn mặt đầy nếp nhăn xoa xoa đôi bàn tay thô ráp toàn vết chai dò hỏi cô Tô Lục: “Có thể tạm thời ở lại thôn dạy bọn trẻ một tuần được không?”, chủ yếu là sợ bọn nhỏ vừa học được cái gì đó trong thời gian dài không ôn lại sẽ quên mất, đến khi giáo viên mới đến lại phiền toái, chuyện thường xuyên lặp đi lặp lại như vậy, cho nên đổi bao nhiêu lần giáo viên đám nhỏ vẫn giậm chân tại chỗ không tiến bộ nhiều. Cuối cùng bí thư còn cam đoan, một tuần sau nếu giáo viên mới vẫn chưa đến cũng tuyệt đối không giữ người nữa.

Bạch Tuyết Văn có chút động tâm với đề nghị này.

Tô Lục vốn cũng không có ý đồ phản đối nên hai người đồng ý ở lại, hiện tại xem ra Bạch đại tiểu thư còn muốn ở nơi này lâu thêm một thời gian nữa. Tuy rằng điều kiện sinh hoạt hơi thiếu thốn một chút, nhưng nếu Bạch Tuyết Văn kiên trì, Tô Lục cũng không phản đối, vô luận như thế nào, đây là cuộc sống của Bạch Tuyết Văn mà không phải của cô.

“Nếu như là tôi lúc trước, có lẽ tôi sẽ muốn ở lại đây thật lâu...” Bạch Tuyết Văn cười cười, khi vẫn còn là thiên kim đại thư, bảo bối trên tay cha mẹ, thật sự là cô vô cùng ngây thơ, cho dù đến nơi này chắc chắn sẽ không nghĩ đến chuyện làm thế nào để có thể sinh sống mà sẽ chỉ nghĩ đến chuyện: “Mây nơi này thật trắng, trời nơi này thật xanh, không khí thật trong lành”, hoặc là “Tôi muốn ở trong núi xây một ngôi nhà nhỏ, nuôi hai con chó, mấy con gà con vịt, lại làm hai mẫu ruộng”... Hiện tại nghĩ lại thật khiến người ta ngượng ngùng, cô khi đó, ngoài tình yêu thương của cha mẹ và tiền tài thì cái gì cũng không có, cái gì cũng không làm được.

“Hiện tại cô có thể coi như đang tự mình tỉnh ngộ không?” Bởi vì đã vô cùng quen thuộc lẫn nhau, Tô Lục hoàn toàn từ bỏ hình tượng “chị em tri kỷ”, không chút khách khí nào trêu chọc vị “chủ nhà” này.

“Coi như là thế đi.” Tính tình Bạch Tuyết Văn vốn ôn hòa cho nên cũng dứt khoát thừa nhận, “Giống như lời của Tiểu Lục, tuy rằng tôi có cảm giác nơi này rất tốt, lại cũng biết không thể ở lại nơi này lâu dài, tuy rằng có thể lấy lý do “còn rất nhiều đứa nhỏ cần được dạy dỗ” để lưu lại, nhưng nguyên nhân chính... vẫn là do không quen. Bởi vì từ tiết kiệm đến xa xỉ rất dễ nhưng, từ xa xỉ đến tiết kiệm thì rất khó, giờ nghĩ lại, cảm giác tự tay giặt quần áo nấu cơm là cách vượt qua cuộc sống khốn khổ và “chứng minh cho mọi người thấy cốt khỉ” thật sự là suy nghĩ nông cạn.”

“Thì ra là như vậy.” Tô Lục cũng cười, “Có điều, không cần đánh giá mình thấp như thế, rời khỏi nơi này cũng là vì muốn giúp nhiều người hơn nữa, ví dụ như tôi, rốt cục cũng có thể lên mạng.” Ở thôn này năm ngoái mới bắt đầu có điện, còn tín hiệu điện thoại... trừ phi trèo lên đỉnh núi nếu không cũng luôn trong tình trạng không có sóng, chuyện lên mạng thật sự là ảo tưởng.

“... Chỉ là không thể lên mạng thôi mà, không cần khổ sở như vậy chứ?”

“Đến khi cô gặp được tình huống một tuần không thể tắm rửa, mới hiểu được cảm giác của tôi.”

“... Hai chuyện này có thể so sánh với nhau sao?”

“Đúng vậy, hoàn toàn không có thể so sánh.”

“Đúng thế...”

“Một tuần không tắm rửa sẽ không chết người, nhưng một tuần không lên mạng nhất định sẽ có án mạng nha.”

“...” Trời ạ! Rốt cuộc cô nàng này ham mê lên mạng đến mức độ nào đây?

Thời gian một tuần chớp mắt đã trôi qua, giáo viên mới cũng đúng hẹn tới đây, “Bạch Tuyết Văn” vừa vận công thành lui thân, trước khi đi một ngày, trong phòng nhỏ lục tục có người chạy tới, mà hành lý của cô cũng từ từ phình to đến mức độ mắt thường có thể thấy được, đến cuối cùng, đã không còn là chuyện “nói đi là đi” nữa, mà trở thành “muốn đi cũng không thể nhúc nhích”.

Mà trong đó, để lại ấn tượng sâu nhất với cô là một bé gái tên Tiểu Vũ.

Chạng vạng, Tô Lục đang ở bên giếng múc nước, Tiểu Vũ chạy đến, lưu luyến không rời tặng cho Tô Lục một chiếc kẹp tóc màu đỏ, là loại kẹp tóc bình thường năm năm tiền một cái có thể mua ở bất cứ cửa hàng nào trong thành phố, nhưng đối với bọn nhỏ trong thôn mà nói đã được xem như trang sức đẹp đẽ nhất —— đây là món quà cha mẹ Tiểu Vũ ở bên ngoài làm công mua về cho em.

Tiểu Vũ nói: “Cô giáo Bạch, em nghe bà nội nói, cô còn phải đến những vùng khác để giúp những đứa bé như chúng em, có thể giúp em tặng cái này cho bọn họ không?”

Khi Tô Lục hiểu kỳ hỏi nguyên nhân, Tiểu Vũ nhỏ giọng nói: “Bà nội nói, tham lam càng nhiều thứ thì sẽ mất đi càng nhanh. Lúc trước em chỉ có chiếc kẹp tóc này là vật quý giá nhất, nhưng bây giờ đã có sách, có bút máy, có thước kẻ... Có rất nhiều đồ vật quý giá, nếu như muốn càng nhiều chúng nó sẽ càng nhanh mất đi. Hơn nữa lúc trước thầy giáo có dạy, đồ tốt phải chia sẻ với người khác, em không thể đem sách vở, bút máy, thước kẻ chia sẻ với bọn họ, bởi vì em còn phải dùng chúng nó để học tập, cho nên chỉ có thể tặng chiếc kẹp tóc này. Cô giáo Bạch, em làm như vậy có phải rất ích kỷ hay không? Có phải không đúng hay không?”

Người trả lời lúc ấy không phải Tô Lục, mà là Bạch Tuyết Văn.

Tô Lục đã trở lại không gian Vị Diện xuyên qua màn hình nhìn đến nơi này, thấy Bạch Tuyết Văn cúi thấp người sờ sờ đầu Tiểu Vũ, dịu dàng nói: “Không, em làm rất đúng.” Sau đó lấy từ trên tóc mình xuống một chiếc kẹp tóc xinh đẹp, đặt vào trong tay Tiểu Vũ: “Em có đồng ý chia sẻ với cô không?”

Tiểu Vũ nhìn kẹp tóc xinh đẹp trong tay, lại ngẩng đầu nhìn cô gái đang mỉm cười trước mặt, dùng sức gật gật đầu: “Vâng!”

Đúng lúc này, có tiếng “tan tách” vang lên ở cách đó không xa, vĩnh viễn lưu giữ lại khoảnh khắc này của hai người.

Bạch Tuyết Văn kinh ngạc xoay người lại, phát hiện ra một bóng hình quen thuộc đang đi về phía này —— đây cũng là nguyên nhân Tô Lục lựa chọn “rút lui”, gây trở ngại chuyện tình cảm của người khác sẽ bị ném đá mà.

Không sai, người tới chính là Phương Thư Duyệt.

Trên đường du lịch, hần chưa từng cắt đứt liên lạc với Bạch Tuyết Văn, thường xuyên gửi tin nhắn cho cô, thỉnh thoảng còn trực tiếp gọi điện thoại. Hiện tại, một tuần không thể liên lạc được cho nên hần tự mình chạy đến đây.

Tô Lục cảm giác thanh niên này rất có tiền đồ.

Mà Bạch Tuyết Văn đối với sự xuất hiện đột ngột của hần vô cùng giật mình: “Sao anh lại tới đây?”

“Tôi tìm em.”

“... Sao anh biết em ở nơi này?”

“Bởi vì, tôi chính là fan trung thành của cô gái ‘nói đi là đi’.”

“...”

Thời khắc này, Tô Lục có cảm giác mình nghe được tiếng hoa nở.

Nhưng ngay sau đó, cô lập tức nghe thấy một tiếng gào to khó nghe ——

“Ôi~~~~”

Tô Lục không nói gì nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện ra tên gia hỏa nào đó đang ôm lấy hai tay đứng phía sau lưng cô chìn chăm chăm tình cảnh của hai người Bạch Tuyết Văn và Phương Thư Duyệt, khuôn mặt lộ vẻ cảm khái vô cùng: “Đây chính là cảm giác của mùa xuân.”

“Cho nên anh cũng động dục theo sao?”

“... Cái gì?”

“Không phải thì học tiếng mèo kêu như thế làm gì?” Nói đến đây, Tô Lục nở nụ cười ác liệt, “Không biết à? Tiếng kêu như thế nhân loại gọi là ‘Cầu giao phối, cầu giao phối’.”

“...” Đọc miệng là đáng ghét nhất!v

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nửa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Thiên Lô Cũng Cảm Thấy Lạnh Lẽo

Tuy rằng không biết tên gia hỏa Phương Thư Duyệt kia làm thế nào mà đoán được “nói đi là đi” chính là Bạch Tuyết Văn, nhưng không thể phủ nhận, lời

nói vừa rồi của hắn quả thật có thể nói là “một đòn trí mạng”, bởi vì cành cây khô trong lòng Bạch đại tiểu thư do chuyện tình cảm thất bại lúc trước để lại bóng ma tâm lý rất cực cũng có dấu hiệu hồi xuân, thật sự là một chuyện đáng mừng.

Nhưng trong thời điểm như thế này, Tô Lục dưới vai trò người giúp đỡ lại bị kịch trở thành “bóng đèn”, nguyên nhân không gì khác, tuy rằng cô đã cam đoan với Bạch Tuyết Văn “khi tôi rời đi thì bất cứ chuyện gì của cô cũng không nhìn thấy, không nghe thấy”, nhưng Bạch tiểu thư dường như vẫn bán tín bán nghi, thời điểm xuống núi bởi vì trượt chân được người nào đó nắm chặt tay mà mặt đỏ lựng, còn âm thầm gọi “Tiểu Lục” vài tiếng, cho nên... Khụ, người nào đó mới lấy lý do “lo lắng Bạch Tuyết Văn bị chiếm tiện nghi” mà âm thầm nhìn lên!

“Muốn nhìn một cái ồm, một nụ hôn xem ra cũng không có hi vọng rồi.”

Có thể nói ra những lời vô si như vậy, ngoại trừ dếp xỏ ngón còn có thể là ai?

Tô Lục không chút khách khí đáp cho tên gia hỏa này một cái, đáng tiếc, không trúng.

“Ha, em gái thật là thô bạo.”

Người nào đó đang than thở, đột nhiên thấy cô gái quay đầu, nở một nụ cười dịu dàng với hắn, trong lòng hắn đột nhiên có linh cảm không tốt, nhưng còn chưa kịp phản ứng gì đã nghe thấy “Ầm!” Một tiếng, hắn bị một đồng vật phẩm không rõ từ trên trời rơi xuống chôn vùi.

Thanh niên vô cùng khổ cực bò ra, “phì phì” hai tiếng, vẻ mặt đau khổ nhe răng: “Tôi có nên cảm tạ cô đã nhẹ tay không hoàn toàn chôn sống tôi không?”

“Nếu anh thành tâm thành ý khẩn cầu, sao ta có thể không nhân tâm không đáp ứng cơ chứ?”

“... Thật sự không cần phiền toái như thế!”

“Không có gì, vì nhân dân phục vụ.”

“...” Không có ai cảm ơn cô nha!

Vì thế, Tô Lục lại bị đá ra ngoài —— tuy rằng mỗi lần đều cố gắng tránh né, nhưng dường như bản thân Tô Lục đã bị mặc định thành “trăm phần trăm bị dếp xỏ ngón đá trúng”... Lại nói, thật sự có loại mặc định bị đá như thế sao?

Khi trở về, Bạch Tuyết Văn đang lấy hai tay bịt mắt ngồi bên giường, ngây ngốc không biết suy nghĩ cái gì, cho đến tận khi cảm giác được mình lại mất không chế thân thể, mới biết Tô Lục đã trở lại: “... Cô trở về rồi sao?”

“Không muốn tôi trở về có thể nói thẳng.” Cười ác liệt.

“Đáng ghét.”

“...” Tô Lục bị một tiếng hờn dỗi này làm cho nổi da gà, vội vàng chà xát cánh tay, “Phụ nữ khi yêu thật đáng sợ.”

“Ai, ai yêu?”

“Được rồi, phụ nữ chuẩn bị yêu thật đáng sợ.”

“... Cô, đáng ghét.”

“... Đủ rồi.” Muốn làm cô ngáy chết sao?

Đang bắt đầu đi, đột nhiên lại nghe thấy Bạch Tuyết Văn nhả nhỏ mở miệng: “Tiểu Lục.”

“Ừ?”

“Hôm nay và ngày mai, có thể để tôi làm chủ chính mình không?” Sau khi Phương Thư Duy biết được ngày mai Bạch Tuyết Văn muốn lên đường, đêm đó quyết định ở lại trong thôn, ngày mai cùng nhau trở về —— trước khi đến địa điểm tiếp theo, Bạch Tuyết Văn muốn trở về thành phố C một lần, bởi vì, ngày giỗ đầu của cha mẹ cũng sắp đến rồi.

“Chắc chắn, tính cách cũng trở nên khác thường...”

“Tiểu Lục, thật đáng ghét.”

“... Tôi sai lầm rồi, tôi lập tức rời đi!”

Tô Lục lại bắt đầu đi trở về không gian Vị Diện, vừa vào đến nơi, đã thấy người nào đó bày ra tạo hình “tôi đang suy tư”, nhưng không giống đang trầm tư, ngược lại giống như đứa ngốc.

Cô lờm hẩn một cái, ngồi sang một bên suy nghĩ xem nên ăn món gì, đến cuối cùng, vẫn là dếp xỏ ngón không nhin được, lên tiếng trước: “Ừ hừ!”

“...”

“Hừ hừ hừ hừ!”

“...”

“Này! Cô không hiểu kỳ xem tôi đang suy nghĩ gì sao?”

“Hoàn toàn không.”

“... Cô có thể hơi hiểu kỳ một chút không?”

“Có ích gì?”

“...” Em gái, vì sao cô lại thực tế như vậy!

Mất thấy đối phương sắp buồn bực đến chết, Tô Lục quyết định ban một chút phúc hậu, suy đoán hỏi: “Anh đang suy nghĩ nên làm thế nào để mình bớt ngốc hơn?”

“...” Chi bằng không đoán còn hơn! Thanh niên khôi phục lại tư thế ngồi xếp bằng, rầu rĩ không vui nói, “Tôi đang tự hỏi, nếu cô nghĩ người khác ‘tính cách khác thường, vô nhân tính’, vì sao không nghĩ xem bản thân không phải cũng như thế?”

“Hả?” Tô Lục hơi nhướn mi.

“Tôi là người khác phái nha, khác phái!” Đối xử tốt với hần một chút thì chết sao?!

“Ha ha...” Tô Lục cong cong khóe miệng, thực chân thành trả lời, “Xin lỗi, tôi vẫn coi anh là bạn gái thân thiết.”

“...” Người nào đó yên lặng hoá đá, cô đối xử với bạn gái thân thiết như thế này sao? Khó trách không có bạn bè.

Căn cứ vào nguyên tắc “tôn trọng” lẫn nhau, hai ngày Bạch Tuyết Văn ở chung với Phương Thư Duy, Tô Lục không nhìn xem, đến sáng sớm ngày thứ ba cô mới trở lại bên trong thân thể Bạch Tuyết Văn, nhưng trong khoảng khắc sắp mở mắt ra Tô Lục hơi lo lắng, nhờ đâu phát hiện bên cạnh nằm một nam nhân, rốt cuộc cô nên biểu hiện như thế nào đây?

May mà em gái Bạch vẫn rất bảo thủ, khi chưa xác định quan hệ (hoặc là vừa xác định?) sẽ không có quan hệ xác thịt với người ta.

Nhưng nói ngược lại, đây không phải lần đầu tiên yêu đương, lúc trước còn bắt hạnh chung sống với một tên cặn bã, ngại ngủ thành như vậy cũng thật khó hiểu, có điều thoát nhìn tiểu tử họ Phương kia cũng không quá sốt sắng, mới chỉ nắm được tay đã cười trộm, đúng là “nồi nào đặt bếp nấy”, Tô Lục cũng không thể có ý kiến gì.

Cô ngồi dậy, vươn hai tay lười biếng duỗi eo, hành trình gần một năm khiến cho tổ chất của thân thể này thay đổi tốt hơn rất nhiều, cô nhảy xuống giường, kéo cửa sổ ra, gió di động chụp lại cảnh tượng bầu trời mỹ lệ buổi sáng sớm, sau đó đăng lên trên weibo. Không biết là Bạch đại tiểu thư còn đang thẹn thùng hay là hôm qua “hưng phấn” quá độ, mà đến bây giờ vẫn chưa nói chuyện, Tô Lục suy nghĩ một chút, rồi tự mình đăng kèm một lời bình

【Phong cảnh trên đường du lịch thật sự mỹ lệ, nhưng trong thâm tâm tôi, nhà vĩnh viễn là nơi đẹp nhất trên thế giới này.】

Cũng không vội vã đọc bình luận, cô trực tiếp đi vào phòng tắm rửa mặt, không thể không nói, về muộn một ngày không phải không có ưu điểm, đồ đạc trong nhà gần như đã được Tuyết Văn dọn dẹp sạch.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, Tô Lục đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh ra vừa lòng gật đầu: Rất tốt, tủ lạnh cũng đã được lấp đầy.

Nhưng sáng sớm cô rất lười động chân động tay, cho nên đơn giản đi đến phòng khách cầm lấy điện thoại gọi điện cho phòng bảo vệ nhờ hỗ trợ, thật trùng hợp, trực ban hôm nay lại là đại thúc số 09 —— từ sau khi biết Bạch tiểu thư trở lại, đại thúc bảo vệ luôn trong tư thế sẵn sàng, vì thế rất nhiệt tình đáp ứng.

Trong thời gian chờ bữa sáng, Tô Lục ngồi trên sofa cầm điều khiển từ xa xem tivi, bỗng nhiên phát hiện, trong thùng rác chứa đầy đồ vật, nhìn kỹ còn phát hiện ra đều là bưu thiếp. Cô cúi lưng, từ trong đó cầm lấy nhất một tấm bưu thiếp trang trí khá đẹp, lật ra vừa nhìn thấy cái tên kí ở bên dưới lập tức thấy buồn cười.

“Bân – vĩnh viễn yêu em?”

Đằng nào cũng không có việc gì, cho nên Tô Lục cẩn thận đọc từ đầu, nội dung bên trong đại loại như sau ——

“Hôm nay thời tiết thật nóng, sau khi làm việc mệt mỏi một ngày trở về nhà, phát hiện ra không có bát đá bào bình thường của em, trong lòng rất mất mát. Chóp mát, em rời khỏi anh cũng đã được ba tháng. Trong thời gian này, anh suy nghĩ rất nhiều, cũng tỉnh ra rất nhiều, đã thay đổi rất nhiều. Nhưng duy nhất không thay đổi, đó là tình cảm với em, Tuyết Văn, em biết không? Anh vẫn đang đợi em trở về.”

Hừ, thật là ghê tởm.

“Mỗi khi nhìn thấy hoa quế mùa thu, anh lại nhớ đến em, em còn nhớ con đường nhỏ chúng ta thường nắm tay nhau đi qua hay không? Từ xa nhìn lại, hoa quế hai bên đường khiến cho con đường giống như bị bao phủ bởi một tầng sương khói màu vàng nhạt. Tuyết Văn, anh nhớ em.”

“Thật sự là...” Tô Lục không thể nhịn được chà xát cánh tay, nếu nói lúc trước em gái Tuyết Văn làm cho cô rung mình, thì những lời kia của Hứa Bán không chẳng khác gì thiên lời. Nên nói đúng là người từng yêu sao? Theo một ý nghĩa nào đó thì đúng là rất giống.

Có điều, tên gia hỏa kia cũng thật kiên nhẫn, lại kiên trì loại hình viết thư này?

Tô Lục nghĩ một chút, đem thùng rác đồ ra, chuẩn bị đọc nội dung của mấy tấm bưu thiếp khác, kết quả lại phát hiện, bên dưới còn có mấy bức thư tình. Cô vừa nhìn ngây thảng, lập tức đầu đầy hắc tuyến, tên gia hỏa Hứa Bán kia ban đầu là ba ngày gửi qua bưu điện một phong thư, một tháng sau biến thành một tuần gửi một tấm bưu thiếp, mà trên tấm bưu thiếp gửi gần đây nhất, còn viết lời thề son sắt ——

“Đột nhiên cảm thấy so với một phong thư dài dòng, có lẽ em thích nhìn thấy những dòng tâm sự lời ít mà ý nhiều hơn. Còn nhớ lúc trước em thích nhất là thu thập bưu thiếp đủ kiểu dáng, hiện tại anh dùng phương thức này giúp em thu thập, cho đến tận khi em trở lại bên anh.”

Thật là cảnh giới cao nhất của đối trá.

Nếu là Bạch Tuyết Văn lãng mạn lại mềm lòng nhu nhược của một năm trước, chưa biết chừng sẽ thật sự bị dỗ trở về, nhưng thực đáng tiếc, tên gia hỏa viết lời thề son sắt “vẫn chờ em” kia dường như cũng chỉ kiên trì được đến cuối thu mà thôi, sau đó không thấy gửi thêm bất cứ tấm bưu thiếp hay bức thư nào nữa.

“Sao cô lại nhìn những thứ này? Đem nó vứt đi là được rồi!” Giọng nói của Bạch đại tiểu thư đột nhiên vang lên.

Tô Lục cười cười: “Thế nào? Không thấy rất cảm động sao? Người ta mỗi ngày đều nhớ cô đó.”

“... Tôi không thêm khát.” Thời gian một năm tuy rằng không đủ khiến Bạch Tuyết Văn hoàn toàn quên đi đoạn cảm tình kia, nhưng cũng đủ để cô hiểu được một người, nhất là dưới tình huống của cô. Ít nhất hiện tại cô cũng có thể hiểu, thế giới trong quá khứ của chính mình quả là rất hẹp hòi, tiếp xúc đến những chuyện và người thật sự quá ít, cho nên khi một kẻ mạnh mẽ theo đuổi mới dễ dàng động lòng như thế. Trên thực tế, quyết định lúc trước của cha mẹ hoàn toàn không sai chút nào, người sai là bản thân cô mà thôi. Đáng tiếc, khi hiểu ra đã muộn, nhưng vẫn chưa muộn đến mức không thể cứu vãn.

“Có điều, quả thật là những tấm bưu thiếp này rất đẹp mắt, nhất định là hán đã phải chọn lựa rất vất vả.” Tô Lục lắc lắc bưu thiếp trong tay, vui vẻ thưởng thức.

“Đều vứt đi.” Bạch Tuyết Văn thống khổ nói, “Hôm qua khi Thư Duy đưa tôi trở về, kết quả phòng bảo vệ lại giao cho tôi một đồng thứ này, lúc ấy thật sự là...” Xuất phát từ cân nhắc an toàn cho nên thư tín bưu phẩm của mọi người trong khu nhà đều do phòng bảo vệ ký nhận thay, sau khi tiến hành kiểm tra xong mới gửi đến cho người sử dụng, khi gặp trường hợp ở bên ngoài dài ngày như Bạch Tuyết Văn, cũng chỉ có thể do bọn họ bảo quản thay. Đương nhiên, cũng có kiến nghị “vấn kiện quan trọng và vật phẩm quý giá không nên áp dụng phương thức này để gửi đến, để phòng xảy ra những chuyện ngoài ý muốn”.

Tô Lục tưởng tượng đến cảnh lúc ấy hai người đang đầy mặt ngọt ngào lại nhìn thấy những tấm bưu thiếp này, vô cùng không phúc hậu bật cười.

Không phải cô không phúc hậu, chuyện này thật sự là bản năng của kẻ độc thân, ha ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nửa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cái Gì Cũng Không Bỏ Thí Cho Anh

Cuối cùng, Tô Lục vẫn phải thuận theo tâm ý của Bạch đại tiểu thư, đem xử lý hoàn toàn những thứ có thể gọi là “chuyện cười hàng tháng”, sau đó, Tô Lục xưa nay luôn có trạng thái “vào trong nhà là có xu hướng chết già” cuối cùng cũng chịu ra khỏi cửa, nguyên nhân chính là phải mua quần áo.

Hành trình du lịch gần một năm ngoại trừ việc khiến Bạch cô nương khỏe mạnh hơn, cũng gây ra một chút biến hóa cho thân thể, chiếc quần đen năm ngoái mặc trong lễ tang, hiện tại đã không còn vừa nữa. Ngày giỗ đầu là một sự kiện quan trọng, Bạch Tuyết Văn hy vọng mọi thứ đều có thể chuẩn bị tốt nhất. Không phải người quá đề ý hình thức, nhưng mà cô muốn trong thời gian đặc thù này, chứng tỏ “thay đổi” của mình cho cha mẹ, mặc dù biết rằng cha mẹ đã sớm không nhìn thấy cũng nghe không được...

Tô Lục vốn theo phái hành động cho nên khi thật sự chú tâm làm việc thì rất nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã chọn xong quần áo, nhân tiện còn mua một

đôi giày da đế bằng màu đen, sau đó xách túi đã được đóng gói cẩn thận ra khỏi cửa tiệm. Ánh mặt trời ảm áp, cảnh tượng ngày xuân rực rỡ, cô thở dài một tiếng, không thể không nói, cửa hàng quần áo tang lễ tràn ngập hai màu đen trắng thật sự khiến cho người ta cảm thấy áp lực, nhất là những người ở trong đó lựa chọn đồ, biểu tình trên mặt nếu không phải đau thương cũng là vô cùng nghiêm túc, thân ở trong hoàn cảnh như vậy, quả thật khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

Chỉ có thể nói may mà hiện tại không phải mùa đông, nếu không đi ra ngoài cửa thấy gió lạnh thổi qua, tuyết lớn bay bay, mới thật sự khiến người ta cảm thấy thể xác và tinh thần tuyệt vọng.

Tô Lục vừa hưởng thụ ánh nắng vừa ý nghĩ lung tung, đột nhiên phía sau truyền đến như một tiếng gọi: “Tuyết Văn?”

Tô Lục: “...” Này này, không phải khéo như vậy chứ?

“Tuyết Văn, là em sao? Thật khéo.” Thanh niên chỉ bằng một bên sườn mặt đã có thể nhận ra người vội vàng bước đến, có chút vui sướng nhìn cô gái trước mặt.

Không sai, người tới chính là Hứa Bán.

Tình hình hiện tại của hắn cũng không phải quá tốt, ít nhất không tốt như hắn từng tưởng tượng.

Thời gian gần một năm qua đi, chức “phó” trên đầu hắn vẫn chưa được đòi đi, mà một người mùa hè năm trước mới được đưa tới công ty cũng mang đến uy hiếp vô cùng to lớn cho hắn, hơn nữa tên gia hỏa kia liên tục đàm phán thành công vài hợp đồng quan trọng, ánh mắt của ông chủ để ý trên người tên kia rõ ràng nhiều hơn trên người hắn.

Hứa phó quản lý sâu sắc nhận thức được, vị trí quản lý đang cách hắn ngày càng xa. Mà ban đầu khi kẻ kia mới đến công ty, hắn đã làm không ít chuyện để ngăn chặn đối phương, bởi vậy bây giờ muốn nói lại quan hệ càng thêm khó khăn. Cho đến khi đối phương được thăng chức, chỉ sợ địa vị hiện tại của hắn ở công ty cũng tràn ngập nguy cơ, trừ phi ông chủ đồng ý giúp đỡ, nhưng... vì sao ông chủ phải giúp hắn cơ chứ?

Gia đình hắn xuất thân không cao, cũng không có bạn bè là nhân vật quan trọng, khi cuối tuần hắn hô hào mọi người hưởng ứng có vẻ nồng nhiệt, nhưng nhóm người kia chẳng qua là một đám bạn xấu mà thôi, có thể cùng chung phú quý, nhưng khi hắn gặp xui xẻo sẽ hoàn toàn làm ngơ.

Cho đến tận khi mất đi, mới biết quý trọng.

Hắn lại nhớ tới Bạch Tuyết Văn.

Ban đầu liều mạng gửi thư tín và bưu thiếp qua bưu điện là do hắn không cam lòng nên chưa từ bỏ ý định, trong tiềm thức của hắn, Bạch Tuyết Văn vốn là “đồ vật của mình”, nhưng con vịt vốn đã nấu chín như thế lại đột nhiên bay mất, không bắt trở về tiếp tục dùng lửa lớn nấu thì thật sự là nuốt không trôi con tức này. Vừa làm như vậy, hắn vừa an ủi chính mình: Gửi qua bưu điện mấy tấm bưu thiếp, với ta mà nói không phải chuyện khó khăn gì, kiên trì một chút biết đâu lại có hồi báo, mà chuyện này với bản thân hắn cũng không gây tổn thất lớn, đánh cược một phen thì có làm sao?

Nhưng sau lần thứ n bị đưa đến đồn cảnh sát, hắn mới biết được Bạch Tuyết Văn đã sớm rời khỏi chỗ đó, quả thật là “diễn hề cho người mù xem”, cho nên hắn không kiên trì nữa.

Lúc ấy Hứa Bán còn vô cùng tức giận, cho rằng Bạch Tuyết Văn không trở về bên hắn, là tổn thất của cô ta! Đợi đến khi sự nghiệp của hắn đạt thành, để xem cô ta đến quý gối cầu xin hắn như thế nào!

Nhưng YY* chung quy vẫn không trở thành sự thật, hiện thực giống như một chậu nước lạnh vô tình dội thẳng vào đầu hắn, bởi vì Hứa Bán thật cẩn thận nhớ lại những chuyện trong quá khứ đã bị hắn vô tình lãng quên —— vì một tờ khai mang đến thành công to lớn của hắn mà Tuyết Văn cũng ra bỏ ra rất nhiều công sức. Vì giúp hắn, trong một khoảng thời gian Tuyết Văn từng liều mạng nghiên cứu tư liệu từ những bộ sách phức tạp, rất nhiều đêm hai người đều không được ngủ đủ giấc, cuối cùng mới tạo ra được một bản kế hoạch kiến hắn vô cùng kinh sợ đồng thời cũng khiến khách hàng vô cùng vừa lòng.

*YY: từ này rất phổ biến rồi, nhưng cứ giải thích cho nàng nào không hiểu. YY là tiếng lóng trên mạng của Trung Quốc, ý là tự sướng, tự mình ảo tưởng đó.

Cho đến khi ký kết hiệp ước hắn vẫn cảm thấy khó mà tin nổi, vì những chuyện mà Tuyết Văn làm, cũng vì kỳ tích mà cô ấy tạo ra. Có kinh ngạc, có cảm kích, có hâm mộ, đồng thời... cũng có ghen tị, Tuyết Văn rất thông minh, rất có thiên phú, cho dù tìm một công việc kém hơn hắn, nhưng hắn vẫn không thể sánh được với cô ấy —— Hứa Bán hắn vẫn chỉ là một tiểu tử chân đất, mà Bạch Tuyết Văn luôn là đại tiểu thư cao cao tại thượng như ngày nào.

Lúc ấy hắn rất để ý đến điều này, nhưng nay nghĩ lại, thiên kim tiểu thư thì thế nào? Trên con đường hắn bước đi, chịu đựng hết sức lực giúp đỡ, ngoại trừ cha mẹ, cũng chỉ có mình Tuyết Văn.

Hắn thật sự có chút hối hận.

Vì bản thân Bạch Tuyết Văn, đương nhiên cũng vì gia sản của Bạch Tuyết Văn. Ý đồ của Hứa Bán chính là chỉ cần cưới Bạch Tuyết Văn, là có thể bót phần đầu vài chục năm. Như thế mà không động tâm chỉ có kẻ ngốc! Cùng lắm thì... lần này hắn sẽ đối xử với Tuyết Văn thật sự tốt, như vậy còn không được sao?

Hối hận và tham dự đan xen vào nhau dẹt nên tâm lý phức tạp, cho tới tận hiện tại vẫn như có đóm lửa nhỏ âm ỉ cháy trong lòng hắn —— mà xui quý

khiến hắn đến thành phố này khi sắp đến ngày giỗ của cha mẹ Bạch Tuyết Văn, không ngờ lại thật sự nhìn thấy Bạch Tuyết Văn.

Vốn hắn chỉ muốn đi dạo một chút trên đường này, lại không ngờ rằng “vui như lên trời”. Hạnh phúc tới đột ngột, thật sự là khiến người ta khó có thể thích ứng kịp.

Cảm giác được trong giọng nói của đối phương vô cùng vui vẻ, Tô Lục biết rằng ý đồ giả bộ không quen không thể thực hiện được, hơn nữa cô trốn tránh tên gia hỏa này cũng chỉ là ngại phiền toái mà thôi, không phải sợ hãi. Cho nên cũng bình tĩnh quay người lại: “Ừ, thật khéo.”

Hứa Bân nhìn chăm chú vào cô gái trước mặt, vô cùng thâm tình nói: “Tuyết Văn, anh vẫn muốn gặp em.”

“Nhưng tôi không hề muốn gặp anh.” Kỹ năng độc miệng của Tô Lục không có tác dụng với người quen, nhưng đối với những kẻ cô nhìn không thuận mắt thì ngược lại, nói đúng hơn, lực công kích còn lớn hơn bình thường.

“...” Hứa Bân bị nghẹn họng một hồi, nhưng rất nhanh điều chỉnh lại cảm xúc, “Anh biết em vẫn còn giận anh.”

“Biết như thế còn không cách xa một chút?”

“...” Tuyết Văn! Làm sao lời nói của cô lại không theo kịch bản như thế! Hứa Bân bị nghẹn lần hai, nhưng chốc lát lại kiên cường tiếp tục, “Anh biết mình không xứng với em, nhưng...”

“Nếu anh đã biết...” Tô Lục ôm cánh tay, nhú mày nhìn hắn, “Còn si tâm vọng tưởng cái gì? Con gái của Bạch Phú Mỹ là người mà anh có thể mơ ước sao?”

“...” Hứa Bân hít một hơi thật sâu, không ngừng cố gắng, “Tuyết Văn, anh không biết là một người từng đơn thuần thiện lương như em có thể trở nên thực tế như thế.”

Đối mặt với chỉ trích như vậy, Tô Lục lại khẽ nở nụ cười, người thân quen tuyệt đối có thể nhận ra —— tâm tình Tô Lục đang bắt đầu kém đi.

“Anh có biết dãy số của xổ số ngày mai không?”

“...” Tuy rằng không biết lời này rốt cuộc có ý gì, nhưng Hứa Bân vẫn lắc lắc đầu, “Không biết.”

“Anh có biết trong cửa hàng tôi vừa đi ra có bao nhiêu người không?”

“... Không biết.”

“Anh có biết đôi giày tôi đang đi bao nhiêu tiền không?”

“Không biết.”

“Sao chuyện gì anh cũng không biết thế?”

Hứa Bân nuốt nước miếng: “... Loại chuyện này ta không biết hình như cũng rất bình thường thì phải?”

“Nếu biết được sự thật bản thân không biết nhiều chuyện, thế anh còn hỏi cái gì?” Tô Lục với tâm tình không tốt dùng ngôn ngữ thô bạo công kích thẳng mặt hắn.

“...” Hứa Bân phát hiện từ khi gặp mặt đến bây giờ, số lần mình không thể nói gì hình như hơi nhiều, nhưng dưới sự dụ hoặc của tiền tài và mỹ nữ, hắn cảm giác mình vẫn có thể giãi dụa thêm nữa, “Tuyết Văn, em thật sự không thể cho anh thêm một cơ hội sao?”

Nghe xong những lời này, thần sắc Tô Lục bỗng nhiên biến đổi, không phải bởi vì kinh ngạc quá độ, mà bởi vì, đúng lúc này Bạch Tuyết Văn mở miệng.

“Tiểu Lục, có thể để tôi xuất hiện không?”

“Có thể, nhưng cô xác định sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Ừ, không có chuyện gì đâu.” Hiện tại Bạch Tuyết Văn đã có đủ dũng khí tự mình cáo biệt với người trước mắt này, sẽ không còn bất cứ do dự gì, cũng tuyệt đối không hối hận.

Hứa Bân khẩn trương nhìn chăm chú vào gương mặt của cô gái đối diện, lại phát hiện ra biểu tình của “Tuyết Văn” hắn gần như không hề quen biết đã trở nên giống dĩ vãng, tim hắn đập nhanh hơn, giống như thấy được hy vọng, nhưng sau đó hắn nghe thấy cô gái nói ——

“Không thể.”

Hứa Bân trực tiếp bị đánh rơi từ Thiên Đường xuống Địa Ngục, không cam lòng nói: “Tuyết Văn, còn những lời thề lúc trước thì sao? Chẳng lẽ em đã quên?”

“Trí nhớ của em không có tệ như anh, em vẫn nhớ rõ, nhưng anh thì sao? Đã từng quên lúc nào chưa?”

Giờ khắc này, Hứa Bân cảm thấy một cảm giác xấu hổ cùng cực, cảm xúc thịnh lĩnh này khiến hắn hơi quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng cô gái trước mặt với con mắt trong suốt như ngày xưa.

Bạch Tuyết Văn dường như không chú ý tới biểu hiện này của hắn, chỉ tiếp tục nói: “Hứa Bân, vì sao anh muốn gặp em, chính anh hiểu được, trong lòng em cũng hiểu. Em sẽ không giẫm lên vết xe đổ, cho dù như thế nào cũng sẽ không, nếu anh còn tiếp tục dây dưa, em sẽ phải dùng biện pháp mạnh.”

“... Em sẽ làm như thế nào?”

“Em hy vọng vĩnh viễn anh không biết.” Bạch Tuyết Văn dịu dàng nở nụ cười, trong ánh mắt không có phần hận, không có bất bình, chỉ có bình thản, “Từ trước đến giờ chúng ta luôn là người của hai thế giới, không phải chênh lệch giàu nghèo, mà là tính cách, hoàn toàn không hợp với đối phương. Hứa Bân, đừng ở đây đi. Anh cũng có cuộc sống của mình, không cần lãng phí thời gian trên người em.”

“... Thật sự một chút cơ hội cũng không chịu cho anh sao?” Khi nói ra những lời này, Hứa Bân hoảng hốt nhận ra nó thật quen tai, giống như thật lâu trước đây, sau một lần cãi nhau, cô gái trước mặt từng khóc lóc hỏi hắn “Cho em thêm một cơ hội được không? Thật sự một chút cơ hội cũng không chịu cho em sao?”, mà sự đáp lại của hắn, hình như là đẩy cửa rời đi, chỉ để lại bóng lưng cho cô —— đây chẳng lẽ là báo ứng của hắn sao?

“Đúng vậy.” Cô gái từng khóc vô cùng thương tâm lúc này lại trầm tĩnh, cô gật gật đầu, “Anh đi đi.”

“Vì sao?” Chuyện đã như thế này, vì sao cô còn muốn nhìn bóng dáng hắn?

Lời nói không rõ ràng, nhưng dường như Bạch Tuyết Văn lại hiểu được hàm nghĩa trong đó, ngữ điệu của cô rất lạnh nhạt: “Bởi vì em không yên lòng để bóng lưng của mình lại cho anh.”

“...”

Cho đến nay, hắn đã không còn khả năng có được một chút tín nhiệm của cô... Không, phải nói một nửa ánh mắt Tuyết Văn cũng không muốn bỏ thí cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nửa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đến Lúc Nói Lời Tạm Biệt

Nhìn chăm chú vào bóng dáng càng đi càng xa của người nợ, Bạch Tuyết Văn thở một hơi thật dài, lúc này đây, cô thật sự cảm thấy —— đã hoàn toàn quên đi gánh nặng ở đầu vai, từ nay trở đi, cô sẽ thật sự bước sang một cuộc sống mới.

Nếu không có người kia làm bạn, cô thật sự không thể có hành động như ngày hôm nay.

Nghĩ đến đây, cô thấp giọng nỉ non: “Tiểu Lục, cảm ơn.”

“Khách khí cái gì?” Tô Lục cười, “Em gái, cô nhất định là không có bạn bè thân thiết.”

“... Cô không phải bạn của tôi sao?”

“Bởi vì cô dường như có vẻ suât hơn tôi, cho nên tôi quyết định cắt đứt tình bạn.”

“...” Đây, không cần tùy tiện nói ra những lời dọa người như vậy chứ!

Thật ra theo Tô Lục, đối xử với Hứa Bân như thế vẫn quá ôn hòa, nhưng nếu đó là ý nguyện của Bạch Tuyết Văn, cô cũng không thể nói gì. Hơn nữa cô có thể thấu hiểu được ý nghĩa của Bạch cô nương: Nói cho cùng, đó là người Bạch Tuyết Văn từng yêu, cho dù cuối cùng mọi chuyện đã đổ vỡ, nhưng cũng không thể coi hắn như kẻ thù. Chuyện xấu xa nhất hắn từng làm với cô, chẳng qua là phản bội mà thôi, đây không phải tội lớn ngập trời, cũng không đáng vì thế mà liều lĩnh trả thù. Cho dù cái chết của cha mẹ Bạch, có lẽ Hứa Bân cũng gián tiếp có một phần trách nhiệm, nhưng nếu nói như vậy, trách nhiệm lớn nhất chính là thuộc về Bạch Tuyết Văn, dù sao người đưa ra quyết định từ đầu tới cuối đều là bản thân cô. Sự áy náy này, có lẽ cô sẽ mang theo cả đời, nhưng đồng thời cô cũng sẽ vui vẻ mà sống tiếp, bởi vì đó là nguyện vọng của cha mẹ.

Nói đến cùng, yêu càng nhiều thì hận sẽ càng nhiều, mà hiện tại, trong lòng cô đã không còn yêu thương cũng chẳng có hận thù, hiện tại Hứa Bân đối với Bạch Tuyết Văn mà nói, chẳng qua chỉ là một người xa lạ gặp thoáng qua, không hơn.

Nghĩ như vậy, Tô Lục lại cảm thấy, có lẽ đây mới là sự trả thù tàn khốc nhất với Hứa Bân.

Một cô gái tốt như vậy, từng yêu thương hẳn nhiều như vậy, hẳn lại không biết quý trọng, cho đến tận khi mất đi rồi thì có hối hận cũng không kịp, nếu như trời cao... Mà có lẽ đã hết hy vọng rồi, tuyệt đối không có cơ hội thứ hai. Một khi mất đi, sẽ là vĩnh viễn.

Có lẽ hẳn sẽ đắm chìm trong hối hận hồi lâu, nhưng là... ai sẽ để ý cơ chứ?

Ít nhất không có Tô Lục.

Tô Lục đã trở lại thân thể, thoải mái nở một nụ cười, xoay người chuẩn bị tiếp tục về nhà, đúng lúc này, lại bất ngờ gặp được một bóng dáng quen thuộc, rồi sau đó trong lòng than thở: Hôm nay rốt cuộc là ngày gì vậy? Liên tiếp gặp được người quen.

Có điều nếu đã nhìn thấy, cô cũng không định làm bộ như không biết, vì thế cười gọi: “Tuân luật sư, đã lâu không gặp.” Gần một năm không gặp, thời gian giống như dừng lại trên người thanh niên này, một chút thay đổi hẳn cũng không có, vô luận là kiểu tóc, quần áo hay là tập công văn trên tay, vẫn hoàn toàn trùng khớp với trí nhớ.

“... Ừ.” Tuy rằng tiếp xúc với Bạch Tuyết Văn không quá nhiều, nhưng với trực giác của Tuân Hiên, hẳn cảm thấy trên người cô có một loại cảm giác không hài hòa kỳ dị, giống như giờ phút này, khi đối thoại với Hứa Bản và khi tiếp đón hẳn, quả thực giống như là hai người khác nhau.

Người trước là xa lạ, người sau mới giống như trong kí ức của hẳn.

“Thật khéo, lại gặp nhau ở chỗ này.”

Hắn có chút chần chờ, vốn định gạt đầu, cuối cùng lại đẩy mắt kính: “Nếu có chỗ nào cần hỗ trợ, cô có thể nói thẳng.” Nhìn có vẻ trùng hợp, thật ra cũng không phải. Vừa rồi trên đường hẳn đi làm trở về, vô tình nhìn thấy Bạch Tuyết Văn đang đứng ở đầu đường nói chuyện với Hứa Bản, hơn nữa không khí giữa hai người cũng không phải rất tốt, đề phòng ngừa có chuyện xảy ra, hẳn đứng lại chờ đợi một lát. Có thể cam đoan bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay giúp đỡ, mặt khác cũng xác định không nghe đối thoại của bọn họ, không xâm phạm vào việc riêng tư.

Thấy cuộc đối thoại của bọn họ chấm dứt, hẳn cũng muốn “công thành lui thân”, lại không ngờ bị cô “bắt được”.

“Không có việc gì.” Tô Lục cười cười, xem ra Tuân luật sư này không thay đổi chút nào, “Tôi nghĩ, hẳn sẽ không tới tìm tôi nữa.”

“Thật không...?”

“Ừ.”

Tuy rằng biểu tình của cô vô cùng khẳng định, nhưng Tuân Hiên vẫn hơi do dự một chút, cuối cùng nói: “Có đôi khi, chấp niệm của con người là thứ vô cùng đáng sợ, đặc biệt khi đối mặt với sự dục dõ của lợi ích.” Không cần biết như thế nào, đề phòng trước vẫn hơn. Có nghe hay không là chuyện của cô ấy, nhưng nhắc nhở vẫn là trách nhiệm của hẳn.

“Cám ơn anh, tôi sẽ cẩn thận.” Tô Lục nói lời cảm tạ, tỏ vẻ mình thật sự chăm chú lắng nghe. Có điều, cô thật sự không cho rằng Hứa Bản phải làm như vậy. Căn cứ vào kí ức của Bạch Tuyết Văn và vài lần tiếp xúc với hẳn, cô xác định hẳn là “người theo chủ nghĩa cơ hội”, một khi có cơ hội sẽ không muốn bỏ qua, nhưng đồng thời, hẳn cũng rất tham lam, cái gì cũng muốn có được, cái gì cũng không muốn mất đi. Tuy rằng hiện tại mọi chuyện của Hứa Bản có vẻ không quá thuận lợi, nhưng điều này không có nghĩa là hẳn sẽ chấp nhận buông bỏ tất cả. Bởi vậy vì một người phụ nữ tuyệt đối không có khả năng trở về bên cạnh hẳn mà bám dính lấy, thậm chí nghĩ đến chuyện trả thù, hẳn sẽ tuyệt đối không làm, bởi vì hoàn toàn không có được bất cứ ích lợi gì, mà có thể hủy hoại cả cuộc đời hẳn.

Hơn nữa, từ đầu tới đuôi đều là hẳn có lỗi với Bạch Tuyết Văn, mà không phải Bạch Tuyết Văn có lỗi với hẳn, hẳn có tư cách gì để trả thù đây?

“Vậy thì tốt.” Tuân Hiên gật gật đầu, hẳn cảm thấy cuộc đối thoại lần này nên kết thúc, nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào hẳn lại hỏi một câu, “Chỉ bằng cùng nhau ăn cơm trưa?”

“Được.” Tô Lục rất sáng khoái nhận lời.

Bởi vì cô còn cho rằng tên gia hỏa này có chuyện gì quan trọng muốn nói với Bạch Tuyết Văn, kết quả, thật sự chỉ là ăn cơm... .

Có điều...

“Tuyết Văn, Tuân luật sư thoát nhìn rất đáng tin cậy, về sau có chuyện gì cô có thể tìm hẳn.”

“Ừ, tôi biết.” Giọng nói của Bạch Tuyết Văn hơi dừng một chút, “Nghe ý tứ của cô, chẳng lẽ là...”

“Đúng vậy.” Không phủ nhận hoặc lừa gạt, Tô Lục thẳng thắn trả lời, “Có lẽ tôi sắp phải rời đi.”

“...”

Nghe xong lời nói của Tô Lục, Bạch Tuyết Văn thật lâu không đáp lại, thật lâu thật lâu sau, cô mới nhỏ giọng hỏi: “Không thể không đi sao?”

Tô Lục cười trả lời nói: “Cô cũng không hy vọng khi mình thân thiết với Phương đồng chí, tôi đột nhiên nhảy ra hô to một tiếng ‘ngạc nhiên chưa’ chứ? Ha ha, như thế sẽ rất ảnh hưởng đến ‘thân thể’.”

“...”

Nếu trước kia nói như vậy, Bạch cô nương sẽ thẹn thùng nói một câu “đáng ghét”, sau đó Tô Lục vội vàng chà xát cánh tay nổi đầy da gà, nhưng lúc này, cô chỉ chìm sâu vào trong im lặng.

Tô Lục biết, trong lòng đối phương không nở, trên thực tế, cô cũng có chút lưu luyến. Nhưng Tô Lục là Tô Lục, Bạch Tuyết Văn là Bạch Tuyết Văn, hai người từ đầu đến cuối vẫn không phải là một người, có cuộc sống của chính mình, tình huống giống hiện tại tuyệt đối không thể tiếp tục kéo dài. Hơn nữa, hiện tại Bạch Tuyết Văn đã không còn khiến người ta lo lắng nữa, cho dù không có Tô Lục ở bên cạnh, cô nương này vẫn có thể tiếp tục sống.

Cho nên cô có thể yên tâm rời đi.

Một tuần sau, vừa vặn là ngày giỗ của cha mẹ Bạch.

Giống như cảm giác được cái gì, một ngày này, Tô Lục rời giường từ rất sớm, lại không thay quần áo, chỉ phủ thêm một chiếc áo khoác bên ngoài bộ quần áo ngủ, ghé vào lan can trên ban công, nhìn bầu trời xa xa.

Nơi đó đang chậm rãi sáng lên.

“Muốn ngắm mặt trời mọc sao?” Trong lòng có giọng nói nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ.”

“Cô sắp rời đi sao?”

“Ừ.” Tô Lục không muốn tiếp tục đề tài này, hỏi ngược lại, “Sau khi tôi đi, cô có tính toán gì không?”

Bạch Tuyết Văn nhẹ giọng trả lời: “Tôi muốn tiếp tục đi du lịch ở bên ngoài.” Cô muốn xem toàn bộ những dấu vết cha mẹ để lại, tuy rằng hiện tại chỉ còn lại một mình, cô vẫn muốn đi.

“Thật sao. Một người? Rất nguy hiểm.”

“Tôi biết, lúc trước Thư Duy có nói... nguyện ý đi theo tôi.”

“Thật sao, như thế quá tốt rồi.” Tô Lục nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Có nghĩ tới chuyện xác định quan hệ với Tiểu Phụng hay không? Hắn cũng không tệ lắm, là người đáng giá phổ thác, có điều làm gì cũng nên lưu lại đường lui cho mình.”

“Tạm thời còn chưa nghĩ đến chuyện này.” Bạch Tuyết Văn cũng cười trả lời, “Là cô nói cho tôi biết, trời rộng lớn như vậy, thế giới rộng lớn như vậy, tôi còn muốn đi nhiều hơn, nhìn nhiều hơn, suy nghĩ nhiều hơn, để cho lòng dạ của mình rộng lớn hơn. Thế giới chỉ có một người, thật sự rất yếu ớt cũng rất dễ dàng tan vỡ.” Bởi vì người kia sẽ rời đi, cho nên phải chứa nhiều thứ ở trong lòng, như vậy, cho dù tương lai có mất đi thứ quan trọng nhất, ít nhất cũng sẽ không quá bàng hoàng mà suy sụp.

“Ừ, có đạo lý.”

“Hơn nữa... giống như cô nói với tôi, thế giới rộng lớn như vậy, một ngày nào đó, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở một nơi nào đó, đúng không?”

Nghe lời nói tràn ngập mong đợi của Bạch Tuyết Văn, Tô Lục không thể nói lời phủ định, chẳng lẽ phải trả lời: “Rất xin lỗi, chúng ta chưa bao giờ thuộc về một thế giới” sao? Lời nói như thế thật sự quá mức tàn nhẫn. Cô chỉ có thể ba phải: “Đúng vậy, có lẽ một ngày nào đó, chúng ta có thể gặp lại cũng nên, đến thời điểm đó nhất định phải nhận ra tôi đấy.”

“Ừ, nhất định! Chúng ta... giao hẹn nhé?”

“Ừ, giao hẹn, nhất định sẽ gặp...”

Một hồi lâu bất tự nói như thế, thái dương ở phía chân trời không biết đã mọc lên từ khi nào, mặt trời rực rỡ, xua tan mây, dùng ánh sáng vạn trượng soi sáng bầu trời phương xa.

Cô gái quan sát nó khẽ chớp mắt, hai hàng lệ im lặng trượt xuống gương mặt mỹ lệ, giống như những giọt sương điểm xuyết lên những đóa hoa trong vườn hoa dưới lầu.

Cô có chút mờ mịt nâng tay lên, như đang quan sát nó, lại như muốn bắt lấy cái gì, hoặc là đang tạm biệt ai đó?

“Tạm biệt.”

Đã giao hẹn như thế, một khi nói lời này, nhất định có thể gặp lại.

Chương 12: Không Thể Biết Trước Chuyện Sau Này

Chưa nói xong câu “gặp lại” đã bị kéo trở về Vị Diện không gian, Tô Lục chút có tức giận, thanh niên vốn đang cười hi hi định tiến lên chào đón thấy khuôn mặt đen xì của Tô Lục lập tức lui binh, không biết lấy từ chỗ nào ra một con gấu bông to dùng chắn ở trước mặt, cả người tránh ở phía sau nó, phát huy hoàn toàn tinh thần của bốn chữ “giả bộ đáng thương”, Tô Lục nhìn thấy thế càng muốn đánh người.

Lườm!

“Khụ!” Nhìn phải.

Tiếp tục lườm!

“Khụ khụ!” Nhìn trái.

Kiên trì bên bị lườm!

“...” Được rồi, hần thua. Thanh niên bị lườm đến nổi da gà, roi lệ đầy mặt: “Chuyện đó áy mà, em gái.”

“?”

“Căn cứ vào quy tắc, khi đến thời điểm, cô sẽ tự động bị kéo trở lại nơi này, thật sự không phải tôi giờ trò quỷ gì đâu.” Dép xỏ ngón nói tới đây, thật cẩn thận liếc nhìn biểu hiện của Tô Lục, thử dò hỏi: “Cô có muốn nhìn xem cuộc sống sau này của Bạch Tuyết Văn hay không? Nếu muốn, tôi có thể lập tức biến ra.”

“...” Tô Lục nhìn biểu hiện của người nào đó vô cùng cẩn thận, chỉ thiếu mỗi việc viết bốn chữ “tôi rất vô tội” lên mặt, nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: “Tôi tin cô ấy sẽ sống tốt.” Như vậy là đủ rồi. Cho nên nói, “Nhanh chóng thả tôi trở lại thân thể của mình!”

“Đúng vậy, đại vương! Đại vương vạn tuế!”

“... Cảm miệng.”

Mà đúng như Tô Lục tin tưởng, sau đó không lâu, Bạch Tuyết Văn và Phương Thư Duy cùng đi đến nhà tang lễ.

Như một năm trước, cô lẳng lặng nhìn chăm chú vào bình tro cốt lạnh lẽo, cảm giác trong lòng vẫn đau đớn, nhưng so với lúc trước đã tốt hơn rất nhiều. Giống như Tiểu Lục nói, “Thời gian là phương thuốc chữa lành vết thương tốt nhất”, có lẽ một ngày nào đó, cô sẽ mỉm cười đến thăm cha mẹ, nói với họ

“Con sống rất tốt.”

...

“Thời gian một năm qua, nhờ có cô ấy, con mới có thể thuận lợi vượt qua nhiều chuyện như vậy.”

...

“Cha mẹ an tâm, cho dù chỉ còn lại một mình, con vẫn sẽ vui vẻ sống tiếp quãng đời còn lại, giống như kỳ vọng của hai người.”

...

“Không cần lo lắng cho con nữa.”

Bạch Tuyết Văn chậm chậm thuật lại những chuyện một năm qua cô nghe được, nhìn được, gặp được, còn có cảm xúc nội tâm, khát khao tương lai... rất nhiều, rất nhiều chuyện, cho nên cô nói thật lâu, thật lâu.

Đến cuối cùng, yết hầu cũng khô cứng, nhưng trong lòng lại bình tĩnh hơn.

Đến khi cô rời khỏi nhà tang lễ, mặt trời đã sớm đổi sang một hướng khác, lúc này đã là chạng vạng.

Mà Phương Thư Duy vốn chờ ở ngoài cửa cũng không thấy bóng dáng đâu, Bạch Tuyết Văn đưa mắt nhìn trái phải, đột nhiên nghe thấy có người nói: “Cậu ta đoán được cô sắp ra cho nên đi mua chút đồ ăn rồi.”

“Thế sao...” Bạch Tuyết Văn gật gật đầu, hai mắt đỏ ửng nhìn chăm chú vào thanh niên dường như cũng đã đợi rất lâu rồi, nhẹ giọng hỏi: “Tuần luật sư, anh cũng đến thăm cha mẹ tôi sao?”

“Ừ.”

“VẬY à, thật xin lỗi, đã để anh đợi lâu.”

“Không, không sao.”

Đối thoại như thế qua đi, hai người lại rơi vào hoàn cảnh không còn lời nào để nói, vì thế hai người nhìn nhau cười cười, một người bước vào, một kẻ đi ra.

Trong khoảnh khắc thoáng lướt qua nhau, thanh niên bỗng nhiên dừng lại, xoay người nói: “Cô không phải Bạch Tuyết Văn, cô là ai?” Trục giác không tên, nhưng lại chắc chắn dị thường.

Bạch Tuyết Văn cũng đồng thời dừng bước chân, quay đầu lại, kinh ngạc mà cảm khái trả lời: “Tôi là Bạch Tuyết Văn, tôi không phải cô ấy.”

—— thấy không Tiểu Lục, trên thế giới này nhớ đến cô dường như không chỉ có một mình tôi.

“Thế...”

“Cô ấy rồi đi rồi.”

“...”

“Có lẽ một ngày nào đó sẽ trở về, có lẽ... vĩnh viễn không trở lại. Nhưng tôi cảm giác nhất định là về trước.” Cô gái khẳng định nói, “Bởi vì cô ấy đã đồng ý với tôi, nhất định chúng ta sẽ gặp lại nhau. Đến thời điểm đó, tôi nhất định có thể nhận ra cô ấy.”

“... ‘Cô ấy’ mà cô nói tên là gì?”

“Tô Lục.”

“Hắt xì!”

Dường như là đồng thời, Tô Lục hắt hơi liên tục, vừa xoa xoa mũi, cô vừa ngồi ở trước máy tính, trả lời những vấn đề của khách hàng.

【 Là thỏ không phải gà: Ông chủ, có thể giảm giá thêm không? 】

【 Lục Ý nhiệm nhiệm Xin lỗi, đây đã là giá thấp nhất, giảm thêm nữa thật sự là tôi không còn lãi. 】

【 Là thỏ không phải gà: Thế có miễn phí vận chuyển không? 】

【 Lục Ý nhiệm nhiệm Cộng thêm phí vận chuyển là 99 tệ. 】

【 Là thỏ không phải gà: Ông chủ xem tôi mua hàng đã mất 92 tệ rồi, hơn nữa đoạn đường cũng không xa lắm, miễn phí vận chuyển đi mà, lần sau tôi còn rủ thêm cả bạn bè mua cùng. 】

【 Lục Ý nhiệm nhiệm... 】

【 Lục Ý nhiệm nhiệm Được rồi, lần sau nhất định phải rủ thêm người mua nha. 】

【 Là thỏ không phải gà: Tất nhiên rồi~】

Kết thúc cuộc đối thoại dài đến ba mươi phút, Tô Lục thở dài một hơi, bưng lên chén cà phê đặt ở một bên để nâng cao tinh thần, sau đó kinh hoàng phát hiện ra một việc... Thật • khó • uống!

Quả thật là từ xa xỉ đến tiết kiệm quá khó.

Từ xa xỉ đến tiết kiệm quá khó!

Ở cùng đại gia Bạch Tuyết Văn quá lâu, quả thật là hỏng nhiều chỗ rồi.

“Chà chà, thật sự là không thể ngờ được.” Kẻ nào đó đang ở phía sau cô bay tới bay lui vô cùng cảm khái.

Tô Lục không thêm phản ứng.

Không sai, từ sau khi cô trở lại thân thể của mình, dép xỏ ngón cũng từ trong không gian Vị Diện theo ra cùng, tuy rằng không phải thực thể, nhưng hẳn

vẫn vô cùng vui vẻ ——theo cách nói của tên gia hỏa này, hẳn đã rất lâu không ra thế giới bên ngoài.

Cũng bởi vì câu nói này mà Tô Lục không đáp hẳn trở về, mà mặc kệ cho hắn tự do đi lại trong không gian cá nhân của mình, có điều bởi vì đã ký khế ước, hẳn không thể rời xa cô quá ba thước.

Tô Lục đứng lên, đi đến kho chứa đồ tìm vật phẩm mà khách chọn mua, thuận thực nhanh chóng đóng gói lại. Nói ra thì thật sự là khó mà tin nổi, vừa mới rời khỏi không gian Vị Diện, ký ức về “thế giới kia” đã nhanh chóng phai nhạt đi, mà ký ức về “thế giới này” lại lập tức rõ ràng, một năm thời gian ở thế giới kia thật sự giống như một giấc mộng, hiện tại, tỉnh mộng, sự vật trong mộng vẫn có thể nhớ rõ, mà tất cả những chuyện trong thế giới hiện thực cũng không hề quên.

Theo như cách nói của dếp xỏ ngón, điều này cũng là một loại quy tắc, giống như khi cô tiến vào không gian Vị Diện rồi trở lại, thời gian trôi qua ở thế giới thực còn không đến một phút đồng hồ. Hẳn cũng không chịu nói tí mị chuyện này, có điều Tô Lục cũng thấy chẳng sao cả, dù sao thì chuyện này cũng không ảnh hưởng nhiều đến cô, nếu không thật sự là khó làm.

Cô đem hàng hóa đã đóng gói cẩn thận, nhân tiện đính cả địa chỉ cần chuyển đến lên bên trên, bây giờ chỉ cần chờ người của công ty chuyển phát nhanh tới cửa nữa.

“Thật sự là không ngờ tới...”

“Không thể ngờ tới...”

“Không thể ngờ...”

Trên trán Tô Lục xuất hiện mấy sợi gân xanh, cô đứng lên, dùng ánh mắt giết người quét về phía kẻ nào đó: “Nếu đầu lưỡi bị thắt, có cần tôi cắt bỏ giúp hay không?”

“...” Có nhất thiết phải tàn bạo vậy không? Sau khi 囧* rất lâu, thanh niên vẫn không nhin được mà mở miệng: “Có điều là thật sự không thể ngờ, cô đối xử với khách lại kiên nhẫn như vậy.” Quả thật như thế, khi nói chuyện với khách hàng tô Lục vô cùng dịu dàng, so với lúc này thì như hai người khác nhau hoàn toàn.

*囧: Một icon phổ biến bản Trung Quốc, chỉ trạng thái sốc, đơ...

“Bởi vì bọn họ là cha mẹ áo com của tôi.” Tô Lục ôm lấy cánh tay, khẽ hừ một tiếng, “Nếu anh cho tôi tiền, tôi cũng có thể suy xét lại thái độ của mình, thế nào?”

“... Đây, trình tiết của cô ném đầu rồi?”

“Không có tiền thì câm miệng lại.”

“...”

Chỉ những người trải qua cuộc sống nghèo khó, mới biết được cảm giác vừa đói vừa khát, cho nên Tô Lục vô cùng nghiêm túc với việc làm ăn của mình, tuy rằng thỉnh thoảng cũng có thể gặp phải những người cố tình gây sự hoặc quen lừa gạt vơ vét tài sản, trừ những kẻ đó ra, những người còn lại tìm đến mua đồ của cô mới có thể khiến cho Tô Lục có một cuộc sống mà cô tự nhận là thoải mái như bây giờ. Có điều... Cà phê thật sự là khó uống, có cần đổi loại khác hay không đây? Tháng này hình như vẫn có dư tiền, chỉ là nếu gửi tiết kiệm thì có tốt hơn hay không?

Bất giác, Tô Lục yên lặng rồi rầm.

Vì thế...

“Bỏ đi, nấu com ăn trước đã.”

Đây cũng là “chỗ tốt” mà lúc trước dếp xỏ ngón đã nói.

Không sai, từ sau khi trở về thế giới thực tại, Tô Lục phát hiện ra mình nấu com rất ngon, cẩn thận nghĩ lại, chỉ có hai nguyên nhân: Thứ nhất, cô tiếp được ký ức của Bạch Tuyết Văn, cái này gọi là tư tưởng lý luận; thứ hai, trong một năm vừa qua, cô nấu com rất nhiều lần, cái này gọi là áp dụng thực tiễn.

Lý luận và thực tiễn kết hợp với nhau, không gì không làm được... Khụ, có lẽ chính là như vậy đi?

Tô Lục bắt đầu suy một ra ba, chuyện như vậy khẳng định cũng có thể áp dụng với những người khác, thế có nghĩa là nếu một ngày nào đó cô xuyên vào cơ thể của một cao thủ võ lâm, đến khi trở về cũng có thể mang theo một thân võ công?

Đương nhiên, chuyện đó có liên quan đến “chỗ tốt”.

Tô Lục nhìn chăm chú bàn tay thái rau so với lúc trước nhanh hơn gấp đôi của mình, càng thêm khẳng định, tổ chất trong thân thể quả nhiên đã biến đổi.

Mà dếp xỏ ngón giải thích với chuyện này là: “Bởi vì một khi linh hồn của cô rời khỏi thân thể, thân thể sẽ lập tức chết đi. Tuy rằng thời gian cô vào trong

không gian Vị Diện ở thế giới này chưa đến một phút đồng hồ, nhưng thân thể của cô trong khoảnh khắc đó quả thật đã chết, trong khoảnh khắc này, thân thể của cô phải được bảo quản bởi “khí cụ khổng lồ Vị Diện” – cũng chính là đồng tiền xu lúc trước, mà chỉ trong khoảnh khắc tiếp xúc ngắn ngủi này, năng lượng của khí cụ sẽ không được khổng lồ mà chảy vào trong thân thể cô. Có điều đừng lo lắng, điều này cũng không gây hại gì, ngược lại còn khiến cho thân thể cô được tối ưu hoá.”

Sự thật chứng minh, hần nói không sai.

Đây là lần thứ hai cô nấu com từ khi quay trở lại, mà động tác đã thuần thục như vậy, chỉ dựa vào lý luận trong đầu là không đủ, mà chắc chắn tổ chất của thân thể cũng đã được đề cao.

Một bát mì xào thơm nức được múc ra, Tô Lục hưởng thụ hít hà một hồi, mới cầm lấy đôi đũa gấp lên, còn chưa đưa đến miệng, đã cảm thấy hai tay vô lực, ngay sau đó, cả thân thể và bát mì đều rơi xuống đất.

“Mỳ của tôi!”

“Ồ, linh hồn lại thoát ra rồi sao?” Dép xỏ ngón bay đến, nhưng một chút ý tứ bất ngờ cũng không có.

“... Không phải tôi mới trở về chưa đến một ngày sao?”

“Biết làm sao được, sự đồng bộ giữa thân thể và linh hồn quá thấp.” Thanh niên buông tay, “Cho nên ăn mì cũng khiến linh hồn thoát ra.”

“...” Tô Lục cắn răng, “Tỉ suất đồng bộ hiện tại là bao nhiêu?”

“Khụ!” Người nào đó chột dạ nhìn trời.

“Nói!”

Dép xỏ ngón hơi run một chút, thành thật trả lời: “Khoảng ba phần trăm.”

“...”

“Ha ha, tóm, tóm lại, đừng nghĩ tới ăn nữa, mau chóng cùng tôi tiến vào không gian Vị Diện, đi hoàn thành nhiệm vụ mới thôi!”

Tô Lục cong khóe miệng, nở nụ cười vô cùng ôn hòa, trong mắt lại ngập tràn sát khí: “Ha ha, anh xác định không phải bản thân đang cố ý trả thù tôi chứ?” Bởi vì hần không thể ăn thức ăn trong thế giới thực.

“... A? Không hề! Ôi! Chuyện này thật sự không phải lỗi của tôi! Á, tôi sai rồi! Tôi nhận sai còn chưa được sao? Gào!!!”

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nữa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thánh Mẫu Tự Hủy Diệt Bản Thân

Tuy rằng người nào đó thề thốt phủ nhận “hành vi phạm tội” của mình, nhưng Tô Lục vẫn dạy dỗ cho hần một trận, ít nhất thì sau khi phát hiện ra cô không thể ăn mì được nữa, vẻ mặt của hần vô cùng hí hửng.

Tô Lục có trách nhiệm dùng máu để giáo huấn cho hần biết rằng, cười trên sự đau khổ của người khác thì phải trả giá rất lớn!

Nhưng cũng phải nói lại, dựa theo lời của dép xỏ ngón, cô hoàn thành được càng nhiều nhiệm vụ, sự đồng bộ của thân thể và linh hồn lại càng cao, bất luận là thế nào, “xuyên qua” vẫn buộc phải làm.

Vì thế, lần tiếp theo mờ mắt ra, Tô Lục lại được đổi một thân “quần áo mới”.

Sau khi mất một chút thời gian tiếp nhận ký ức của nguyên thân, Tô Lục phát hiện ra lần xuyên này không hề có chút vận may nào. Nguyên nhân không gì khác, bởi vì thế giới trong lần xuyên đến này là... tận thế!

Không sai, chính là thế giới mà “xác chết đi đầy trên đường, mạng người thấp kém như rác” trong truyền thuyết.

Có điều so với thế giới đáng sợ này, Tô Lục cho rằng, “đồng bọn” Diệp Huyền, người mà lần này cô đồng hành cùng càng có vẻ... Kỳ dị?

Nói thật là Tô Lục không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung.

Nghề nghiệp của Diệp Huyền cũng giống như Tô Lục —— chủ cửa hàng kinh doanh trên mạng. Tuy rằng trang web mua sắm của thế giới này không gọi là “Taobao”, nhưng về bản chất cũng không khác nhau là bao. Mà cửa hàng kinh doanh của cô nàng này là cửa hàng ăn vặt đặc sản. Điều này có nghĩa là, trong nhà chứa đầy đủ các loại thức ăn nước uống, cũng chính vì vậy, so với những người khác, cô nàng thật sự có thể nói là được thần may mắn quan tâm.

Phải biết là, kể từ khi nguy cơ tang thi bùng nổ, thành phố này lần lượt đã trải qua các giai đoạn : mất mạng, mất điện và mất nước, cuộc sống sinh hoạt của rất nhiều người lâm vào cảnh khốn đốn, cũng có những người không thể không rời nhà ra bên ngoài kiếm ăn, mà trong đó có thể thành công trở về, không đến một nửa. Vì dễ di chuyển nhanh chóng, những người kiếm ăn một lần không thể mang theo nhiều. Như thế cũng có nghĩa là trong khoảng thời gian ngắn bọn họ lại phải ra ngoài. Lần này có thể may mắn trở về, nhưng lần sau thì sao đây?

Cũng chính bởi vậy, ở thời gian trước, số lượng tang thi vốn đã ổn định xuống lại nhanh chóng tăng lên, mang đến uy hiếp càng lớn đối với người dân. Mà mặc kệ là “bị lây nhiễm virus trở thành tang thi”, hay là “bị cắn mà chuyển thành tang thi”, ngoại hình đều không có gì khác biệt, đương nhiên cho dù có khác, cũng không phải những người bị ngăn cách tin tức như Diệp Huyền có thể phân biệt rõ.

Vốn Diệp Huyền có thể an toàn chờ cứu viện đến.

Nhưng sau khi cô làm ra một hành động, thật sự thì trong thâm tâm Tô Lục không biết nên nói cái gì về hành động đó mới tốt.

Cô nàng mở cửa ra khỏi nhà, chia sẻ thức ăn của mình với cư dân của cả tòa nhà.

Phản lương thiện này quả thật khiến Tô Lục kính nể, nhưng đồng thời phản ngược nghiệt này cũng khiến cô thật sự muốn học máu. Thông cảm với người khác không sai, giúp đỡ người khác cũng không sai, nhưng trước khi em gái này làm ra hành động như vậy, có thể suy nghĩ về mình trước, sau đó lựa chọn phương pháp cứu trợ chính xác một chút hay không?

Cũng giống như việc một người nhảy xuống sông cứu một đứa trẻ không may ngã xuống nước, đó là dũng cảm làm việc nghĩa, đáng được khen ngợi; nhưng một người hoàn toàn không biết bơi nhảy xuống... tuy rằng hành động rất đáng kính nể, nhưng ở loại tình huống này, hoàn toàn có thể lựa chọn phương pháp cứu giúp khác tốt hơn? Ví dụ như báo nguy, cầu xin sự giúp đỡ của người qua đường hoặc ném dây thừng xuống sông hoặc là phao cứu sinh, vân vân...

Mọi chuyện sau đó cũng không khác biệt lắm với suy nghĩ của Tô Lục, đám người vừa thấy có thức ăn lập tức tràn đến như thủy triều, thậm chí còn gọi bạn bè người thân đến, vì thế nhà Diệp Huyền lập tức biến thành “thiên đường” của những người khác, bọn họ ăn uống còn nhận phần riêng cho mình, vui vẻ vô cùng, hoàn toàn không coi chủ nhân ngôi nhà ra gì, khiến cho cô không thể không sang ở tạm nhà đối diện.

Ngạc ngữ nói rất hay: “Đầu gạo ban ơn, gánh gạo dẫn thù.”

Những lời có ý nghĩa là, nếu trong thời khắc nguy nan người có thể giúp đỡ người khác một chút, họ sẽ rất cảm kích người; nhưng nếu người liên tục hành động như vậy, cảm kích sẽ biến thành hiển nhiên, thậm chí còn bởi vì người ngẫu nhiên một lần không giúp mà lòng hằn sẽ mang oán hận, cuối cùng thành thù địch.

Bởi vì có rất nhiều người, thức ăn bị hao hụt nhanh chóng, mất thấy đã sắp cạn kiệt, có người nóng nảy. Nếu không phải một bộ phận người trong đó còn có chút lương tâm, Diệp Huyền thiếu chút nữa đã bị đánh —— chỉ vì bị ép hỏi còn giấu thức ăn ở chỗ nào nữa hay không.

Đúng lúc này, một chuyện ngoài ý muốn xảy ra, thân thích của một hộ gia đình từ nơi khác tìm đến nương tựa bị tang thi cắn, nhưng hắn không muốn bị đuổi đi, nên âm thầm giấu giếm chuyện này. Kết quả giữa đêm, một đám người ăn uống no đủ ở trong phòng của Diệp Huyền ngủ, kẻ kia đột nhiên chuyển hóa. Có thể tưởng tượng ra được, nháy mắt trong phòng đã trở thành cảnh tượng gió tanh mưa máu, mà Diệp Huyền bị bài xích đang một mình ngồi trong nhà hàng xóm đối diện gặm một cái bánh mì khô, cũng bởi thế mà tránh thoát một kiếp.

Giống như thần may mắn lại một lần nữa mỉm cười với cô, nhưng Diệp cô nương này cũng một lần nữa không coi đó là chuyện đáng kể, sau khi phát hiện ra chuyện xảy ra ở trong phòng mình, kiên quyết mở ra cửa chống trộm và cửa lớn để những người còn lại nhanh chóng chạy vào, thậm chí còn chạy ra ngoài nâng một người phụ nữ cuối cùng vì ngã sấp xuống mà chưa theo kịp, hoàn toàn không để ý đến người phụ nữ trung niên đang khóc lóc hô cứu mạng kia chính là kẻ lúc trước đã vu hại mình “trộm đầu đồ ăn”, cho nên cô bị đẩy đến trước mặt tang thi, chỉ vì chậm trễ một chút thời gian đó.

Cuối cùng, người phụ nữ kia thành công vào trong phòng, những người còn lại cũng chen nhau vào, hơn nữa còn nhanh chóng đóng cửa lại cửa chống trộm.

Diệp Huyền vội vàng nhặt lấy một cây gậy roi xuống đất khi mọi người đang chen nhau chạy vào yếu ớt ngăn cản tang thi, vừa khấn cầu đối phương mở cửa.

Đáp lại cô, là vài tiếng cười lạnh khinh miệt và một tiếng đóng sầm cửa.

Cửa gỗ cũng bị đóng lại.

Đúng như dự đoán, Diệp Huyền bị cắn, thân thể dần dần nóng lên, đầu óc cũng trở nên choáng váng khiến cô quên đi tất cả, sau một loạt những động tác va chạm lung tung, mơ hồ chạy vào một gian phòng không, bản năng còn lại trong lòng khiến cô nhớ rõ “phải giam mình lại, nếu không sẽ làm hại đến những người khác”. Vốn cô nàng đã có thể cô độc chết đi trong gian phòng này, sau đó sẽ chuyển hóa thành một tang thi vô hồn du đãng vĩnh viễn.

Nhưng nữ thần may mắn lần thứ mỉm cười với Diệp Huyền, dòng lũ Vị Diện dao động vừa vịn chạm đến người cô.

Diệp Huyền không chỉ thành công sống lại, hơn nữa...

Tô Lục xòe tay, nhìn chăm chú vào vết sáng trắng bỗng nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay phải, sau đó đưa nó sát lại gần vết thương ở cánh tay trái, chỉ trong chốc lát, miệng vết thương đã nhanh chóng khép lại.

Không sai, Diệp Huyền còn thành công có được dị năng, còn là một dị năng vô cùng phù hợp với bản tính của cô nàng —— trị thương.

Đến tận cùng là vận mệnh châm chọc hay là kết cục “người tốt có báo đáp tốt” trong truyền thuyết?

“Không ngờ có thể trị liệu vết thương, như thế chẳng phải sẽ giúp được rất nhiều người?”

Trong đầu đột nhiên truyền đến một câu nói như vậy.

Tô Lục bắt đầu đi thờ dài, đây là điều khiến cô cảm thấy kì dị nhất —— cho dù bị đối xử như vậy, trong lòng Diệp Huyền không hề có chút hận thù nào với những người đã làm tổn thương mình, một chút cũng không có. Câu nói đầu tiên của cô với người “tạm thời tiếp nhận thân thể của mình” lại là đi giúp đỡ những người khác.

Trên một phương diện nào đó mà nói, Diệp Huyền thật sự là một người đáng sợ.

Ít nhất Tô Lục cảm thấy, cái này ngoại trừ được gọi là “thiện lương”, ở trên một khía cạnh khác thì cũng là “tự hủy hoại bản thân”.

“Sao cô không trả lời tôi?”

Có lẽ là vì không nhận được câu trả lời, Diệp Huyền hỏi lại một lần.

Tô Lục nhìn trời: “Cô muốn làm cái gì?”

“Đương nhiên là đi giúp đỡ những người khác!” Diệp Huyền trả lời một cách đương nhiên.

Tô Lục: “...” Em gái này không thể động não nghĩ một chút sao? Trong thế giới như thế này, năng lực càng hữu dụng, càng cần được bảo vệ, mà cô chỉ là một thiếu nữ trời gả không chặt, cứ như vậy không đầu không đuôi chạy ra bên ngoài gặp người thì lập tức chữa trị... gặp được người biết tri ân báo đáp thì còn tốt, nhờ đâu gặp phải kẻ muốn lợi dụng làm điều xấu thì sao?

Có lẽ là bởi vì vẻ bất đắc dĩ của Tô Lục quá mức rõ ràng, trực tiếp truyền đạt đến Diệp Huyền, cô nàng hỏi lại: “Cô không muốn? Vì sao?”

“Bởi vì tôi không thích.”

“Cơ thể này là của tôi!”

“Hiện tại là của tôi.”

“Trả lại cho tôi!”

“Không trả!” Không phải Tô Lục cố tình gây sự, mà cho dù bây giờ cô có đem cơ thể này trả lại cho linh hồn Diệp Huyền đang trong thời kỳ suy yếu, cô ta cũng không thể sống nổi. Cô mà chết, toàn bộ thế giới cũng sẽ liên lụy. Theo ý nghĩa nào đó mà nói, hiện tại Tô Lục đang vì cứu vớt thế giới mà phấn đấu... tuy rằng thế giới này đã vô cùng rách nát.

“...” Sau khi bị ghen một lúc, Diệp Huyền chỉ trích nói, “Sao cô có thể ích kỷ như vậy?”

Tô Lục cũng không khoan nhượng: “Nói như vậy, nếu đám người đẩy cô ra khỏi cửa kia quay lại cầu xin cô giúp đỡ, cô cũng sẽ không chút do dự mà đồng ý với bọn họ?”

“Đó là đương nhiên!” Giọng nói của Diệp Huyền như là “chuyện hiển nhiên”: “Bọn họ đều là người! Là đồng loại của tôi! Sao có thể thấy chết mà không cứu được?”

“Vì thế, tôi đối xử như thế với bọn họ, thì không phải là ‘người’?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

Tô Lục cười rộ lên.

Dép xỏ ngón đang ở trong không gian Vị Diện vừa ăn Pizza vừa quan sát mọi chuyện qua màn hình, yên lặng bùm mặt, hẳn có thể đoán được ngay sau đó Tô Lục sẽ mở miệng phào.

“Cô không cảm thấy nói lời của mình rất mâu thuẫn sao?”

“... Tôi không hiểu cô đang nói cái gì.”

“Không sao, con người tôi vô cùng kiên nhẫn đối với những kẻ ngu ngốc.” Tô Lục đứng lên, vừa mở tủ quần áo tìm kiếm quần áo, vừa chậm rãi nói: “Đầu tiên, nói về định nghĩa ‘người’ của cô, theo cách cô nói, nếu một người không muốn giúp đỡ người khác, thậm chí cố ý thương tổn người khác, thì không xứng được gọi là ‘người’, đúng không?”

“... Đúng thì thế nào?”

Tô Lục lập tức chuyển lời: “Nhưng những kẻ đó, trong tất cả những thời khắc nguy hiểm đều không giúp cô, ruồng bỏ cô, thương tổn cô, như vậy bọn họ trong quan niệm của cô, thật sự còn được cho là ‘người’ sao?”

“...”

“Một khi đã như vậy, tôi không đi cứu giúp một sinh vật không phải là ‘người’, cô dựa vào cái gì chỉ trích tôi?”

“... Cô đang ngụ biện!”

“Vậy cô phản bác cho tôi nghe.”

“...”

“Không có lời nào để nói sao?” Tô Lục lấy từ bên trong tủ ra một bộ quần áo thể thao màu xám, cởi bỏ bộ đồ đã bị tang thi làm xé rách ở trên người, “Để tôi nói cho cô nghe, muốn phản bác lời nói của tôi, chỉ cần không coi bọn họ là người là được.”

“... Cô có ý gì?”

“Rất đơn giản, có hai loại khả năng. Loại thứ nhất, thật ra cô luôn luôn không coi những kẻ đó là ‘người’, chỉ là vì bọn họ có thể thỏa mãn tâm lý bố thí cao cao tại thượng của mình, mới ‘chí công vô tư’ giúp bọn họ như vậy...”

“Không phải như vậy!” Diệp Huyền hô lên kịch liệt, “Tôi chưa bao giờ nghĩ như vậy!”

“Tôi cũng có cảm giác như vậy.” Tô Lục đi đến trước bàn trang điểm, cầm lấy lược, nhanh nhẹn chải mái tóc dài: “Cho nên, cô thuộc loại thứ hai, cô chưa từng coi mình là ‘người’.”

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nửa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cô Không Phải Người Mà Là Tôi

Sau khi im lặng một lát, Diệp Huyền yếu ớt phản bác lại: “Cô, cô nói bấy bả gì đó? Tôi sao có thể...”

“Có phải nói vậy hay không, trong lòng cô hiểu rõ nhất.” Sau khi chải tóc xong, Tô Lục cúi người cầm lấy bộ quần áo bắt đầu thay, lau đi vết máu không biết lấy dính khi nào ở trên mặt, tuy rằng rất muốn tắm rửa một chút, nhưng ở thời điểm này mỗi một giọt nước đều vô cùng quý giá, không ai lại lãng phí như vậy. Huống chi, trong gian phòng hoàn toàn không có nước, cho nên cũng chỉ có thể nhịn. Đi vào thế giới này không khiến tâm tình của Tô Lục không quá vui vẻ, nhưng cũng may, cô có một phương thức không tệ để giảm đi áp lực —— miếng pháo.

“Tôi...”

“Khi phát hiện mình có thể giúp đỡ người khác, rất vui vẻ phải không?”

“... Điều này có gì kì quái sao?”

“Chuyện này đương nhiên không kỳ quái.” Tô Lục bình tĩnh nói tiếp, “Giúp người khác là một chuyện tốt, làm chuyện tốt thì trong lòng sẽ vui vẻ, rất bình thường.”

“Thế...”

Tô Lục tiếp tục nói: “Nhưng coi chuyện giúp đỡ người khác là ý nghĩa của toàn bộ cuộc đời mình thì có đúng không?” Đây cũng là điểm “không bình thường” nhất của Diệp Huyền mà cô cảm thấy, trong lòng cô lúc nào cũng vang vọng lời nói —— chỉ cần có thể giúp được người khác, cho dù có lập tức chết đi, cũng không sao cả.

“Tôi không cảm thấy chuyện này có gì sai cả!”

“Đúng vậy, bởi vì cô vẫn sống như thế, không làm như vậy căn bản cô không thể sống không nổi.”

“... Câm miệng! Đừng nói nữa! Tôi không muốn nghe!!!”

Sau một cơn dao động kịch liệt, giọng nói của Diệp Huyền không vang lên nữa.

Một lát sau, giọng nói của dếp xỏ ngón thật cẩn thận vang lên: “Cái kia... em gái à...”

“Chuyện gì?”

“Khụ, Diệp Huyền còn đang trong thời kỳ suy yếu, em gái có thể ngừng công kích cô ta được không? Sẽ có tai nạn chết người...”

“Ừ.”

“Hà, tôi biết em gái là một người tâm địa thiện lương, nhất định sẽ đáp ứng.”

“Anh đang châm chọc tôi sao?”

“...” Cứu mạng! Thời buổi này nói thật thà cũng không được tin tưởng sao?

“Ha ha.”

“... Xin em gái đừng như vậy.” Hân thật sự cảm thấy rất lạnh.

Thiện lương, nó vốn là một từ rất tốt đẹp, nhưng sau khi chứng kiến cách em gái Diệp Huyền “thiện lương”, Tô Lục quyết định, sau này ai còn dám khen cô như vậy, sẽ dùng “đặc sắc mỹ thực” mà phun vào mặt đối phương!

Thế nhưng, đúng như vừa nãy Tô Lục nói, Diệp Huyền sống như thế, không phải không có nguyên nhân.

Mọi chuyện bắt đầu khi Tiểu Huyền đang học tiểu học, khi cô đi theo cha mẹ đến tiệm vàng, lại bất hạnh gặp phải cướp. Bọn cướp ra lệnh cho mọi người đưa hai tay ra phía sau ôm lấy đầu nằm sấp trên mặt đất, tất cả mọi người làm theo. Diệp Huyền bị cha mẹ ôm lấy nằm sấp xuống trong nháy mắt, gấu bông trên tay không cẩn thận bị trượt ra ngoài, gần ngay trước mắt, nhưng không thể với đến. Một đứa nhỏ sáu tuổi, vẫn là cái tuổi ngây thơ, không hiểu rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, cũng không rõ vì sao ánh mắt cha mẹ lại lộ ra vẻ mặt kỳ quái như vậy, cũng không hiểu vì sao mọi người đều nằm sấp xuống sàn nhà, tất cả suy nghĩ đều đặt vào con gấu bông yêu thích rơi ở chỗ kia.

Tâm lý như thế lại khiến cô bé lớn gan thừa dịp bọn cướp xoay người, bước về phía trước, hơn nữa thành công nắm được gấu bông.

Đúng lúc này, một tên cướp quay đầu lại, quát chói tai: “Mày làm cái gì?”

Chuyện ngoài ý muốn xảy ra trong nháy mắt.

Nếu bọn cướp thấy rõ đó chỉ là một đứa trẻ con muốn nhặt lại món đồ chơi của mình, có lẽ sẽ không xảy ra bi kịch sau đó; nếu cha của Diệp Huyền không vì khẫn trương quá độ mà chồm người lên, có lẽ cũng sẽ không xảy ra bi kịch sau đó...

Nhưng rất tiếc, nó đã xảy ra.

Những tên cướp còn lại bị tiếng quát của đồng bọn làm giật mình, theo bản năng nổ súng.

Kết cục không cần nói cũng biết, cha của Diệp Huyền vì bảo vệ con gái, bị bắn chết. Không chỉ như thế, còn có vài người vô tội cũng ở trong rối loạn mà bị bọn cướp bắn chết.

Sau khi bọn cướp nổ súng, phát hiện tình thế không ổn, lập tức cướp xe đào tẩu.

Mà khi Diệp Huyền được cảnh sát lôi ra từ dưới thân thể người đàn ông đầy máu, cô vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ ngây ngốc đẩy đẩy người cha đã không còn nhúc nhích: “Cha, cha ơi, cha chảy thật nhiều máu, nhanh đứng lên, cha ơi...” Rốt cục đến đây cô cũng bị tình huống trước mặt sợ tới mức khóc òa thành tiếng, nhưng người thường ôm cô dỗ dành, đã vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

Cảnh tượng này, thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của Diệp Huyền sau này, mà mỗi lần đều đau thấu tim gan —— cô có thể cảm nhận được, thân thể của cha trở nên lạnh dần; có thể nhìn thấy máu ở vết thương dần dần ngừng chảy; có thể cảm nhận được sinh mệnh cha cô dần dần trôi đi. Nhưng cái gì cô cũng không làm được, không chỉ như thế, mà tất cả mọi chuyện đều do chính cô gây ra.

Người đầy mồ hôi lạnh, cảnh tượng trong mơ không rét mà run, cuối cùng là ánh mắt đầy oán hận của mẹ.

—— đúng vậy, sau đó mẹ cô rất hận cô.

—— hoặc nói không chỉ là mẹ, rất nhiều người đều hận cô, bởi vì cô là nguyên nhân của tất cả mọi chuyện. Tuổi nhỏ không hiểu chuyện không còn là cái có nữa, hành động của cô đã hại chết cha mình, cũng hại chết những người khác.

Tuy rằng cảnh sát và báo chí không công khai chuyện này ra, nhưng nó vẫn được truyền qua miệng của mọi người, dần dần Diệp Huyền bị bài xích ở trường học, ở trong khu phố cô ở, bị gọi thành “kẻ giết người”, mà mẹ của cô một lần chịu tổn thương, cũng bị công ty tìm nguyên nhân khác đuổi việc.

Rốt cuộc trong thành phố kia không còn chỗ cho mẹ con hai người, cứ như vậy rời đi.

Sau đó mẹ của Diệp Huyền bỏ lại con gái cho mẹ mình, hay cũng chính là bà ngoại Diệp Huyền, xoay người rời đi. Vốn bà ấy muốn đưa Diệp Huyền đến chỗ ông bà nội của cô, nhưng đáng tiếc, hai người ấy cũng không muốn nhận đứa cháu gái đã trực tiếp giết chết con trai mình.

Thời gian trôi qua, cho đến tận khi lên trung học, Diệp Huyền vẫn không gặp lại mẹ mình.

Mà mẹ của Diệp Huyền cũng ở bên ngoài kết hôn sinh con, có cuộc sống mới hạnh phúc, dường như quên mất mình từng có một đứa con gái, cũng chưa bao giờ trở về, chỉ có phí sinh hoạt hàng tháng vẫn gửi đều.

Hai gia đình cứ duy trì quan hệ ‘chẳng mấy quen thân’ như vậy, cho đến khi... bà ngoại Diệp Huyền qua đời.

Bà ngoại không phải chết vì già yếu bệnh tật, mà là trên đường đưa ô cho Diệp Huyền khi đó đang học lớp mười hai, bị một chiếc xe máy đụng phải. Sau khi xô chết người, lái xe bỏ chạy, ngày đó, trời rất tối, sấm sét rất lớn, mưa rất nặng, những người qua đường vội vàng trở về nhà đều không phát hiện trong một ngõ nhỏ ven đường, một bà lão trên người đầy mồ hôi, máu và nước mưa, đang đau đớn giãy dụa. Bà cố hết sức lết về phía đầu ngõ nhỏ, bởi vì bà hiểu như vậy mới có người nhìn thấy để cứu mình. Cuối cùng, khoảng hai thước nữa ra khỏi ngõ nhỏ, bà vĩnh viễn ngừng lại động tác.

Sau khi tan học Diệp Huyền đội mưa về nhà nhìn thấy cảnh tượng kia.

Một khắc đó, ký ức đen tối ủa về, dường như đông lạnh toàn bộ thể xác và tinh thần của cô trong gió lạnh mưa rét, bất luận cô có khóc lóc kêu gào như thế nào, bà ngoại cũng không mở mắt ra.

Sẽ không nắm tay cô đi trên đường; sẽ không vuốt ve đầu cô; cũng sẽ không ngồi nửa giờ trên xe bus, chỉ để đi mua loại bánh mà cô thích nhất.

Cái gì đều không còn.

Mưa to cọ rửa tất cả dấu vết, cho nên cuối cùng không thể tìm được phạm nhân.

Trong lễ tang, mẹ của Diệp Huyền trở lại, câu duy nhất bà ta nói với Diệp Huyền chính là: “Mây trời sinh đã là tai họa, sống chỉ hại người.” Ánh mắt của bà ta mang theo hận thù đến tận xương, hoàn toàn trùng khớp với ánh mắt trong trí nhớ, trong mộng cảnh.

Mà những lời này, cũng khắc sâu vào tận xương của Diệp Huyền, như chiếc lưới sắt tàn nhẫn thắt lấy linh hồn cô.

Không, cô không phải tai họa, không phải sống để hại người.

Mỗi khi muốn phản bác như vậy, sẽ có giọng nói vang lên bên tai: “Nếu không phải, cha vì ai mà chết, bà ngoại vì ai mà chết, những người vô tội kia vì ai mà chết?”

Nếu không gặp được người kia, có lẽ cô đã phát điên lên rồi.

Đến nay Diệp Huyền vẫn không biết người kia tên họ là gì, diện mạo cũng đã mơ hồ, chỉ nhớ đó là một cô gái có đôi mắt rất dịu dàng, sau khi Diệp Huyền nhặt giúp cô ấy một quả táo bị rơi xuống đất, cô gái mỉm cười nói: “Cám ơn cô, thật sự là một ân huệ lớn.”

“... Tôi giúp cô?”

Có lẽ do ngữ khí rất cẩn thận của Diệp Huyền, hoặc do nguyên nhân nào khác, cô gái kia rất khẳng định gật đầu: “Đúng vậy, cô đã giúp tôi.”

Trong khoảnh khắc đó, dường như có một cánh cửa lớn mở rộng trước mắt Diệp Huyền.

Xem đi, cô vẫn có thể giúp đỡ người khác.

Cô không phải tai họa, không phải yêu tinh hại người, cô có thể sống để giúp đỡ người khác.

Có thể nói, ý niệm đó đã giúp đỡ Diệp Huyền sống đến ngày hôm nay, cũng trực tiếp hình thành nên tính cách nhìn qua có vẻ là “giúp người làm vui” nhưng thật ra đã vô cùng không bình thường của cô. Bị người khác ruồng bỏ, thương tổn, không phải không khó chịu, nhưng đồng thời cô lại có cảm giác mình không có tư cách để oán giận —— bởi vì trong lòng cô, căn bản không coi mình là “người”, chỉ là một “kẻ chuộc lỗi” không xứng sống sót, trời sinh đã thấp kém hơn “người”, sống vì giúp đỡ người khác, vì thế mà chết mới có ý nghĩa.

Tương lai của Diệp Huyền đã sớm kết thúc trong quá khứ, hiện tại cô cũng chỉ vì quá khứ mà sống.

Tò Lục không chán ghét Diệp Huyền, bởi vì lòng của cô ấy, thật sự vô cùng tốt, cho dù điểm xuất phát không chính xác, nhưng chỉ cần giúp được người khác, chính là hành động có ích; nhưng đồng thời cô cũng chán ghét Diệp Huyền, bởi vì một Diệp Huyền như thế cuối cùng sẽ khiến bản thân chìm sâu vào ám ảnh trong quá khứ càng lúc càng khó thoát, hiện tại hồi tưởng lại quá khứ đen tối kia, cảm thấy thật sự ngu xuẩn.

Cho nên, Tô Lục mới không thể không chế được mà nói ra những lời nói tổn thương như vậy.

Chấp nhận hành vi của Diệp Huyền không có nghĩa là tán đồng tư duy của cô ấy.

Thánh mẫu? Tô Lục hoan nghênh, trên thế giới này càng nhiều thánh mẫu càng tốt, ít nhất những người ấy thật tâm làm chuyện tốt, cuối cùng sẽ có người bởi vậy mà được hưởng lợi. Những thánh mẫu thật sự hẳn là nên thiện lương, khoan dung, nắm được điểm mấu chốt, biết chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm. Mà nói đến cùng, Diệp Huyền chỉ là một ”ngụy thánh mẫu” bị nhốt trong bóng ma không thể thoát ra, ép buộc bản thân phải giúp đỡ người khác mới có được ”tư cách sinh tồn” mà thôi, chỉ biết phải giúp người, lại bị điều này che mắt, không biết nên làm gì, không nên làm gì.

Ở xã hội bình thường thì cũng thôi đi, nhưng sống trong thế giới như thế này, không chỉ hủy diệt bản thân, còn rất có khả năng sẽ ảnh hưởng đến người khác.

Nói tóm lại, đây là bệnh, phải trị!

Có điều rất tiếc, Tô Lục không phải thầy thuốc, không trị được bệnh này.

Cô đứng dậy, đem theo con dao nhỏ giấu dưới gối nhét vào trong túi, lại đem đệm nhấc lên tiếp tục tìm kiếm vật phẩm có thể dùng được, nhẹ nhàng nói: “Tôi và cô không giống nhau, tôi nhớ rất rõ ràng —— tôi là người.”

“Trong lòng mỗi người đều có một vạch giới hạn, một khi bước qua nó sẽ khó mà quay lại. Đến lúc đó, cho dù bề ngoài có giống người, nhưng bản chất đã không phải, chỉ là quái vật mà thôi. Duy trì ngoại hình của con người, nhưng làm những chuyện con người không làm.”

“Tôi sẽ không biến mình thành quái vật.”

“Tôi cũng sẽ không sinh lòng thương hại với quái vật.”

“Lại càng không muốn bản thân chết, sinh mệnh rất quý giá, sống có thể làm rất nhiều chuyện, chết thì tất cả đều trở nên vô nghĩa.”

Diệp Huyền không nhịn được lại mở miệng: “Tôi...”

“Câm miệng, sau này cô muốn thế nào sẽ không liên quan gì đến tôi, cho nên trong khoảng thời gian này, ngoan ngoãn nghe lời cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nữa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Lựa Chọn

Sau khi dùng khí thế kinh người trấn áp vị “thánh mẫu” nào đó, Tô Lục lạnh lùng thốt lên ở trong lòng: “Đi ra cho ta.”

“Tiểu nhân đến đây!” Dép xỏ ngón ngoan ngoãn lăn ra, “Đại vương có gì phân phó?”

“Trong phòng có cái gì có thể dùng làm vũ khí, nói một lần cho tôi biết, tự mình tìm rất mất thời gian.”

Vũ khí, dĩ năng, chính là “tiền vốn” để sinh tồn trong thế giới này. Muốn đồng cảm với người khác, bản thân nhất định phải mạnh hơn đối phương, giống như một câu tục ngữ có nói —— “Kẻ mạnh mới có tư cách đồng cảm”, Tô Lục cũng không phải người quý gối trước quyền thế, nhưng vẫn cảm thấy những lời này có đạo lý nhất định. Bản thân có, sau đó mới có thể cho người khác, đây là định nghĩa “giúp đỡ” của cô. Đương nhiên, với những người dù bản thân mình không có cũng vắt hết sức lực cho người khác như Diệp Huyền, Tô Lục thật sự cảm thấy bội phục, nhưng cũng biết mình không thể làm được. Nói đến cùng, cô chỉ là một dân đen tục đến không thể tục hơn mà thôi.

“Không thành vấn đề! Em gái vừa rồi thật sự rất bá đạo, chút nữa tôi cũng bị lời nói của em gái làm cho phát khóc!”

Dưới tình huống bình thường, dép xỏ ngón sẽ không can thiệp tới những vấn đề của Tô Lục trong “thế giới Vị Diện”, nhưng giúp đỡ việc nhỏ như thế này sẽ không sao cả, bởi vì sẽ không ảnh hưởng đến kết quả. Ví dụ như hẳn không nói ra, Tô Lục vẫn sẽ tìm thấy, kết quả cũng không khác lắm việc hẳn nói. Đương nhiên, đó chỉ là tính toán rất qua loa, nhìn từ điều này, Tô Lục cảm thấy quyền hạn của dép xỏ ngón khá là cao, tuy rằng kẻ này luôn có bộ dáng thật đáng khinh.

“Không có việc gì lại lấy lòng, không phải giặc chính là trộm.”

“A ha ha, khi trở về biến ra vài món ăn mới lạ được không?”

“Mấy ngày nay không phải anh vẫn luôn ăn sao?” Sau một lần hưởng thụ hương vị, mấy món gà chiên, pizza... hẳn hoàn toàn có thể tự mình biến ra.

“Cho dù món ăn có ngon đến mấy ăn nhiều vẫn ngán nha...” Tuy rằng đối phương không nhìn thấy, nhưng thanh niên vẫn làm bộ mặt đau khổ trả lời.

“Chuyện này hoàn toàn có thể, chỉ là...” Tô Lục có cảm giác tên gia hỏa này hình như đang lừa gạt mình chuyện gì đó.

“... Em gái muốn gì?”

“Giá của anh chưa đủ.”

“Đừng mà! Cho dù có được cơ thể, cũng không có được linh hồn của tôi.”

“... Ha ha, nói đi, anh muốn chết như thế nào?”

“Này, đừng như vậy! Em gái? Tôi sai rồi, tôi sai rồi còn không được sao?”

Yêu cầu mà Tô Lục đưa ra, chính là dúp xỏ ngón giải thích lý do mà Diệp Huyền đột nhiên có được dị năng, dưới sự cưỡng bức và dụ dỗ, tên gia hỏa với ý chí không kiên định kia quả nhiên rất nhanh rơi vào bẫy.

Đúng như Tô Lục suy đoán, dị năng của Diệp Huyền quả nhiên không phải đơn giản chỉ là “chữa khỏi”.

Căn cứ vào cách nói của dúp xỏ ngón, thế giới này đã sớm sinh ra những người có dị năng, khi virus bắt đầu lây lan đến thế giới này, con người bị phân hoá thành ba loại: Tang thi, người bình thường không thể biến hóa và... người dị năng. Theo lý mà nói người bình thường cho dù có bị tang thi tấn công cũng sẽ không biến thành người dị năng, ở một ý nghĩa nào đó thì chính là “ý trời quyết định tất cả”. Mà người dị năng tuy rằng có được năng lực mạnh mẽ, nhưng sức mạnh đã hòa vào máu thịt của bọn họ đối với tang thi mà nói còn hấp dẫn hơn nhiều lần so với người bình thường, cho nên cho dù bọn họ có từ vong cũng sẽ không chuyển hóa thành tang thi, mà cơ thể sẽ bị cắn xé không còn một mảnh.

Năng lực càng mạnh, nguy cơ phải đối mặt càng lớn.

Điều này thật ra rất công bằng.

Nhưng nếu lý thuyết là thế, thì trường hợp của Diệp Huyền quả thực là “ngược ý trời”, Tô Lục bắt đầu hoài nghi em gái này có phải là con gái của nữ thần may mắn hay không, nếu không tại sao có thể may mắn đến độ như thế? Điều đó khiến một người thường xuyên mua xổ số lại chưa bao giờ trúng như cô cảm thấy thật sự ghen tị.

Bởi vì cho dù là người dị năng nhiễm phải virus cũng sẽ biến thành tang thi.

Nhưng trong quá trình Diệp Huyền biến thành tang thi lại chịu ảnh hưởng của “dòng lũ Vị Diện” mà vô cùng không khoa học sản sinh ra dị năng, không chỉ như thế, dao động này còn khiến virus ở trong cơ thể cô hoàn toàn bị đào thải ra ngoài.

“Lực lượng này dường như vẫn còn một phần nhỏ lưu lại trong cơ thể này, hơn nữa còn không ngừng phóng xạ ra vật chất có hại đối với tang thi.” Dúp xỏ ngón dùng ngữ khí vô cùng ngạc nhiên nói với Tô Lục, “Nó giống... đúng thế, giống như long nảo vậy, có thể đuổi virus... không đúng, là xua đuổi tang thi.”

“Ý của anh là...”

“Đúng thế, ở tình huống bình thường, chỉ cần không trêu chọc đến tang thi, chúng nó sẽ không công kích cô, bởi vì làm thế hoàn toàn không có lợi gì với chúng nó —— nó giống như cảm giác ‘người thấy đã không muốn ăn’? Ha ha, cho dù chẳng may bị cắn một cái cũng không có việc gì, thứ nhất là cô có thể tự chữa khỏi vết thương, thứ hai là virus chui vào bên trong trước khi biến cơ thể cô thành tang thi đã bị lực lượng kia tiêu trừ.”

“Cho nên, lúc này thân thể Diệp Huyền giống như một miếng đậu phụ trôi đi lại trên đường?”

“... Hình dung này tuy rằng có hơi kỳ lạ, nhưng quả thật bọn tang thi sẽ không muốn đụng đến miếng đậu phụ có độc này.” Dúp xỏ ngón bắt đầu nói, “Thế giới này chịu ảnh hưởng khá lớn của dòng lũ Vị Diện, cho nên mới tạo ra tình huống khác thường như thế. Có điều chuyện này với cô mà nói là chuyện khác có lợi, ít nhất trong khoảng thời gian này có thể sống thoải mái, đúng không?” Có thể chữa khỏi bệnh đã đành, còn có một cơ thể miễn dịch virus, điều này thật sự là rất phản khoa học. Dừng một lúc, dúp xỏ ngón lại hỏi: “Cô suy nghĩ cái gì vậy? Về mặt thật nghiêm túc.”

“Tôi đang nghĩ, có nên bảo cô nàng Diệp Huyền này chọn một dây số số cho tôi hay không.”

“...”

“Được, anh có thể im lặng.”

Dúp xỏ ngón ai oán: “... Thời điểm cần nhờ vả thì gọi người ta thật dễ nghe, không cần thì cứ như nữ vương và tiểu tỷ, cô thật sự quá cận bả.”

“Cám ơn đã khích lệ.”

“...”

Sau khi hỏi thăm rõ ràng về dị năng của em gái Diệp, quyết định của Tô Lục đã thay đổi. Lúc trước cô còn cho rằng phải tìm cơ hội thích hợp mới có thể ra ngoài, bây giờ xem ra có thể nghe ngang đi ra ngoài mà không gặp vấn đề gì lớn.

Cô cúi đầu, nhìn chăm chú vào con dao nhỏ vừa tìm được cùng với cây gậy gỗ lúc này Diệp Huyền vô thức cầm theo, lại cầm lấy dao nhỏ đi đến bên giường tháo chiếc ga trải giường cắt nó thành những sợi dây vải. Sau đó Tô Lục cầm lấy con dao nhỏ, dùng dây vải cột chặt nó vào cây gậy gỗ dài gần một mét, đối với thiếu nữ không có nhiều sức lực mà nói, sử dụng vũ khí dài có lợi hơn nhiều so với vũ khí ngắn.

Sau khi làm xong tất cả, Tô Lục đem vũ khí mới ra lò này đặt lên trên giường, lại đem dao nhỏ nhét về trong túi vải, cầm lấy balô, đem mảnh còn lại của chiếc ga trải giường nhét vào trong, thứ này rất hữu ích, có thể làm dây thừng, một số trường hợp còn có thể làm băng vải, thậm chí là thay cho quần áo, nghĩ như thế, Tô Lục lại nhét thêm một chiếc thảm lông nhin có vẻ đắt tiền vào trong balô, tuy rằng bây giờ mới là đầu thu, thời tiết còn chưa lạnh, nhưng nếu đêm ngủ không có chăn đắp vẫn rất dễ cảm lạnh, làm xong tất cả những chuyện này, cô đeo balô lên vai, sau đó cầm “trường thương” tự chế trong tay, đi ra ngoài cửa.

Sau khi hít một hơi thật sâu, Tô Lục cố gắng mở cửa nhẹ nhàng hết sức có thể. Tuy rằng dép xỏ ngón đã nói tang thi sẽ không chủ động tấn công cô, nhưng dù thế nào đi nữa cẩn thận vẫn hơn.

Mặc dù vậy, đám tang thi có thính giác linh mẫn đến kỳ cục kia vẫn chậm chạp mà quay đầu nhìn về phía này, khiến Tô Lục sợ đến nổi đổ một thân mồ hôi lạnh. Thật may mắn, cô chiếm được ký ức của Diệp Huyền cho nên khi nhìn thấy đám tang thi đầm máu kia, cho dù phản xạ đầu tiên là muốn nôn nhưng thân thể lại không hành động theo như vậy. Làn da của bọn chúng đã hoàn toàn biến thành màu tím, thân thể bị cắn không còn trọn vẹn, răng nanh sắc nhọn và móng tay dính đầy máu thịt. Hình thức tồn tại của loại sinh vật này hoàn toàn không hợp lẽ thường. Mặc dù tay chân đứt đoạn, khoang bụng bị mổ phanh, ruột bị kéo cả ra ngoài, nhưng vẫn có thể hành động dựa vào bản năng như trước —— rốt cuộc là tên biến thái nào đã thiết kế ra loại đồ chơi ghê tởm đến mức này?

Tô Lục hoàn toàn có thể cảm nhận được chúng nó vừa quan sát cô vừa suy nghĩ lung tung gì đó!

Mà thời gian càng dài, mùi trên người chúng nó càng thối.

Tô Lục nhũn mảy, một tay bịt mũi, mùi xác thối này thật sự khiến cô không chịu đựng nổi. Mà đúng lúc này, một chuyện khiến người ta chỉ biết 囧 lại xảy ra, đám tang thi vốn đang chậm chạp di chuyển lục lọi giữa hành lang của tòa nhà lại đột nhiên nhanh chóng tản ra bốn phương tám hướng, mục tiêu chỉ có một —— cách càng xa miếng đậu phụ thối kia càng tốt!

Tô Lục bị ghét bỏ hoàn toàn: “...”

Tuy rằng đây hình như là một chuyện tốt, nhưng sao cô lại có cảm giác vô cùng khó chịu thế này?

Đương nhiên, bởi vì phần nộ mà chạy đến tấn công bọn nó là một hành động vô cùng không lý trí, bởi vì cô không hề có võ lực.

Tô Lục lập tức đi theo con đường mà đám tang thi vừa nhùng lại ra bên ngoài.

Nhìn biến số nhà, Tô Lục mới phát hiện, mình đang ở căn hộ bên trên nhà của Diệp Huyền, cô cố gắng nhẫn nại, bước chân thật nhẹ nhàng xuống cầu thang để tránh đám tang thi từ trong phòng xông ra. Khi đạt được mục đích, đến trước cửa nhà mình, cô nhẹ nhàng mở cửa ra, cô đoán thức ăn bên trong vẫn còn, bởi vì những kẻ kia khi chạy trốn không kịp mang nó theo, đương nhiên, đây cũng không phải chuyện đáng kể gì, bởi vì tang thi hoàn toàn không có hứng thú đối với thức ăn nước uống. Sau khi vào cửa, Tô Lục đi đến phòng chứa đồ, trong trí nhớ, căn phòng này chứa đầy thức ăn, nhưng sau một thời gian đám người kia ăn uống thỏa thuê, đã không còn lại bao nhiêu.

Tô Lục nhẹ nhàng nhét một ít thức ăn và nước trắng vào balô, sau đó lại đi đến phòng ngủ của Diệp Huyền, bên trong từ lâu đã trở thành một đồng hồ độn. Tô Lục ngồi xổm xuống, nhặt lên khung ảnh bị đánh rơi ở đầu giường, lúc này, cô rõ ràng cảm nhận được ngực hơi co thắt, mà khi cô lật khung ảnh lên phát hiện bức ảnh bên trong không có tồn tại gì, ngực lại truyền đến cảm giác vui mừng.

Cảm xúc này không hề nghi ngờ là của Diệp Huyền.

Ảnh chụp là một bức ảnh gia đình bình thường —— một đôi vợ chồng trẻ, cùng với bố mẹ già của mình, và... một đứa bé được người phụ nữ trẻ ôm trong ngực.

Tất cả mọi người đều cười hạnh phúc.

Thứ này đối với Diệp Huyền mà nói, là một loại hạnh phúc đã xa không thể với tới, cũng là đồ vật quý giá nhất.

Tô Lục không nói thêm gì, chỉ cầm lấy một mảnh vải bao khung ảnh lại, rồi nhét vào trong balô, nhân tiện lại cầm thêm một vài bộ quần áo để thay giặt, căn cứ vào ký ức của Diệp Huyền mà tìm bật lửa, nến, đèn pin và một số vật phẩm cần thiết... Sau khi thu thập hết thảy, cô nhìn chung quanh gian nhà một lần, nhẹ giọng hỏi: “Còn thứ gì muốn mang đi nữa không?”

“... Cô muốn rời khỏi nơi này?”

“Ừ.” Đây là khẳng định, chỉ cần nơi này còn thức ăn, đám người bị nhốt ở phòng đối diện nhất định sẽ tìm cách sang đây, xét về võ lực, rõ ràng là cô kém xa đối phương, “Tôi không muốn gặp nguy hiểm.”

“Trong ngăn kéo ở bàn trang điểm, có một chiếc vòng ngọc bà ngoại tặng cho tôi.”

Tô Lục theo lời đi đến, mở ngăn kéo ra, lại phát hiện bên trong rỗng tuếch, không thể nghỉ ngơi, đã bị kẻ khác mượn gió bẻ măng.

“...”

“Rất quan trọng sao?”

“Bà ngoại nói, đây là bà ngoại của bà để lại, bà hy vọng tôi có thể truyền cho cháu gái của mình.”

“Biết kẻ nào lấy không?”

“...” Diệp Huyền đại khái đã đoán được, nhưng...

“Đi, chúng ta đi đòi nó về.”

“Hả?” Không phải cô mới vừa nói...

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nửa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Nữ Nhân Thật Đáng Sợ

Nếu đã đưa ra quyết định, Tô Lục cũng không định thay đổi, suy nghĩ một chút, cô tìm giấy bút đến, lại nhặt lên chiếc di động rơi trên mặt đất, rồi sau đó đem hai thùng đựng thức ăn và một ba lô kéo đến trước cửa. Sau khi Tô Lục vào trong nhà, ngoài hành lang lại chật ních tang thi —— thính giác và khứu giác của chúng nó vô cùng nhạy bén, cho dù cửa đối diện đóng chặt, vẫn có thể cảm nhận được sau cánh cửa đó có rất nhiều người. Cũng may chúng nó không có chỉ số thông minh, không hiểu làm cách nào để phá cửa vào, nếu không những người trong đó chỉ sợ đã sớm gặp xui xẻo.

Nhưng thứ chúng nó không có, Tô Lục lại có.

Khi cô vừa ra khỏi nhà, đám tang thi lập tức rút lui xuống cầu thang, có tang thi bởi vì thân thể cứng ngắc bước không vững vàng mà ngã xuống khỏi cầu thang. Mà đám tang thi đang từ cầu thang bò lên còn thảm hại hơn, thật vất vả mới trèo đến được, hiện tại muốn đi xuống, nhưng không biết xoay người thế nào, sau đó hoặc bị đồng bọn dẫm lên trên người, hoặc bị đồng bọn rơi xuống và phải mà cũng rơi xuống theo...

Tô Lục: “...” Hừ, dù sao bị ghét bỏ cũng không phải là cô.

Mất thấy đám tang thi đều đã rút đi, Tô Lục đi đến cạnh cửa đối diện, cầm lấy giấy viết vài chữ, rồi sau đó nhét vào qua khe cửa. Nhiều người như vậy ở trong một gian phòng, vật tư thiếu thốn, như thế bọn họ sẽ vô cùng chú ý đến tình hình ngoài cửa, hướng chỉ, trên giấy cô còn viết một câu —— trong một phút đồng hồ không mở cửa, ta sẽ phóng hỏa.

Suy xét đến hình tượng “thánh mẫu” đã ăn sâu vào lòng người của Diệp Huyền, có thể bọn họ sẽ không mắc bẫy này, thế là Tô Lục lại yên lặng nhấc một thùng thức ăn lên, ném qua cửa chống trộm. Thức ăn thì tất nhiên không gây thương tích gì, nhưng trong trường hợp này nó đủ để dọa người.

Quả nhiên, vài giây sau, cửa gỗ bên trong bị mở ra.

Mà Tô Lục sau khi ném thùng thức ăn vào cũng lui lại mấy bước, rồi khỏi phạm vi công kích của những người này. Dựa vào ký ức của Diệp Huyền, cô rất rõ ràng bọn họ sử dụng vũ khí gì, đương nhiên, vì vấn đề an toàn, cô giờ lên một tờ giấy khác, bên trên viết vài chữ lớn —— nếu các người mở cửa hoặc là làm ra bất cứ loại hành vi công kích nào, ta sẽ phóng hỏa.

Đám người đứng cách một cách cửa gần như kinh ngạc nhìn chăm chú vào “Diệp Huyền”, một mặt bởi vì tính cách đột nhiên trở nên “ác liệt” của cô; mặt khác...

“Người còn chưa chết?” Người phụ nữ vào cửa cuối cùng đột nhiên hét chói tai lên, lại lập tức bị người bên cạnh gạt tạt một cái.

“Câm miệng!” Người nọ nhỏ giọng quát, “Muốn dẫn tang thi tới sao?”

Tô Lục đã chuẩn bị sẵn tất cả để bất cứ lúc nào cũng có thể vào nhà đóng cửa, cô liếc mắt nhìn đám tang thi ở đầu cầu thang, phát hiện chúng nó nghe thấy tiếng nói quả nhiên có xu thế muốn đi lên, lại cuối cùng vẫn lựa chọn luẩn quẩn tại chỗ —— đậu phụ thối vạn tuế!

Một khi đã như vậy, cô cũng có thể thoải mái mà nói chuyện: “Các người đều còn sống, sao ta phải chết?” Lời này quả thật là cay nghiệt, nhưng đồng thời cũng thực sự muốn nói —— các người độc ác như thế vẫn có thể tồn tại, vì sao người tốt phải chết?

“...”

Lời vừa nói ra, một số người rơi vào im lặng.

Khi chuyện sai trái của bản thân bị lật tẩy, phản ứng của số người là áy náy, mà một số người khác lại bởi vì không thể chấp nhận chuyện này mà trở nên giận dữ. Hơn nữa thân ở trong một thế giới như vậy, rơi vào trong nước bùn càng sâu, sẽ càng chán ghét những người vĩnh viễn đứng trong ánh sáng giống Diệp Huyền. Vừa nhìn thấy cô sẽ giống như thấy được toàn bộ bằng chứng tội ác của mình, muốn hủy diệt toàn bộ mới tốt!

Ánh mắt của một số kẻ nóng rực lên, hô hấp cũng dồn dập theo.

“Ta khuyên các ngươi không nên làm liều, muốn trước khi ta phóng hỏa bắt ta sao? Đừng có nằm mơ, giống như ta viết trên giấy đỏ, một khi có người mở cửa hoặc là công kích, ta liền sẽ lập tức đốt lửa và hô to.” Một tay Tô Lục nắm chặt “trường thương”, một tay giơ bật lửa lên châm, về mặt không hề dao động, “Ta không sợ chết, các ngươi thì sao? Có muốn dùng mạng sống đặt cược một chút hay không?”

“...”

Sau im lặng ngắn ngủi, có người vội vàng mở miệng.

“Diệp Huyền, chuyện lúc trước là chúng tôi không đúng, bây giờ chúng tôi sẽ mở cửa để cô vào, tôi thề, chuyện như vậy sau này sẽ không bao giờ xảy ra nữa!”

“Đúng vậy!”

“Đúng, mặc kệ thế nào thì mọi người cũng đã ở chung lâu như vậy, tín nhiệm cơ bản vẫn có...”

“Ta không có thời gian nghe các ngươi nói lời vô nghĩa.” Tô Lục trực tiếp cắt ngang lời nói của bọn họ, “Ta đứng ở đây, là bởi vì có kẻ cầm vòng ngọc của bà nội tặng cho ta, mời giao ra đây.” Bởi vì không có tâm tình nghe bọn họ nói bậy bạ, Tô Lục đá đá thùng thức ăn còn lại, nói: “Ta cho các ngươi thời gian năm phút suy xét, khi hết thời gian, ta sẽ lập tức phóng hỏa, hô lớn gọi tang thì tới, các ngươi chỉ có thể bị cắn chết, bị thiêu cháy hoặc là bị sặc chết.” Tuy rằng nếu thực hiện thì không có khả năng thuận lợi như vậy, Tô Lục cũng không thể làm ra hành động như vậy, nhưng dùng để đe dọa cũng không tệ, dù sao thì hiện tại bọn họ hoàn toàn không thể tìm được nước để dập lửa, “Hoặc là, các ngươi sẽ thích một phương thức văn minh hơn.” Cô tạm thời tắt bật lửa, từ trong túi vải cầm ra chiếc di động vừa tìm thấy, “Vật như thế này, trong nhà ta còn rất nhiều, đều là các ngươi để lại.”

“...”

“Dùng dây thừng treo toàn bộ ở ngoài cửa sổ thì sẽ thế nào? Trăm ngàn tang thi đến vây quanh, như vậy sẽ rất đồ sộ. Không chỉ như thế, thức ăn nước uống bên trong phòng ta cũng sẽ ném toàn bộ ra bên ngoài. Sau đó, các ngươi sẽ dần dần bị đói chết trong căn phòng đó, tư vị như vậy thật sự không dễ chịu.”

“Cô đừng quá phận!” Có kẻ chỉ trích.

“Diệp Huyền, tội gì đâu, mọi người đều quen biết nhau!” Có người khuyên giải.

“Diệp Huyền, chuyện lúc trước là chúng ta không đúng, cô không thể làm như vậy.” Có người cầu xin tha thứ.

Tô Lục chỉ mỉm cười, hoàn toàn không dao động, bởi vì cô rất rõ ràng, bọn họ đều đang nói dối.

Nhìn ánh mắt liên biết, tràn đầy sát ý, rõ ràng đến mức không hề che giấu, hoặc là... Đã mạnh mẽ đến mức hoàn toàn không thể che giấu.

“Các ngươi còn có ba phút thời gian suy xét.”

“Cô làm như vậy, chính mình cũng sẽ chết.”

Tô Lục thoải mái nở nụ cười: “Đã nói rồi, ta không sợ chết, không tin các ngươi có thể thử xem, nhiều người như vậy theo ta xuống địa ngục, cũng không quá buồn chán.”

“...”

“Nhân tiện nhắc nhở, nếu các ngươi có thể giao vòng ngọc ra, ta sẽ đặt thứ này ở cửa.” Tô Lục thu điện thoại di động lại, cầm lấy bao đựng đầy thức ăn nước uống, kéo khóa ra cho những người đó nhìn xem. Rất nhanh, cô nghe thấy tiếng nuốt nước miếng, đương nhiên, chuyện này cũng rất bình thường, dù sao bọn họ đã ở bên trong phòng gần một ngày.

Cường bức và dụ dỗ, người ta thường đặt hai từ này cùng một chỗ, bởi vì chúng nó đi cùng với nhau tạo nên sát thương rất lớn.

Quả nhiên, có người tâm động.

“Cô đưa thức ăn giao ra trước!”

“Không thể.” Tô Lục lắc đầu, “Ta không tin các ngươi.”

“Chúng tôi cũng không tin cô!” Một khi đã xác định muốn “giao dịch”, những kẻ đó cũng lập tức bỏ đi lớp ngụy trang “địu dàng”.

“Các người không thể không tin.” Về mặt Tô Lục không chút thay đổi nói, “Bởi vì ta không sợ chết, mà các người sợ; đồng ý trao đổi, chỉ là bởi vì ta không giống các người, ta còn có nhân tính.”

“...”

Diệp Huyền biết, câu nói này là thật lòng.

Dị năng “xua đuổi tang thi” từ lâu đã giúp cô đứng ở thế bất bại, nếu mục đích là giết chết đối phương, như vậy Tô Lục đã sớm ra tay, cần gì nói lời vô nghĩa. Chỉ là, cho dù đều là “quái vật”, nhưng bọn họ và tang thi cũng không giống nhau —— đó là bề ngoài không khác gì người bình thường. Tô Lục có thể coi thường, có thể đánh trả, nhưng không phải bắt đắc dĩ, vẫn không muốn ra tay làm hại bọn họ.

Dù sao sớm hay muộn cô cũng phải rời khỏi nơi tận thế này, sớm hay muộn cũng phải trở về thế giới bình thường của mình, cho dù ký ức có bị làm phai nhạt, nhưng chuyện như vậy vẫn sẽ tạo ra ảnh hưởng không tốt đối với cuộc sống trong tương lai.

Còn một nguyên nhân khác chính là nếu cô không kiêng kị mà ra tay giết người [tuy rằng Tô Lục cảm thấy khả năng đó vô cùng thấp], chỉ sợ sẽ nghiêm trọng kích thích đến Diệp Huyền —— dè dặt ngón vô cùng “không đề cử” chuyện này, bởi vì điều này sẽ kéo dài thời gian Tô Lục ở lại thế giới này.

Thế giới khác thì cô không nói đến, nhưng thế giới này... tốt nhất là rời đi càng sớm càng tốt.

Sau một lúc im lặng, đối phương nhớ lại những chuyện lúc trước Diệp Huyền làm, cắn răng gật đầu đồng ý: “Được, sẽ theo như cô nói!”

Tô Lục gật gật đầu, duỗi tay kéo ba lô trên lưng xuống, từ bên trong lấy ra một mảnh ga giường đã được xé, nắm lấy một đầu, lại ngồi xổm xuống lại dùng trường thương đưa một đầu khác đến khe hở của cửa, khi làm việc này, ánh mắt của cô vẫn chú ý đến nhất cử nhất động của đối phương, tuy rằng những kẻ đó sẽ không mạo hiểm ra tay, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

“Dùng thứ này gói vòng ngọc lại.”

Sau vài tiếng quát mắng và tiếng tát vang lên, một nam tử ngồi xổm người xuống, vươn tay đưa ra ngoài cửa, cầm lấy một đầu dây vải gói vòng ngọc lại.

Sau đó, Tô Lục duỗi tay kéo về, sau khi mở mảnh vải ra nhìn, có một chiếc vòng ngọc màu xanh biếc nằm ở bên trong, âm thầm hỏi trong lòng: “Là cái này sao?”

“Đúng vậy.”

Tô Lục vứt bỏ mảnh vải của ga trải giường, cầm lấy một chiếc khăn tay đem nó gói kỹ lại, nhét vào trong túi.

Thấy cô làm xong hết thảy, nam tử ở đối diện có chút vội vàng nói: “Cô đã lấy được đồ, mau đưa thức ăn qua đây, nhân dịp lúc này không có tang thi...”

Hắn còn chưa nói xong, lại kinh hãi nhìn thấy, Tô Lục cầm lấy trường thương trong tay, gõ mạnh vào tay vịn cầu thang.

“Tiện nhân! Mà làm cái gì?!”

“Đề phòng mà thôi.” Tô Lục mỉm cười trả lời, “Làm sao ta dám chắc các người sẽ không nhân dịp mở cửa lấy thức ăn mà quay sang tập kích ta đây?” Khi nói chuyện, cô nhanh chóng lui về cửa phòng phía sau, giờ tay ném mạnh bao thức ăn qua đến gần cửa chống trộm. Sau đó đóng sầm cửa lại.

Tô Lục cũng không phải định đổi ý, chỉ là đột nhiên nhớ ra trong đám đối phương hình như có người cầm chìa khóa nhà Diệp Huyền. Trước mặt đám người đó, cô không thể đi thẳng xuống dưới lầu, như thế chắc chắn sẽ bị phát hiện, chuyện “tang thi không cần Diệp Huyền” phải được giữ bí mật, cho nên chỉ có thể lui về phòng trong. Vì đề phòng đám người đó muốn trả thù mà mở cửa đuổi theo, cô chỉ có thể gọi tang thi lên.

Tang thi quả nhiên bị tiếng động lớn hấp dẫn lại, lại bởi vì cửa đóng chặt ngăn cách mùi vị “Diệp Huyền”, chúng nó đi qua nơi này —— ừm, cửa bên này thật khó ngửi, so sánh mà nói, bên này thơm hơn... thơm hơn...

Đồng thời lúc này, Tô Lục bám theo sợi dây được xé từ ga trải giường trượt xuống ban công của hộ gia đình ở bên dưới, lại dùng hương vị đẩy lùi mấy con tang thi, vô cùng thuận lợi chạy trốn. Khi đi đến lầu hai, cô ngẩng đầu nhìn lầu trên, lấy từ trong túi áo ra chiếc điện thoại di động, mở loa phát nhạc, sau đó cúi người đặt nó xuống đất —— di động không có nhiều pin, cùng lắm chỉ có thể phát nhạc một hai phút, nhưng đủ để dẫn đám tang thi không có chỉ số thông minh kia xuống dưới, lại không dẫn tang thi ở bên ngoài vào.

Có thể thừa dịp này lấy được thức ăn hay không, là chuyện của bọn họ.

Bọn họ bội bạc, cô sẽ không như thế.

Bọn họ cố ý hại người khác, cô cũng sẽ không.

Nhưng cô cũng không có nghĩa vụ giúp bọn họ dẫn toàn bộ tang thi đi chỗ khác, để cho bọn họ có thể trốn thoát khỏi tòa nhà này, cùng lắm là để hành

lang “khôi phục nguyên trạng” mà thôi.

Giao dịch đã hoàn thành, hướng chỉ Diệp Huyền dường như cũng không cùng muốn “báo thù”, cho nên tất cả coi như thanh toán xong.

“Chân trời bất tận là tình yêu của ta, mệnh mang dưới chân núi xanh hoa nở rộ...”*

Tô Lục: “...”

Nghe tiếng ca như vậy, cô lại cảm thấy... thứ đang sợ nhất trên thế giới này có lẽ không phải tang thi.

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nữa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Cường Đạo

Không giống như Tô Lục sau khi xong đại học thì trở nên “sa đọa” (theo đánh giá của bạn bè thân thiết), sau năm Diệp Huyền được “tình ngộ” ấy, đã trực tiếp buông bỏ việc học tập, nhiều năm tự mảy mò, cuối cùng trở thành một “chủ cửa hàng trên mạng” quang vinh. Đứa nhỏ này vốn được nữ thần may mắn chiếu cố, cho nên việc làm ăn cũng vô cùng tốt, điểm ấy thật khiến cho người ta ghen tỵ, nhưng đồng thời, tiền kiếm được mỗi tháng ngoại trừ đóng tiền thuê nhà, tiền dùng cho sinh hoạt cơ bản và tài chính cần phải quay vòng hàng tháng thì, toàn bộ đều được cô đem đi quyên góp từ thiện.

Cho nên Diệp cô nương này có thể nói là một “quý nghèo” tiêu chuẩn, gian phòng thuê lại cũng là phía ngoài cùng của khu trọ, cách đường quốc lộ gần nhất, bình thường tương đối âm ỉ, tiền thuê cũng khá là tiện nghi, nhưng hiện tại xem ra không hẳn là chuyện xấu —— vô số tang thi đang chậm chạp đi lại trên hành lang của khu trọ, càng ở bên trong, thì càng khó chạy thoát.

Tuy rằng ở bên trong Tô Lục vẫn có thể đi ra, nhưng tang thi cũng không phải vàng bạc, càng nhìn nhiều sẽ càng cảm thấy ghê tởm.

Dọc đường đi, một người một hồn đều im lặng.

Cho đến tận khi Tô Lục đi ra khỏi khu trọ, mới nghe được trong lòng truyền đến như vậy một câu: “Cảm ơn cô, khiến cô thêm phiền toái rồi.”

“Biết là tốt.” Tô cô nương vẫn không khách khí chút nào.

Diệp Huyền: “...” Loại thời điểm như thế này chẳng phải nên nói “không có gì” sao?

Có lẽ là vì cảm xúc 囧 của Diệp Huyền quá mãnh liệt, cho nên nháy mắt Tô Lục có thể cảm nhận được ý nghĩ của đối phương, lên tiếng nói: “Bởi vì quả thật cô cho tôi thêm phiền toái.” Bản thân có thể hoàn toàn lặng yên rút lui, tuy rằng cô không sợ hãi những kẻ đó, nhưng lại rất chán ghét giao tiếp với bọn họ —— nếu Tô Lục có thân thủ lợi hại như em họ Hạ* thì cô không cần lo lắng trực tiếp ra tay trừng trị, nhưng đáng tiếc, cô không có, cho nên phải suy nghĩ rất nhiều, điều này khiến cho cô đau đầu.

*Em họ Hạ: Đây là nhân vật Hạ Hoàng Tuyền trong truyện ‘Cổng boss đến hạn cuối’ của tác giả. Theo như quan hệ thì là em gái họ của Tô Lục.

“Bọn họ... sau này sẽ thế nào?”

“Ai biết được.” Tô Lục tỏ vẻ không muốn thảo luận vấn đề này, có lẽ sau khi ăn hết thức ăn bọn họ sẽ mạo hiểm ra khỏi tòa nhà, cũng có lẽ trước đó đã tự giết lẫn nhau, hoặc có lẽ có thể tìm đến một vị anh hùng cứu mạng nào đó... khả năng có ngàn vạn loại, nhưng vô luận là loại nào, đều không có quan hệ với hai người.

“Tiếp theo, chúng ta đi đâu?”

“Đi một chút xem đã.” Tô Lục trả lời nói, “Mang trong mình dị năng như thế, cũng coi như cá gặp nước trong thế giới này, đi nơi nào đều không quan trọng.” Không cần phải nghĩ ngợi, tang thi đã không còn gây nên uy hiếp với Diệp Huyền nữa, nguy hiểm thực sự chính là con người. Nghĩ đến đây, Tô Lục có chút rối rắm, thân thể này thật sự là quá yếu. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tham lam quá cũng không phải chuyện tốt, giống như cô bé tên “Tiểu Vũ” ở thế giới lần trước đã nói —— cái gì cũng muốn, đến cuối cùng có thể không còn gì cả.

“Nếu...” Diệp Huyền dừng một chút, mới nói tiếp: “Gặp được người cần giúp đỡ, cô có thể ra tay cứu giúp không?”

“Cái đó phải xem tình huống.”

“Xem tình huống?”

“Ý là, cô đừng hy vọng tôi sẽ đào máu thịt trên người mình ra mà đắp lên người kẻ khác, bởi vì như thế là hoàn toàn vô dụng.” Chuyện này vừa nảy ra

đã hỏi thăm dếp xỏ ngón, nguyên nhân khá là phức tạp, nói ngắn gọn chính là: Thứ nhất, cô không thể chữa khỏi cho người bị lây nhiễm vi-rút; thứ hai, trong máu thịt của Diệp Huyền dường như không chứa năng lượng phóng xạ kia, cho nên thân thể này đối với tang thi mà nói vẫn là bữa ăn ngon, bởi vậy dùng thân thể để bảo vệ người khác là chuyện không có khả năng; cuối cùng, người đã bị cắn cho dù nhận được phóng xạ từ cô, cũng vẫn sẽ biến thành tang thi.

Tóm lại, đại khái bởi vì “dòng lũ Vị Diện” tiếp xúc trực tiếp với Diệp Huyền, cho nên loại phúc lợi trái ý trời này chỉ duy nhất cô ấy có thể được hưởng. Cho dù thế nào, chuyện này vẫn phải nói cho rõ ràng, ai biết được sau khi cô rời đi em gái Diệp Huyền này có thể làm ra chuyện gì ngu ngốc hay không.

“...”

Tô Lục dừng bước lại, nguyên nhân không gì khác, bởi vì trước cửa cửa hàng chuyên bán dụng cụ thể thao có dấu vết tang thi bị xử lý, người đi ra ngoài kiểm tra luôn tránh không chạm mặt tang thi, nếu có thể, cô cũng không muốn chạm mặt đối phương. Nhưng rất nhanh, Tô Lục phát hiện ra đám tang thi này đã hoàn toàn mất đi khả năng sống, toàn bộ xương gãy bị chém đứt một cách gọn gàng, một số ít trên trán có dấu vết bị bắn thủng.

Điều này có nghĩa là đối phương ít nhất có đến hai người, hơn nữa rất mạnh, sức lực và độ chính xác đều đạt tới trình độ khiến cho người ta sợ hãi.

Người dị năng?

Hay vẫn là loại hình công kích?

Tô Lục quan sát dấu vết để lại, cửa tiệm này cũng là một trong số những mục tiêu của cô, nhưng hiện tại cô quyết định tạm thời tránh lui.

Sau khi nhìn quanh trái phải, Tô Lục nhanh chóng chui vào một cửa hàng nội y, dưới tình huống bình thường, chỗ đó hẳn là không có người vào.

Đương nhiên, sau khi tiến vào, Tô Lục cũng không nhân rồi, cô khéo léo tránh đi đám tang thi, trực tiếp đi tới bên cạnh kệ hàng, hỏi: “Cô thích màu nào?”

Diệp Huyền: “...” Sau khi im lặng một lúc, mới gian nan mở miệng, “Hiện, hiện tại là thời điểm suy nghĩ chuyện này sao?”

“Không thì sao? Không được vệ sinh sẽ rất dễ nhiễm bệnh.” Tô Lục bình tĩnh giải thích, “Thuốc còn khó tìm hơn thứ này nhiều.”

“...”

Cuối cùng, Tô Lục dựa theo yêu thích của bản thân nhét một đồng “đồ dùng cho nửa người dưới” vào trong balô, nửa trên nàng quyết định bỏ qua, cũng không phải quá cần thiết. Vừa rồi trong lúc chọn đồ, Tô Lục đột nhiên nghĩ đến một chuyện, sau khi chọn đồ xong cô đi vòng quanh cửa tiệm tìm kiếm một vòng, quả nhiên ở trong phòng công chức tìm thấy một hộp thuốc nhỏ xin xắn, ở nơi có phụ nữ, rất dễ tìm thấy những loại đồ vật hữu hiệu này.

Tô Lục hài lòng cúi người xuống, mở hòm thuốc muốn đem được phẩm bên trong chuyển vào trong balô của mình, đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng ——

“Cô còn có thể rảnh rỗi tìm đồ vật cơ đấy.”

“!!!” Dường như là theo bản năng, Tô Lục cầm lấy hòm thuốc không quay đầu lại ném về phía sau, ngay sau đó, đứng lên chạy ra ngoài.

Giây tiếp theo, tất cả bụi bặm lắng xuống.

Nguyên nhân không gì khác, một thanh niên tuấn lãng trong tay cầm cung nỏ đang đứng chặn phía trước cô, trên lưng hắn đeo một chiếc balô leo núi lớn, chỉ là đuôi phải hình như bị thương, ở bắp chân mơ hồ có vết máu, xem ra bên trong hắn đã dùng thứ gì đó quán lại. Nhưng dù vậy, biểu tình của hắn vẫn bình tĩnh như trước, thứ vũ khí cầm trong tay đang chỉ vào Tô Lục cũng không chút run rẩy.

Đúng lúc này, Tô Lục có cảm giác cổ chợt lạnh.

Khóe mắt liếc nhìn vào tấm kính ở bên cạnh, cô có thể nhìn thấy rõ ràng, một thanh niên trên lưng đeo cung kiêu balô với người phía trước, đang cười xấu xa đem thanh đao không biết đã giết bao nhiêu tang thi gác lên trên gáy của cô, mà một tay còn lại của hắn, vững vàng nhắc cái hòm thuốc cô vừa ném đi.

Cường đạo!

Tuy rằng trong lòng oán thầm như thế, nhưng trên mặt Tô Lục không biểu hiện ra bất cứ biểu tình phẫn nộ nào, tính mạng đang ở trên tay đối phương, tức giận mắng chửi thì có lợi gì? Mà ngược lại, cô làm bộ như “lúc này mới phản ứng lại được”, lộ ra vẻ mặt kính ngạc, sợ hãi nhìn thanh niên cầm cung nỏ trước mắt —— trực giác của con gái nói cho Tô Lục biết, người này so với kẻ đang gác đao lên cổ cô dễ nói chuyện hơn nhiều.

“Tôi, tôi chỉ đến tìm nội y mà thôi, cái rương này là trong lúc vô ý tìm thấy...” Tô Lục cố ý nói lấp bắp, “Kia, đồ vật các anh cần thì cứ cầm lấy, xin đừng giết tôi!” Nói xong một câu cuối cùng, sắc mặt của cô trở nên trắng bệch, đôi mắt phấp phồng, cảm môi, thoát nhìn vô cùng đáng thương.

Nữ nhân yếu đuối luôn dễ dàng khơi lên sự đồng tình của người khác.

Nếu vừa rồi không có trực tiếp giết cô, như vậy vẫn có khả năng trao đổi, điều kiện tiên quyết là bọn hắn không ôm ý tưởng nào ác liệt hơn chuyện giết

chết cô, như vậy giả bộ yếu đuối không chỉ vô dụng mà còn chẳng khác gì “lửa cháy đổ thêm dầu”. Nhưng, người phía sau cô tạm thời chưa nói đến, mà Tô Lục có cảm giác thanh niên cầm cung nỏ thoát nhìn không giống người xấu, cho nên vẫn lựa chọn thực hiện như vậy.

“Dụ Ngôn...” Thanh niên cung nỏ quả nhiên mở miệng, “Buông đao đi.”

Thanh niên cầm đao nhún vai một cái, kéo đao xuống, đồng thời cầm lấy balô trên lưng Tô Lục, coi như lẽ đương nhiên nắm trong tay mình.

Cường đao!

Tô Lục lần nữa tức giận mắng ở trong lòng, nhưng vì duy trì hình tượng “yếu đuối” của bản thân, cô rất thuận theo không biểu hiện ra bất cứ phản kháng nào.

Rất nhanh sau đó, cô bị người ta không chút khách khí đập vào mông.

“Vứt cây gậy bỏ đi đó đi, hai tay đưa qua ôm đầu, ngồi xổm sang một bên, nếu dám lộn xộn chút nào đừng trách ta không khách khí.”

Trong lòng Tô Lục bắn ra lửa giận, cô hận! Vì sao mình không có võ công như em họ Hạ, nếu không đã trực tiếp đem hai tên khốn kiếp này làm thịt rồi! Cô cắn răng, nhẫn nhịn, vứt bỏ trường thương tự chế, ôm đầu ngồi xổm sang một bên.

Thấy cô thuận theo như vậy, thanh niên cung nỏ cũng buông tay, nhưng vẫn nắm chặt vũ khí trong tay. Tô Lục biết, chỉ cần hấn đồng ý, bất cứ lúc nào cô cũng có thể bị bắn thành nhím, cho nên không dám lộn xộn, chết như thế thật sự rất oan.

Thanh niên cầm đao tên Dụ Ngôn nhìn cô gái đáng thương ngồi xổm một bên, không hề đồng tình mà còn cười nhạo, đá chiếc ghế tựa ở bên cạnh ra xa: “Ngồi đi.”

Thanh niên cung nỏ ngồi xuống.

Sau đó, Dụ Ngôn cầm theo vũ khí và hai chiến lợi phẩm vừa cướp đoạt được đi tới bên người đồng bọn, quỳ một chân xuống, xấn một bên ống quần của thanh niên cầm cung lên. Khi làm động tác này, hấn rất tự nhiên đem tất cả mọi thứ ném sang bên cạnh —— bao gồm vũ khí, cũng không chút để ý nào quay lưng về phía Tô Lục. Không thể nghi ngờ rằng hấn rất tín nhiệm đồng bọn của mình, cho dù hấn bị thương, nhưng chỉ cần còn giữ một bàn tay, thì đồng bọn của hấn vẫn đáng tin hơn bất cứ người nào trên thế giới.

“Vận may của tiểu tử nguoi không tệ.” So với bằng hữu, lời nói của Dụ Ngôn rõ ràng hơn nhiều, “Thuốc nước, băng vải còn có thuốc viên, thứ gì cũng không thiếu.” Khi nói chuyện, động tác trên tay hấn thuần thục mà nhanh chóng, “À, không đúng, phải nói là vận khí của cô ta quá tệ.” Thanh niên quay đầu nhìn về phía Tô Lục, nở nụ cười xấu xa, “Biết ta làm sao phát hiện ra cô không?”

Tô Lục lắc lắc đầu.

Đây cũng là điểm cô cảm thấy hiếu kỳ, rõ ràng đã tránh được, vì sao còn có thể bị phát hiện?

“Lần sau nhớ kỹ, muốn mang thức ăn theo bên người, mang chút lương khô như bánh quy, mỳ ăn liền là được rồi, tuyệt đối đừng mang theo cánh gà rán.” Hấn vừa nói, vừa thần nhiên mở balô của Tô Lục, sau khi liên tiếp cầm ra một đồng quần lót màu sắc rực rỡ, rất là khó chịu đem nó sang một bên, sau đó lấy ra hai chiếc cánh gà đã được gói kỹ, một bọc đưa cho bạn tốt, sau khi bị cự tuyệt, thì trực tiếp nhét cả hai bọc vào trong túi áo, “Rất dễ người được mùi.”

Tô Lục: “...”

Cô thật sự là 囡 囡, vì hành động cũng vì lời nói của tên gia hỏa này.

Trong túi của cô ngoại trừ chocolate, bánh bích quy và mỳ ăn liền cũng thật sự chỉ có hai cái cánh gà này! Nhưng đã bị cô nhét đến tận cuối cùng, rốt cuộc hấn có cái mũi thế nào? Hấn là chó săn sao?!

“Cố Thích, ảo giác đúng không? Sao ta lại có cảm giác ánh mắt của em gái này nhìn ta khinh bỉ như thế? Trực tiếp giết có được không?”

Tô Lục: “...” Một ngụ ngôn, một chuyện cũ*, hai kẻ này đến tột cùng là ai?

*Dụ Ngôn và Cố Thích dịch ra là truyện ngụ ngôn và chuyện xưa.

Cố Thích: “...” Hấn thờ dài, nhìn về phía Tô Lục, “Ngoại trừ thuốc, những thứ khác chúng ta đều sẽ trả lại. Có điều, rất xin lỗi, trước khi chúng ta rời đi, không thể thả cô được.”

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nửa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Kẻ Ngốc

Tuy rằng Cổ Thích dùng giọng điệu thương lượng, nhưng Tô Lục biết, bản thân không có khả năng cự tuyệt. Trong đối phương có một người cần bằng bó miệng vết thương, hơn nữa sắc trời cũng không sớm, có lẽ phải ở nơi này nghỉ ngơi một đêm, xuất phát từ suy xét cẩn thận, đối phương sẽ không để cô rời đi —— vì thế Tô Lục rất phù hợp với hình tượng “yếu đuối”, khẽ gật đầu.

Có lẽ là bởi vì cô vô cùng phối hợp, rốt cục cũng đạt được tư cách “không cần đưa tay ôm đầu gối”, đương nhiên, đó là sau khi cô tỏ ra vô cùng “hiếu chuyện”, trước mặt hai người kia lôi ra toàn bộ túi quần túi áo, xắn ống tay áo và ống quần, ý bảo trong người mình không giấu vũ khí gì.

Dụ Ngôn nhìn con dao nhỏ bị cô đặt xuống đất, cười nhạt một tiếng, không biết lấy từ nơi nào ra một quả táo, trực tiếp ném vào trong lòng cô, sai bảo: “Gọt.”

Tô Lục yên lặng cầm lấy dao, nghiêng răng nghiêng lợi coi kẻ nào đó là quả táo trên tay, rất nhanh, cô gọt xong vỏ, ngẩng đầu nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Gọt xong rồi.”

“À, đúng rồi, dao kia của cô chưa đâm tang thi bao giờ đấy chứ?”

Tô Lục: “... Chưa.” Nói thật cô cũng không chắc chắn lắm, dù sao cũng là nhặt được từ dưới gối của nhà người ta.

“Cô ăn trước một miếng cho tôi xem”

Tô Lục: “...” Ăn thì ăn! Khả năng chưa đâm là rất cao, mà cho dù có đâm rồi, cô cũng không sợ, cùng lắm chỉ là... ghê tởm một chút thôi.

Cô lập tức cầm quả táo hung hăng cắn một miếng thật to, sau vài tiếng “rột rột” thì nuốt xuống, lại ngẩng đầu, nhìn chằm chằm.

Sau đó mới phát hiện tên gia hỏa kia không biết lấy từ nơi nào ra một quả táo khác, vỏ cũng không cần gọt đã trực tiếp ăn, thấy cô ngẩng đầu nhìn mình, lười biếng nhún nhún mày: “Ăn đi, coi như trả lễ hai cái cánh gà của cô.”

Không nói gì nhiều, Tô Lục nghĩ cũng đúng, tên gia hỏa có cảm giác đề phòng mạnh như vậy sao có thể ăn thứ qua tay cô cơ chứ. Có điều, ngoại trừ “trả lễ” như lời hắn nói, chỉ sợ còn có ý thử, nếu cô có ý đồ gây rối gì, chỉ sợ tuyệt đối không dám ăn táo. Như vậy có nghĩa là, dưới tình huống lơ đãng của mình mà Tô Lục đã thành công thu được một chút “tín nhiệm”.

Dù sao táo cũng rất ngọt, cô không khách khí mà bắt đầu ăn nhanh hơn. Trong lúc này, Dụ Ngôn và Cổ Thích còn hỏi cô một số chuyện liên quan đến tình huống chung quanh, Tô Lục đem những chuyện Diệp Huyền trải qua có cái biên một chút nói với bọn họ, nghe nói cô bị người chính mình giúp đỡ đuổi ra ngoài, Dụ Ngôn rất không phúc hậu nở nụ cười, cũng đồng thời buông xuống chút cảnh giác —— dưới tình huống lúc này, có rất ít nữ nhân đi lại một mình ở bên ngoài, trừ phi có nơi dựa vào. Nếu nói là bị đuổi ra ngoài, ngược lại có thể tin vài phần. Hơn nữa vừa rồi hắn cũng cẩn thận quan sát tay chân của cô ta, quả thật chỉ là nữ nhân bình thường, chưa từng trải qua hệ thống rèn luyện gì.

Sau đó không lâu, trời bắt đầu mưa phùn liên miên, với mùa thu mà nói, đây là thời tiết không bình thường, nhưng đối với những người tránh né tang thi mà nói, mưa có thể cọ rửa đi mùi vị, hơn nữa ảnh hưởng đến thính giác khứu giác của tang thi, thật sự là chuyện tốt.

Cho dù là mạnh mẽ như Dụ Ngôn và Cổ Thích, dưới tình huống này cũng nhẹ nhàng thờ ra.

Có điều tục ngữ nói rất đúng, “Một trận mưa thu một trận lạnh”, mưa xuống, nhiệt độ tự nhiên cũng giảm đi không ít, cũng may trong cửa tiệm như thế này bình thường đều có bán thêm quần áo ngủ, tuy rằng chỉ là đồ dùng cho mùa thu, nhưng lấy nhiều lót trên đất cũng rất ấm. Nhìn động tác của Tô Lục, Dụ Ngôn dùng mũi dao đã được đứt vào vỏ, nhắc chiếc thảm lông từ trong balô của Tô Lục, quảng về phía cô: “Đo tìm xem có thứ gì có thể nấu cơm hay không?”

Nghe nói như thế, Cổ Thích kỳ quái nhìn bạn tốt của mình: “Sao cậu không tự đi?”

“Không giống nhau, số của cô ta rất may mắn.” Dụ Ngôn thần nhiên nói. Một cô gái bị đuổi ra khỏi phòng còn có thể bình an đến tận đây, vào trong cửa hàng nội y còn có thể tìm được thuốc, không phải may mắn thì là cái gì?

Tô Lục nghe nói như thế, dưới chân lão đào một cái, tên gia hỏa này coi cô là gì?!

Bởi vì động tác không vững, cô không cẩn thận nghiêng người ngã vào một kệ hàng, trong nháy mắt làm rơi một thùng hàng hóa, cô xoay người muốn nhặt lên, sau đó hoàn toàn ㄟ. Nguyên nhân không gì khác, bởi vì thật sự có một chiếc bếp lò loại hình mà nữ công nhân viên chức thường dùng nhét ở trong rương, cửa hàng này mỗi ngày buôn bán rất muộn, không biết là em gái tham ăn nào đem “trang bị” này nhét ở trong đây, còn đáng khinh dùng một đồng nội y che ở bên trên, thêm một ít bát đĩa, Tô Lục bắt đầu đi phát hiện, hình như tất cả em gái làm ở nơi này đều có phần.

Thật ra, không chỉ có Tô Lục bắt đầu đi, hai người nhìn động tác của cô cũng không còn gì để nói —— một người thật sự có thể may mắn đến nước này sao?

Nghĩ đến đây, Dụ Ngôn vung tay lên: “Tìm cho tôi một khẩu súng.”

Tô Lục: “...” Thứ này sao có thể tìm được!

Trong lúc bắt đắ dĩ này, cô lại không cẩn thận mà đạp đổ một thùng hàng hóa khác, giời thật, bên trong đều là vài món đồ chơi, có lẽ bởi vì một số nhân viên thỉnh thoảng mang con đến đây, một khẩu súng đồ chơi thỉnh thoảng xuất hiện ở trong đó.

Cố Thích: “...”

Dụ Ngôn: “...” Im lặng một lát, hần thử nói, “Tìm một khẩu súng phóng tên lửa xem.”

Cố Thích ho khan một trận.

Tô Lục rốt cục không thể chịu đựng được nữa: “Thứ này sao có thể tìm được?” Cho dù được thừa hưởng vận may ngút trời của em gái Diệp Huyền thì cô cũng làm không được!

Khi nói chuyện, Tô Lục lại không cẩn thận lao đảo, ngay sau đó...

Tô Lục nhìn chăm chú vào món đồ chơi bị mình vô ý đá phải, mặt trên dùng tiếng trung viết bốn chữ lớn “súng phóng tên lửa”, quả thực muốn roi lệ, đây là muốn nghịch thiên sao?!

Hai người bọn họ: “...”

Đây thật sự là nghịch thiên rồi!

Nhóm lửa bếp cồng, đặt nồi sất lên bên trên, lại đổ nước trắng vào trong nồi—— những chuyện này không liên quan gì đến Tô Lục. Sau khi đưa đồ qua, cô vô cùng tự giác đi đến chiếc thảm mình đã trải sẵn ngồi xuống, có chút đói bụng, mà lương thực của cô lại đang ở chỗ của đối phương, cũng bởi vì hiện tại cô đang sắm vai “thiếu nữ mảnh mai”, cho nên không thể đi lên đập vào người ta đoạt lại đồ được.

Có điều hai tên gia hỏa kia vẫn tương đối phúc hậu, Tô Lục để ý thấy, bọn họ dùng nước và mì đều là đồ tự mang, không lấy của cô.

Mì ăn liền, đồ gia vị, thịt bò hộp, thêm một chiếc xúc xích và vài quả trứng, hương vị thơm đến mức khiến người ta không kìm lòng được mà phải nuốt nước bọt. Cố Thích dùng bát múc một chén lớn mỳ, nhìn về phía Tô Lục, ánh mắt như muốn nói gì đó.

Mặc dù Tô Lục có chút hiểu ý của hần, nhưng lại không chắc chắn, vì thế cô nhìn sang phía Dụ Ngôn.

Tên gia hỏa này vừa thấy ánh mắt “đáng thương lại thêm ăn” của cô, rất là không phúc hậu cầm lấy bát Cố Thích đưa lại, chậm rãi húp hai ngụm canh: “Mùi vị thật thơm.” Lại ăn một miếng thịt, “Thật ngon.” Động tác lắc lắc đầu hưởng thụ của hần ở trong mắt Tô Lục cực kỳ giống Trư Bát Giới!

Cố Thích co rút khóe miệng, hiển nhiên, hần không thể hiểu được thú vui ác liệt của bạn tốt, vì thế lại múc một bát mì khác, lần này không tiếc lời như vàng nữa, mà là trực tiếp nói với Tô Lục: “Lại đây ăn.”

Vì thế Tô Lục đi qua.

Hần đã dám cho, cô cũng dám ăn. Nếu bọn họ thật sự muốn làm gì với cô, cũng không cần chờ tới bây giờ.

Không thể không nói, cô đã thành công, hai người kia tuy rằng có thể lực mạnh mẽ nhưng tính cảnh giác cũng không thiếu, có điều đối với “thiếu nữ” không chỉ không ra tay mà còn có thể chiều cổ ở một trình độ nhất định. Nhưng, lần này vận khí tốt, lần sau thì chưa chắc. Tô Lục âm thầm nhắc nhở chính mình, sau này nhất định không thể sơ ý như vậy, giống như lời nói lúc trước của cô với Diệp Huyền, mạng nhỏ chỉ có một cái, một đi là không trở lại.

Ăn xong mì, Tô Lục trở lại trong “ổ” của mình, quán thăm an ổn ngủ một đêm. Lo lắng sao? Người ta muốn hại cô đã sớm ra tay. Tang thi? Nhìn thấy cô còn không trực tiếp đi đường vòng sao.

Không biết, cô hành động như vậy ngược lại khiến đối phương không biết nên nói gì.

Thanh niên cầm đao Dụ Ngôn nghe hô hấp đều đều của cô, nhướn mi với bạn tốt: “Cô ta thật sự là không lo lắng gì.”

Cố Thích lại thờ dài, khẽ lắc đầu.

Mưa nhỏ tí tách cả một đêm, lại thực khéo khi trời tờ mờ sáng thì ngừng lại.

Tô Lục bị người ta nắm cổ áo lắc mà tỉnh, đại khái là bởi vì vừa mới tỉnh, ánh mắt của cô rất là mờ mịt. Thấy cô như thế, Dụ Ngôn buông tay ra đứng thẳng, đem balô ngày hôm qua “đoạt lấy” ném vào trong lòng cô, giọng điệu ác liệt: “Cô có thể cắt rồi.”

“...” Sau khi sững sốt một chút, Tô Lục mới chậm chậm gạt đầu, “Ừ, cảm ơn.” Rồi sau đó cô lại muốn cho mình một cái bạt tai, ngu dầy là hồ đồ, sao phải nói cảm ơn với cường đạo?!

Thanh niên cầm đao cũng sững sốt, nhìn cô gái trước mặt không khác gì nhìn kẻ ngốc, không biết lấy từ nơi nào một quả táo, thả lên trên đầu cô, xoay người rồi đi.

Cố Thích đi tới, cúi lưng đem một phần thuốc đặt đến trước mặt cô.

Rất nhanh sau đó, hai người rời đi.

Một tay Tô Lục cầm quả táo, nhìn hộp thuốc trước mặt, đột nhiên vươn tay còn lại bắt lấy ống quần thanh niên, ngẩng đầu nói: “Anh bị thương, để dùng đi.”

Cố Thích nao nao, lập tức lắc đầu: “Của tôi đủ rồi, cô giữ đi.”

“Ừ.” Tô Lục gật gật đầu, “Hẹn gặp lại.”

“... Hẹn gặp lại.”

Sau khi ra khỏi cửa hàng, Dụ Ngôn ngẩng đầu nhìn lên sắc trời u ám, bật cười thành tiếng: “Hẹn gặp lại?” Có thể gặp lại mới là lạ.

Cố Thích quay đầu, không mở miệng. Hắn đương nhiên hiểu được ý nghĩa trong lời nói của bạn tốt, một cô gái trời gả không chặt như thế, chỉ sợ không sống được bao lâu.

Hai người về phía trước hơn một trăm mét, đột nhiên đồng thời dừng lại bước chân, liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người đều có thể nhìn thấy ánh mắt bất đắc dĩ của đối phương.

“Trở về?” Cố Thích hỏi.

“...” Dụ Ngôn không nói gì, chỉ đen mặt.

Tuy rằng một người không thích nói chuyện và một người tính cách ác liệt, nhưng Dụ Ngôn và Cố Thích là người tốt thật sự, chuyện đêm qua chỉ là cảnh giác, cũng bởi vì lúc trước gặp được một số người chẳng phải hài hòa, bởi vậy dẫn đến phản ứng bản năng mà thôi.

Nhưng dù vậy, bản tính khắc sâu trong xương cũng không phải dễ dàng bị tiêu trừ như vậy.

Nhất là những người trẻ tuổi trong vòng lẩn quẩn như bọn họ, từ nhỏ đã được nghe những lời như là “người tập võ khi gặp chuyện bất bình phải rút dao tương trợ”. Ai dám phản bác hoặc là làm chuyện xấu sau lưng, thì bị đánh vô cùng tàn nhẫn, đánh tới khi nhận sai mới thôi. Tuy rằng biết rõ dưới tình huống một người bị thương lại mang theo một người trời gả sẽ rất nguy hiểm, nhưng... để một cô gái lẻ loi giữa ngã tư đường cho tang thi vây quanh, quả nhiên bọn họ không làm được, ít nhất cũng phải tìm nơi tương đối an toàn mới bỏ lại.

Nhưng, đáng tiếc là khi hai người trở về, cô nương kia đã sớm không thấy bóng dáng.

Mà lúc này bọn họ không biết là, sau đó mười năm phút đồng hồ, chân của Cố Thích sẽ khỏi hẳn —— dị năng chữa trị, cho dù cách quần áo cũng không ảnh hưởng gì, thời gian cũng hoàn toàn do cô khống chế.

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nữa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thánh Phụ

Tô Lục hoàn toàn không biết hai người kia từng trở về tìm mình, bởi vì sau khi bọn họ đi khỏi cô cũng nhanh chóng rời đi.

Dựa vào dị năng của Diệp Huyền, muốn sống sót ở thế giới này cũng không quá gian nan —— người khác đặc biệt trốn tránh tang thi, mà cô chỉ cần sống quanh ở những nơi tang thi thường xuyên tụ tập là sẽ được an toàn. Nhưng Tô Lục biết, cô không thể sinh hoạt như vậy.

Thứ nhất, cô không biết phải sống ở thế giới này bao lâu, thời gian dài bỏ đàn sống một mình, tâm linh rất dễ xuất hiện vấn đề;

Thứ hai, giống như lúc trước đã nói, cô sẽ không để chính mình biến thành quái vật.

Có được sức mạnh nghĩa là gánh vác trách nhiệm.

Tuy rằng cô tuyệt đối không vô tư, không thể đi khắp thế giới đi tìm người cứu giúp, nhưng cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Muốn làm nhưng làm không được và có thể làm lại không làm là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Nhưng tất cả những chuyện này đều có một điều kiện tiên quyết —— cô phải bảo vệ được chính mình.

Không có dị năng công kích, cũng chỉ có thể cố gắng bảo vệ bản thân bằng mọi cách.

Cho nên sau khi rời khỏi cửa hàng nội y kia, mục tiêu đầu tiên của Tô Lục chính là ở chung quanh tìm một nhà tập thể hình, tuy rằng điện ở thành phố này đã bị cắt, nhưng hẳn là cô vẫn có thể tìm được dụng cụ gì đó để vận động.

Chỉ là, ngông nghênh đi trên ngã tư đường, để cho đám tang thi tránh tránh lui lui thật sự rất dễ thấy. Tô Lục quyết định vào trong những ngõ nhỏ, người bình thường sẽ không tới gần chỗ đó, bởi vì một khi gặp phải tang thi rất dễ bị tầng tầng vây quanh không thể thoát thân, nhưng chuyện này sẽ không có khả năng xảy ra với Tô Lục.

Cứ như vậy, cô dựa theo ký ức của Diệp Huyền đi về phía trước.

Nhưng mà, ngay đến cửa sau của khu thể hình, một chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra.

Tô Lục đang chuẩn bị kéo cửa, nó lại đột ngột mở ra, đồng thời có cái gì đó bén nhọn bất ngờ đâm vào bàn tay đang vuron ra của cô. Cô vội vàng rút tay về, nhìn chăm chú miệng vết thương màu tím đen trên mu bàn tay.

Tang thi? Sao có thể?

Đáp án rất nhanh sáng tỏ —— một thanh niên ôm bụng từ bên trong chạy ra, không còn nghi ngờ gì nữa, mục tiêu của tang thi vốn là hắn, mà Tô Lục chỉ là bị ngộ thương.

Vừa thấy cô, thanh niên ngạc nhiên hỏi: “Sao cô lại chạy đến nơi này?!” Nói xong, hắn xoay người vội vã đóng cửa lại, không biết lấy từ nơi nào ra một cây gậy chèn vào giữa hai tay nắm.

Sau khi làm xong tất cả, hắn bắt lấy cổ tay Tô Lục, chạy.

Tô Lục: “...” Đại ca, huynh là ai vậy?

Tất cả xảy ra chỉ trong chớp nhoáng, về phần Tô Lục căn bản là không kịp phản ứng, cho đến khi lấy lại tinh thần, đã không thể tránh thoát —— ma trảo của đối phương thật sự là quá chặt.

Sau bảy quẹo tám rẽ, thanh niên kéo Tô Lục vào một phòng không người rồi mới ngừng lại. Giống như được thả lỏng, hắn thở dài một cái, sau đó, đột nhiên học ra một búng máu. Tiếp theo, lưng tựa tường trượt xuống.

Một loạt động tác trôi chảy khiến cho Tô Lục ngốc tại chỗ, một lát sau mới nhớ ra, hắn vẫn che bụng, ngay cả khi chạy cũng không bỏ tay ra, hiện tại nhìn kỹ, quần áo chỗ đó đã bị máu tươi thấm ướt hoàn toàn.

“Anh...”

Tô Lục đang muốn nói gì, đối phương đã mở miệng hỏi: “Sao cô lại đi một mình? Thật sự là rất nguy hiểm.”

“...” Chuyện này bảo cô phải trả lời như thế nào mới tốt?

“Nếu có thể, vẫn nên tìm một đoàn đội tin cậy gia nhập vào, cố gắng không hành động một mình.” Thanh niên tiếp tục nói, “Cho dù tạm thời tìm không thấy đoàn đội, cũng không nên một mình đi trong những ngõ nhỏ.” Hắn nói xong, chỉ một góc trong phòng, “Chỗ đó còn một ít thức ăn, nước và vũ khí, cô có thể cầm dùng, hoặc dùng để trao đổi những vật tư khác cũng được.”

“Đội...” Tô Lục cảm giác có chỗ không đúng, lên tiếng hỏi, “Chúng ta có quen nhau sao? Vì sao muốn nói với tôi những chuyện này?” Trong trí nhớ của Diệp Huyền, hoàn toàn không tồn tại người này.

“Chúng ta không quen.” Thanh niên có khuôn mặt hơi trẻ con lắc đầu cười, gương mặt chỉ thanh tú khi cười rộ lên lại đẹp trai ngoài ý muốn, “Chỉ là nếu gặp phải, thì không thể không quan tâm.”

“...” Loại cảm giác quen thuộc này...

“À, đúng rồi.” Thanh niên đột nhiên che bụng đứng lên, lắc lư đi về phía Tô Lục, cô hơi do dự một chút, cuối cùng không lựa chọn lui về phía sau, bởi vì đối phương không có vẻ ác ý cũng như không có chút uy hiếp nào.

Nhưng, lần này hình như cô đã đoán sai.

Bởi vì đối phương bước đến cầm theo một chiếc kim châm, tàn bạo đâm lên trên người cô.

Đâm, đâm, đâm, đâm, đâm chết tiểu yêu tinh nhà ngươi!

Trong đầu Tô Lục nháy mắt vang lên những câu lầm bầm như vậy, tiếp đó ——

“A!!!”

Tên gia hỏa về mặt chính trực nhưng đầy bụng xấu xa bị Tô Lục đập một cước bắn ra ngoài.

Thanh niên mặt trẻ con té ngã trên mặt đất liên tục ho ra mấy búng máu, kim châm trong tay rơi ra ngoài, về mặt hắn đầy khó hiểu hỏi: “Vì sao cô lại đánh tôi?”

Tô Lục: “...” Thật sự là bị báo ứng, bình thường đều là cô khiến những người khác không thể nói gì, hiện tại đến lượt cô không biết nói gì với tên gia hỏa này. Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng để bản thân bình tĩnh, hỏi: “Vì sao anh muốn lấy kim châm tôi?”

“Để trị bệnh cho cô!” Đối phương trả lời đầy vẻ chính trực.

“Trị bệnh?”

“Cô nhìn cô xem.”

Sau khi được đối phương nhắc nhở, Tô Lục mới nhớ ra lúc trước hình như cô bị tang thi cào trúng, hiện tại nhìn xuống, trong lòng cô hơi kinh sợ, miệng vết thương ở cánh tay đang có máu màu tím đen chảy ra, đây là...

“Dị năng của tôi.” Thanh niên không phân tốt xấu đã đâm người rồi cục cũng ngồi dậy được, thờ dài một hơi, khoe miệng của hắn lại trào ra không ít máu, không thể nghi ngờ, một đá vừa rồi của Tô Lục không hề nhẹ, mà hắn lại không hề phòng bị, “Tôi có thể dùng máu của chính mình làm thuốc giải độc.” Vừa nói, hắn vừa lấy từ trong túi vải ra một bình thủy tinh trong suốt, trong đó có một ít chất lỏng vô sắc, bên trong còn ngâm rất nhiều kim châm, “Dùng như thế này tương đối tiết kiệm.” Nói xong, hắn lộ ra biểu tình rất có sức thuyết phục, “An tâm đi, tôi học đông y, nhất định sẽ không đâm sai vị trí, tuy rằng sử dụng cái này cũng không cần chú ý huyết đạo.”

Tô Lục càng thêm bất đắc dĩ, trọng điểm là ở chỗ này sao?

Sau đó, thanh niên nhảm lẫn trọng điểm lại lấy từ trong túi ra bảy tám cái chai, đặt lên trên mặt đất: “Những thứ này tặng hết cho cô. Tuy rằng còn chưa thí nghiệm, nhưng cũng được đảm bảo chất lượng, thời điểm nên dùng thì dùng, nên dùng bao nhiêu thì dùng bấy nhiêu, tuyệt đối không cần tiếc rẻ. Hy vọng nó có thể đến giúp cho cô và những người khác, à, đúng rồi, thời điểm sử dụng cần thận một chút, thứ này rất quý rất dễ dẫn đến tai họa.”

“... Vì sao muốn cho tôi?”

Thanh niên thờ dài, trên mặt lộ ra một chút biểu tình phiền muộn: “Bởi vì tôi sắp chết, giữ cho mình cũng vô dụng.”

“Không phải anh có dị năng sao?”

Thanh niên mặt trẻ con lắc đầu, cúi đầu nhìn bụng mình: “Đây không phải do tang thi làm, năng lực của tôi không hiệu quả với nó.”

Tô Lục khẽ giật mình: Không phải tang thi, là người sao? Nhưng tên gia hỏa này tự xưng cho cô nhiều thứ như vậy, chẳng lẽ là...

“Anh có chuyện gì muốn tôi làm thay anh sao?”

“Con gái không nên nghĩ quá nhiều.” Thanh niên buông quần áo, gờ này khắc này, về mặt của hắn rất nhẹ nhàng, giống như hoàn toàn không để ý đến chuyện mình sắp chết, “À, cần thận nghĩ lại thì quả thật có một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Thay phần của tôi, sống cho thật tốt, dùng những thứ tôi đưa cho, cố gắng giúp những người khác nữa.” Khi nói chuyện, hắn lại nở nụ cười cực kỳ có sức cuốn hút, “Đó chính là báo đáp tốt nhất với tôi.”

“...”

“À, còn nữa, nếu tiện, cô có thể xử lý thi thể của tôi không? Tôi không muốn sau khi chết biến thành tang thi.” Nói xong, hắn lại khẽ nhíu mày, “Có điều yêu cầu như vậy, đối với một cô gái mà nói hình như hơi quá đáng thì phải? Vẫn nên bỏ đi, cô đừng để ý đến chuyện này.”

Rốt cục Tô Lục cũng biết loại cảm giác quen thuộc này từ đâu mà đến.

Tên gia hỏa này... tên gia hỏa này chính là “thánh phụ”* trong truyền thuyết!

*Thánh phụ: là phiên bản nam của “Thánh mẫu”.

Vừa gặp một thánh mẫu, bây giờ lại đụng phải một thánh phụ? Rốt cuộc là cô có vận khí gì?

Cho dù bình tĩnh như Tô Lục, cũng không thể nhịn được mà điên cuồng muốn nhổ nước bọt.

Đúng lúc này, thanh niên mặt trẻ con lại mở miệng: “À chút nữa quên hỏi, cô tên là gì?”

“... Diệp Huyền.” Chút nữa là nói ra tên thật.

“Huyền trong thảo huyền* sao?”

*Thảo huyền: tên một loại cỏ.

“Ừ.”

“Cái tên thật hay. Cô biết không, trong tập ‘Thuyết văn giải tự’ có ghi lại nó là ‘cỏ vong ưu’, trong ‘Bản thảo cương mục’ lại đặt tên nó là ‘liệu sâu’, ngoại trừ giá trị thẩm mỹ, nó còn có thể ăn hoặc dùng làm thuốc, nghe nói rất bổ não, có điều không thể ăn nhiều.” Thanh niên nói những lời đã thuộc như lòng bàn tay, sau một lúc mới phản ứng lại, “Đúng rồi, chút nữa quên tự giới thiệu, tôi tên là Đồng Hoa, hoa trong hoa cỏ.”

Vừa nghe tên này, Tô Lục chỉ muốn hỏi một vấn đề: “Anh có quen biết hai người tên là Dụ Ngôn và Cố Thích hay không?”

“Ồ? Cô đã gặp bọn họ rồi sao?”

“...” Thật sự quen nhau sao? Sinh vật kỳ quái quả nhiên đều tự tập theo loài!

“Bọn họ có khỏe không?”

“Thoạt nhìn cũng không tệ lắm.”

“Thế là tốt rồi.” Đồng Hoa thở ra một hơi, “Thân thể của bọn họ rất tốt, nhất định sẽ không gặp chuyện gì.” Cùng được rèn luyện như nhau, thân thủ của hắn đương nhiên cũng không tệ, chỉ là y thuật phân đi quá nhiều tinh lực, so với hai gã kia tự nhiên yếu hơn. Sau đó hắn nói, “Nếu lần sau cô gặp được bọn họ, thì giao giúp tôi thứ này.” Hắn lấy từ trên cổ tay xuống một khối ngọc hình vuông, mặt trên có khắc một chữ ‘Hoa’ rỗng bay phượng múa, “Bọn họ sẽ chiếu cố cho cô, cho dù bởi vì nguyên nhân nào đó không thể dẫn cô theo bên người, nhưng ít nhất cũng sẽ đưa cô đến nơi tương đối an toàn.”

Nói xong, hắn lại ho ra một búng máu, giống như không thể chống đỡ nổi nữa, hắn đổ cả người về phía sau, đóng lại hai tròng mắt, thì thảo nói: “Vẫn là nằm thoải mái nhất.”

Tô Lục đi lên phía trước, ngồi xổm xuống duỗi tay xốc lên quần áo của đối phương, khiến người ta sợ tới mức lập tức mở to hai mắt, mặt đỏ bừng: “Cô, cô muốn làm gì?”

Cô dùng ánh mắt khinh bỉ, liếc nhìn hắn: “Đã là thời điểm nào rồi, chẳng lẽ tôi còn có tâm trạng sảm sỡ anh sao?”

“...”

Rốt cục thành công khiến đối phương im lặng, Tô Lục cảm thấy mỹ mãn vron tay trị liệu miệng vết thương của hắn, đồng thời lại yên lặng phi nhỏ sự ngây thơ của chính mình, không ngờ cô có thể vì chuyện này mà thỏa mãn, xem ra cô thật sự chịu quá nhiều kích thích rồi.

“Đây là...”

Lúc này, đến phiên Đồng Hoa kinh ngạc. Rất nhanh, miệng vết thương của hắn ở dưới luồng ánh sáng trị liệu màu trắng hoàn toàn khôi phục. Hắn thử ngồi dậy, duỗi tay xoa xoa vùng bụng không lưu lại một vết sẹo, suy nghĩ một chút, rồi bắt đầu bắt mạch của mình.

Tô Lục ngồi ở một bên, vừa thờ vừa lạng lẽ lau đi mồ hôi trên trán, vết thương của hắn thật sự quá nặng, cho nên tiêu hao không ít thể lực của cô. Hiện tại cô có chút mệt, lại vẫn duy trì cảnh giác như trước. Cứu người là vì cô phán đoán đối phương là người tốt, nhưng dù sao bọn họ mới chỉ quen biết không đến nửa tiếng, cho dù thế nào thì cẩn thận vẫn hơn.

“A Huyền!” Đồng Hoa đột nhiên hô lên như thế.

Tô Lục: “...” Bọn họ rất thân quen sao?

Đang bắt đắc dĩ, thanh niên đột nhiên đứng lên, cúi người vron tay về phía cô, biểu tình vô cùng chân thành, nói: “Phần dị năng này của cô, cần có lực lượng bảo vệ, mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất, của tôi cũng thế. Nếu chỉ có một người, sức mạnh thật sự rất đơn bạc, nhưng nếu một đám người cùng tụ tập một chỗ, tuy rằng không thể mạnh miệng nói ‘thay đổi thế giới’, nhưng có thể làm được rất nhiều chuyện. Cô có đồng ý cùng tôi vì thế mà cố gắng không?”

Tuy rằng trong căn phòng không có cửa sổ này có chút âm u, nhưng Tô Lục có thể thấy thấy được sau lưng thanh niên ở trước mặt mình có hào quang vạn trượng, chói mắt khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, tên gia hỏa này thuộc loại hình mỗi khi lên sân thì mang theo phong nền và BGM siêu cấp lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nữa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Không Nên Đắc Tội Nữ Nhân

Cuối cùng, Tô Lục vẫn nắm chặt lấy tay thanh niên trước mắt.

Có những người trời sinh đã có tố chất đã động lòng người, mỗi lời nói cử động đều khiến người ta không kìm lòng được mà tin phục theo, Đồng Hoa chính là một trong số đó. Nhưng vốn vẹn như thế, còn chưa đủ để Tô Lục đưa ra hành động như vậy, thật sự khiến cô hạ quyết tâm, là lời nói của Diệp Huyền ——

“Có muốn đồng ý với hần không?”

“Tôi muốn thử một lần.”

“Cô xác định chứ?”

Đối mặt với câu hỏi của Tô Lục, Diệp Huyền trả lời: “Tôi có cảm giác, hần và tôi có điểm giống nhau, nhưng lại hoàn toàn bất đồng. Tôi muốn biết, khác nhau ở chỗ nào.”

“Tôi muốn nhìn xem, hần sẽ làm như thế nào.”

“Tôi có cảm giác, ở trên người hần, có thể tìm được đáp án.” Trong lòng của Diệp Huyền thật ra vẫn tràn ngập mê hoặc, cùng lúc tin tưởng chắc chắn hành vi của mình là chính xác, chính trực, chính nghĩa, nhưng đồng thời lại có cảm giác chỗ nào đó không đúng, nhưng không thể nghĩ ra, cô sợ một khi nghĩ quá nhiều, sẽ hủy diệt đi tín niệm thật vất vả mới thành lập nên. Cho đến tận khi mặt thế xảy ra, cho đến tận khi gặp loại chuyện này, cho đến tận khi Tô Lục xuất hiện, mới bắt buộc khiến cô phải đối mặt với chuyện này.

“... Tôi biết.”

Này dù sao cũng là cuộc sống của Diệp Huyền, nếu cô ấy đã hạ quyết tâm như vậy, Tô Lục cũng không thể ngăn trở.

Vì thế, Tô Lục duỗi tay ra, hơn nữa, trong nháy mắt này, đem quyền không chế thân thể tạm thời nhường lại cho Diệp Huyền —— nếu chuyện này là do Diệp Huyền quyết định, tay cũng nên do cô ấy nắm.

Đến đây thì Diệp Huyền và Đồng Hoa đã chính thức kết thành “phân đội thánh phụ thánh mẫu”.

Mà chuyện bọn họ phải làm thứ nhất chính là ——

“Tôi muốn thành lập một khu dân cư “

“Khu dân cư?” Tô Lục bị lời nói của hần làm cho kinh ngạc.

“Ừ.” Đồng Hoa gật gù đầu, hần cầm lấy ba lô trên bàn, lấy từ trong đó ra một tấm bản đồ, “Thứ này ngày hôm qua tôi nhặt được, cô xem...” Ngón tay của hần chỉ vào một khu vực, “Tôi nghĩ có thể tìm được một khu đất thích hợp ở ngoại ô, cô cảm thấy nơi nào thì hợp?”

“Chuyện này rất khó.” Tô Lục bình tĩnh trả lời nói, “Chúng ta làm thế nào để dự trữ đầy đủ thức ăn nước uống, làm thế nào quản lý dân chúng, làm thế nào giải quyết đám tang thi đến gần... Rất nhiều nhiều phương diện phải suy xét.”

“Tôi biết.” Đồng Hoa gật đầu, “Com phải ăn từng miếng, chuyện phải làm từng chút, hành trình ngàn dặm bắt đầu từ dưới chân, không bắt đầu từ bây giờ sẽ vĩnh viễn không bắt đầu được.”

“Anh muốn bắt đầu như thế nào?”

“Tóm lại.” Sau một lát suy nghĩ, trên mặt Đồng Hoa nở một nụ cười, “Chỉ dựa vào lực lượng của hai người chúng ta là không đủ, cho nên, trước tiên đi tìm đồng bọn thôi.”

“...” Vì sao lại có cảm giác tiền đồ thật xa vời.

Giống như lời nói của Đồng Hoa, nếu bởi vì cảm giác khó khăn mà không làm thì cái gì cũng không bắt đầu được.

Trên đường “tìm kiếm đồng bọn”, Tô Lục phát hiện ra một chuyện kỳ diệu, đó chính là —— thánh phụ tiên sinh này, có vận khí cực kỳ tệ!

Ví dụ như, nếu một đám người cùng nhau rút thăm, tám phần hần sẽ rút phải phiếu thăm xui xẻo nhất, mà mỗi lần đều như vậy!

Rõ ràng đi cùng một chỗ với “miếng đậu phụ thối” là cô, nhưng chỉ cần hần hơi rời xa một chút, sẽ có tang thi đến sờ xoàng hần, chuyện này cũng quá khiến người ta 囧 囧 rồi. Tang thi coi hần là cái gì? Thịt Đường Tăng sao? Mà tên gia hỏa này dường như cũng đã quen, mỗi lần trúng chiêu lại yên lặng

cầm “thuốc giải độc” tự chế ra bôi vài cái, lại ngồi chờ Tô Lục giúp hẩn chữa khỏi miệng vết thương.

Còn vẫn có thể ngây ngô cười: “A Huyền, vận khí của cô quả nhiên rất tốt.”

Tô Lục không nói gì: “...”

Mà hẩn còn khoe khoang: “Có điều tương đối mà nói, vận khí của tôi cũng coi như là độc nhất vô nhị đúng không?”

Tô Lục bắt đắc đĩ: “Đây là chuyện đáng để vui về sao?”

“À, tang thi bị tôi thu hút càng nhiều, thì những người khác lại bớt đi một chút nguy hiểm đúng không? Như vậy cũng không tệ lắm.”

Tô Lục bốp trán: “Xin anh hãy suy xét đến cảm nhận của người ở bên cạnh mình?”

“Không sao cả.” Ánh mắt Đồng Hoa kiên định hứa hẹn, “Tôi sẽ bảo vệ cô thật tốt.”

Tô Lục: “...” Có lẽ cô nên cảm động, nhưng cho dù thế nào đều không cảm động nổi.

“Hơn nữa tang thi thoát nhìn có vẻ rất ghét bỏ cô.” Cười.

“... Nay.”

Mà hiện tại tổ đội của bọn họ sau một vài ngày tán loạn khắp nơi, rốt cục cũng tìm được đồng bọn, lại là hai người quen.

Sự tình là như thế này, sau khi Đồng Hoa nghe Tô Lục nói ở một cửa hàng quần áo nội y nào đó tìm được các loại thuốc, suy một ra ba, cho rằng có thể thông qua loại phương thức này để thu thập thuốc men.

“Dị năng của tôi cũng có thể chữa bệnh.”

“Tôi biết, nhưng...” Hẩn trả lời, “Đội đến khi khu dân cư được thành lập, không thể có chuyện ai sinh bệnh cũng đến tìm cô, như vậy rất vất vả. Hơn nữa, cho dù không sử dụng, cũng có thể dùng nó để đổi những thứ khác.”

Vừa nói, vừa bước vào một cửa hàng —— nội y.

Tô Lục nhìn chăm chú vào gương mặt ửng đỏ của người nào đó, không có ý tốt hỏi: “Chưa từng đến bao giờ đúng không?”

“Khụ...” Ánh mắt liếc trái liếc phải.

“Anh không có bạn gái?”

“... Vì sao cô lại khẳng định như vậy?”

“Dẫn bạn trai đến cửa hàng nội y, bắt hẩn kiên nhẫn chờ đợi chính là thú vui của con gái.”

“...” Về mặt Đồng Hoa đau khổ nhìn trời. Con gái thật sự có loại thú vui ác độc thế sao? Nói như vậy làm một người đàn ông độc thân cũng có chỗ tốt.

Đại khái đi một vòng quanh cửa hàng nội y, xử lý xong vài con tang thi, hai người phân công nhau bắt đầu hành động. Tô Lục vận khí rất tốt nhanh chóng tìm đến phòng nghỉ của nhân viên, mà ngay giây tiếp theo khi cô đẩy cửa ra, một chiếc cung nỏ đã đặt trên cổ.

Tô Lục: “...” Loại cảm giác này thật quen thuộc...

Người xuất hiện trước mắt cô, rõ ràng là Cố Thích.

“Là cô?” Nhìn thấy cô, ánh mắt của thanh niên sáng lên, nhưng lại giống như nhớ ra cái gì, rất nhanh trở nên ảm đạm.

“Các anh...”

“Là cô à, đầu đất.”

Tô Lục bị giọng nói này hấp dẫn, nhìn vào bên trong phòng, phát hiện Dụ Ngôn đang ngồi trên đất, đao lớn vẫn duy trì trạng thái ra khỏi vỏ, thấy Tô Lục nhìn, hẩn khẽ hắng giọng, buông đao xuống: “Quần lót lần trước dùng hết rồi sao?”

Tô Lục: “...” Hẩn nói chuyện có thể thất lễ hơn nữa không?

Không đợi cô nói gì, Dụ Ngôn đột nhiên cầm lấy thứ gì đó trên mặt đất, ném về phía cô: “Cút đi.”

Tô Lục lui về phía sau vài bước tiếp lấy, cánh tay bị thứ đó va trúng đau đớn, sau đó cô phát hiện ở trong lòng rõ ràng là hòm thuốc, nháy mắt đã phản ứng lại: “Anh bị thương?” Cô hiểu vì sao Cố Thích nhìn thấy mình có chút kích động, lại rất nhanh tiêu tán, chẳng lẽ là bởi vì ——

“Anh bị tang thi cần?”

“Biết rồi thì nhanh chóng lăn đi.” Dụ Ngôn liếc mắt nhìn cô một cái, giọng điệu không tốt, “Tránh cho tôi luẩn quẩn trong lòng kéo cô xuống làm đệm lưng.”

“Rõ ràng là có ý tốt, anh nói dễ nghe một chút sẽ chết sao?” Tô Lục thật sự không chịu nổi.

“Ồ, vài ngày không gặp lá gan đã lớn thế sao?” Thanh niên nở một nụ cười ác liệt, “Cần tôi dạy dỗ lại một chút không?”

“Chờ anh đứng lên được thì hãy nói những lời như thế.” Tô Lục cũng cười lạnh liếc mắt nhìn vết máu dưới chân hắn —— trong khoảng thời gian này, Tô Lục đã thông qua Đồng Hoa mà hiểu rõ về tên gia hỏa này, nói ngắn gọn, miệng tuy xấu, nhưng con người cũng không tệ lắm... Luôn cảm thấy loại giả thiết này đã được nghe qua ở nơi nào đó.

“Đối phó với cô còn phải đứng hay sao?” Dụ Ngôn nhìn về phía bạn tốt, “Cố Thích, đưa cung nỏ của cậu cho tôi.”

Cố Thích: “... Đừng nháo.” Hắn thở dài, nhìn về phía Tô Lục, “Cô đừng so đo với hắn.”

“Tôi đương nhiên sẽ không so đo với hắn.” Tô Lục quay đầu, nở một nụ cười ôn hòa với thanh niên đang ngồi dưới đất, thành công khiến gương mặt của đối phương co rút liên tục, “Không chỉ như thế, tôi còn giúp hắn trị liệu.”

“... Trị liệu?” Trên gương mặt Cố Thích rõ ràng xuất hiện chút dao động, hắn theo bản năng cầm lấy cổ tay Tô Lục, “Cô nói thật sao?”

“Đương nhiên.” Tô Lục vừa nói, vừa dùng một tay còn lại lấy từ trong túi vải ra bình thủy tinh Đồng Hoa giao cho cô, giọng cao lên: “Dùng cái này là được.”

Phát giác ra mình thất lễ, thanh niên ngại ngùng nhìn cô, buông tay nói: “Châm cứu?”

“Coi như thế đi.” Tô Lục đi đến bên người Dụ Ngôn, ngồi xổm xuống, chậm rãi mở nắp chai, cầm lấy một chiếc kim châm, quơ quơ không ngừng.

Dụ Ngôn nhú mày: “Đừng giả thần giả quỷ, muốn đâm thì đâm đi.”

“Đừng nháo.” Tô Lục nghiêm túc nhìn hắn, nói: “Thân thể con người rất huyền diệu, một khi không cẩn thận đâm nhầm chỗ, bất cứ lúc nào anh cũng có thể mất đi khả năng giao hợp của mình.”

Dụ Ngôn: “...”

Cố Thích: “...”

Người thứ nhất phản ứng lại trước, cắn răng: “Cô đang đùa giỡn tôi?”

Tô Lục dịu dàng cười: “Sao có thể?” Vừa nói, vừa cầm kim châm trong tay cắm lên đùi hắn, ngay sau đó, lại cầm ra một chiếc kim châm khác.

“... Rốt cuộc cô muốn cắm bao nhiêu?”

“À, có lẽ cả bình.”

Sắc mặt Dụ Ngôn đen lại, cầm đao đặt lên cổ Tô Lục: “Nói thật!”

Tô Lục vẫn thản nhiên, mí mắt cũng không nháy: “Anh nhìn miệng vết thương của mình đi.”

Thanh niên theo bản năng nhìn lại, kinh ngạc phát hiện, thật sự có máu màu tím đen từ miệng vết thương chảy xuống, nói như vậy...

Chuyện này là rất bình thường. Trên nguyên tắc, thuốc giải độc chỉ cần vào được trong cơ thể là có thể phát huy tác dụng, đương nhiên, số lượng dùng bao nhiêu cũng cùng tỉ lệ thuận với mức độ lây nhiễm của virus, cho nên Tô Lục cầm kim châm vào chỗ nào cũng được. Nhưng vấn đề là, cô biết, Đồng Hoa biết, nhưng Dụ Ngôn lại không biết.

Tiếp đó, cô lại cầm thêm vài chiếc kim châm lên đùi Dụ Ngôn.

Trên trán Dụ Ngôn xuất hiện vô số sợi gân xanh, cho dù thế hắn cũng không cảm thấy đau đớn lắm, ngược lại xác thực có hiệu quả. Nhưng, mỗi một động tác của Tô Lục không chỉ không hề có vẻ đẹp độc hữu của châm cứu trung y, mà còn khiến người ta run sợ như mổ heo —— nhìn trái nhìn phải, chọn lựa hồi lâu, giống như rất lo lắng mình đâm nhầm chỗ. Lại liên tưởng đến khả năng lúc trước cô nó, thật sự là khiến hắn... vô cùng muốn giết người!

Cố Thích dường như nhìn ra cái gì, chỉ yên lặng xoay người đi, quyết định để cho bạn tốt chút mặt mũi.

Mất thấy virus đã bị đào thải gần như toàn bộ ra khỏi cơ thể, Tô Lục đóng nắp bình lại, tuy rằng nói là phải dùng cả bình, nhưng thứ này là từ máu của Đồng Hoa, sao có thể dễ dàng lãng phí.

“Được chưa?” Cố Thích đứng lúc quay đầu hỏi.

Tô Lục gật đầu, đang chuẩn bị nói cái gì đó, một giọng nói đột nhiên truyền đến: “A Huyền, cô ở chỗ nào?”

“!!!”

“...”

Hai vị thanh niên đồng thời giật mình, ngay sau đó, trăm miệng một lời kêu: “Đồng Hoa?”

“... A?”

Sau một hồi nhận lại người thân, Đồng Hoa ngồi xổm xuống bên người Dự Ngôn, cúi đầu nhìn kim châm trên đùi hắn, đứng vào lúc này, Tô Lục đột nhiên kéo ống tay áo hắn, về mặt vô cùng “kinh hãi” nói: “Đồng Hoa, anh tới vừa đúng lúc, xem tôi có đâm sai chỗ nào không?”

“Đâm sai?” Thanh niên có khuôn mặt trẻ con sừng sốt, cũng không phải đâm huyết, làm gì có chuyện đâm sai đâm đúng?

“Đúng vậy, không phải anh nói, chỗ này có huyết đạo gì đó rất quan trọng sao? Nhờ đâu đâm sai thì hậu quả về vấn đề kia thực nghiêm trọng.” Trùng mắt.

Đồng Hoa run run: “...” Ánh mắt “anh không theo ý của tôi mà nói, tôi sẽ tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng” kia là sao đây? Sau một lúc cân nhắc, hắn quyết đoán bán đứng huynh đệ: “Ừ, quả nhiên là đâm sai toàn bộ rồi, hậu quả rất nghiêm trọng.” Nói đến đây, giống như muốn tăng mạnh sức thuyết phục, hắn gật mạnh đầu, “Ừ, vô cùng nghiêm trọng.”

Dự Ngôn: “...” Hắn còn chưa kết hôn được chứ?!

Cho nên nói, tuyệt đối không nên đắc tội nữ nhân, nhất là loại người không nhân hậu.

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nửa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nghi Vấn Của Diệp Huyền

Sự gia nhập của Dự Ngôn và Cố Thích khiến thực lực của “tổ đội Thánh” được tăng lên rất nhiều, hai người bọn họ cũng giống như Đồng Hoa, đều là người dị năng, hơn nữa cả hai người đều có tố chất mạnh mẽ về phương diện thân thể. Sau khi có được dị năng, Dự Ngôn vung đao càng nhanh càng chuẩn càng có lực, còn khả năng bắn tên của Cố Thích càng thêm hoàn thiện, tốc độ và uy lực của tên bắn ra vô cùng mạnh mẽ. Dị năng ở nhiều phương diện, nhưng bọn họ đều có một điểm chung, đó chính là —— rất được tang thi hoan nghênh.

Chuyện này rất bình thường, nhưng điều khiến Tô Lục bất đắc dĩ là, hai người này và bạn tốt của mình là Đồng Hoa rất giống nhau, vận khí quả thực rất tệ. Vốn dựa vào thực lực của tổ đội hai người “ngụ ngôn cổ sự” thì tuyệt đối không có chuyện bị thương. Chỉ là, có mệnh đến đâu, cũng sợ chiến thuật biến người, dọc đường đi này, bọn họ đã gặp không biết bao nhiêu lần bị tang thi vây quanh tấn công, giống như đi đến nơi nào đều có thể gặp phải, thật sự khiến người ta cảm thấy bất đắc dĩ. Đây cũng là nguyên nhân khiến chủ yếu lực trước bọn họ do dự không dẫn theo Tô Lục.

Nhưng sau khi gia nhập tổ đội với Tô Lục, loại tình huống này hoàn toàn biến mất. Chỉ cần không cách quá xa cô, dường như sẽ không gặp phải tình huống này.

Tô Lục có chỉ số may mắn S tạm thời đi cùng một đám chỉ số may mắn E, thật sự cảm thấy áp lực rất lớn. Nhưng, ba người biết rõ chuyện này ắt hẳn có duyên cớ, lại không ai truy hỏi.

Mà Dự Ngôn lại cười nhạo Tô Lục “người ta thì bị chó ghét, còn cô đến tang thi cũng xua đuổi”, hơn nữa còn rất thiếu đạo đức gọi Tô Lục bằng cái tên “Lai Phúc” thân mật, cái tên không khác gì tên heo này thật khiến cô muốn vung lên cái châm to như cái đũa giống như Dung ma ma, tàn nhẫn mà chọc kín lỗ trên người hắn, đáng tiếc vẫn không tìm được cơ hội.

Cùng lúc đó, Dự Ngôn rất bất mãn với thể lực của Tô Lục, cho rằng cô “giống như rùa, quá cản trở”, vì thế kéo Cố Thích bắt đầu “nghiêm khắc” huấn luyện Tô Lục. Cô biết chuyện này với mình mà nói là có lợi, vì thế cũng yên lặng cố gắng.

Không ngờ, “cố gắng” của cô cũng phải khiến hai vị “sư phụ” lấy làm kinh ngạc, vốn tưởng rằng nhiều lắm chỉ có thể hoàn thành một nửa, kết quả lại hoàn thành toàn bộ quá trình luyện tập. Phải biết, thân thể và tinh thần mỗi người đều có một cái gọi là cực hạn, có người đạt tới cực hạn mà tiếp tục rèn luyện có thể đột phá cảnh giới, nhưng có người miễn cưỡng rèn luyện chỉ đi xuống, cho dù thân thể chịu được, cũng sẽ gặp tổn thương. Nhưng ở trên người Tô Lục dường như hoàn toàn không thấy được thứ này.

Đương nhiên, liên quan đến chuyện này, thật ra Tô Lục có chút dối trá. Ai bảo hiện tại cô đang ở trong tình huống đặc thù “một xác hai hồn” đây? Mỗi khi cảm thấy đến cực hạn cô lại để cho Diệp Huyền thay thế, mà khi Diệp Huyền mệt mỏi lại đến lượt cô, dù sao chuyện này đối với hai người đều có lợi, có sao không làm? Hơn nữa bị huấn luyện đến mệt chết đi sống lại, cho dù Diệp cô nương có được thả tự do, cũng không rảnh làm chuyện gì ngu xuẩn, cho nên Tô Lục khá là yên tâm.

Mấy tháng nhanh chóng trôi qua.

Trải qua khoảng thời gian “tra tấn” này, tuy rằng Tô Lục không thể trở thành “cao thủ” gì, nhưng ít ra đã không còn vướng bận gì. Chạy trong thời gian ngắn vẫn có thể đuổi kịp tốc độ của bọn họ, khi gặp phải tang thi lạc đàn cũng có thể dùng đao hoặc cung nỏ xử lý chút —— không sai, bởi vì được hai người kia chỉ bảo, vũ khí hiện tại của cô cũng đổi thành hai loại này, chỉ là so với vũ khí của Dụ Ngôn và Cố Thích nhỏ nhẹ hơn một chút. Đương nhiên, cho dù là cường độ hay sự chính xác, đều không thể so sánh với hai người kia, dù sao dị năng cường hóa của bọn họ là ở phương diện này.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ làm không ít chuyện, cứu rất nhiều người, cũng tập hợp thêm một số người.

Đội ngũ, đang dần dần lớn mạnh.

Mà trong đó có hai chuyện, khiến Diệp Huyền ấn tượng sâu sắc.

Chuyện thứ nhất, là trên đường đi bọn họ gặp hai mẹ con, hai người này sau khi nhìn thấy Đồng Hoa thì lập tức thay đổi sắc mặt, người mẹ ôm chặt lấy con trai của mình, khóc quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Thông qua lời nói của người mẹ, Diệp Huyền hiểu được một sự kiện —— lần đầu gặp mặt, vết thương ở bụng Đồng Hoa là do bọn họ tạo ra. Có thể nói, đây là mối thù sinh tử. Nếu không phải gặp được Tô Lục, hẳn đã chết.

Diệp Huyền khản trương chờ đợi Đồng Hoa quyết định, cuối cùng, hẳn không khiến cô thất vọng, không những không trả thù mà còn mời bọn họ gia nhập đội ngũ.

Điều này làm cho Diệp Huyền rất vui vẻ, bởi vì nếu là cô, nhất định cô cũng sẽ đưa ra quyết định như thế.

Cô có cảm giác mình được thấu hiểu.

Nhưng sau đó lại gặp được một chuyện, khiến ý tưởng của cô đảo điên.

Cũng là hai mẹ con, dường như cũng làm ra chuyện gì thương tổn đến hẳn, nhưng đối mặt với lời xin gia nhập của bọn họ, Đồng Hoa lại lựa chọn cự tuyệt ——

“Xin lỗi, đoàn đội của chúng tôi không cần người như các người.”

Diệp Huyền rất khó hiểu.

Rõ ràng sự việc tương tự nhau, vì sao hẳn lại đưa ra hai quyết định hoàn toàn tương phản như vậy?

Rốt cuộc là bởi vì nguyên nhân gì?

“Vì sao?” Cô hỏi Tô Lục.

Tô Lục cũng rất không có trách nhiệm trả lời: “Ai biết được?”

“...”

“Sao thế?”

“Đáp án thế này không giống phong cách của cô.”

Không thể không nói, lời này của em gái Diệp thành công khiến Tô Lục hiểu kì: “Phong cách của tôi?” Cô nương này từ khi nào mà thay cô tổng kết ra điều này?

“Chính là...” Diệp Huyền dừng lại một chút, dường như đang rồi rắm không biết nên nói như thế nào, rồi sau đó có chút mơ hồ định nghĩa, “Nếu cô cảm thấy Đồng Hoa làm không chính xác, nhất định sẽ trực tiếp chỉ ra.”

“...”

“Tôi biết, tuy rằng lời nói của cô có hơi khó nghe một chút, thật ra cô vẫn là một người tốt không thể thấy chết mà không cứu.”

“... Xin đừng vừa làm mất mặt vừa khen tôi là người tốt, cảm ơn.”

“... Xin lỗi.” Tuy rằng cảm giác mình “ăn ngay nói thật”, nhưng em gái Diệp bị Tô Lục dùng cường thế áp chế vẫn nhanh chóng nói xin lỗi.

Tô Lục có loại cảm giác vô lực giống như một đánh vào gối, tình tình của em gái thánh mẫu lúc nào cũng là như vậy, khiến cho người ức hiếp như cô cũng không hề có cảm giác thú vị. Tô Lục quay đầu nhìn mọi người chung quanh, bất đắc dĩ nói: “Cô đề ý biểu tình của những người khác.”

“Biểu tình?”

“Ừ, những người khác, trừ tôi và Đồng Hoa, cô cảm thấy có ai nghi ngờ hay là bất mãn với đối chuyện này hay không?”

Diệp Huyền cẩn thận quan sát một lượt, sau đó không chắc chắn lắm trả lời: “Không có.”

“Đúng vậy, không có.”

“... Vì sao?”

“Đó là bởi vì, tất cả mọi người đều tin tưởng quyết định của hấn từ trong nội tâm.”

Tuy rằng không quá muốn thừa nhận, nhưng dường như bản nhân Tô Lục cũng nhận một chút ảnh hưởng.

Có vài người, trời sinh đã khiến người khác không cảnh giác nổi, Đồng Hoa chính là một người như thế. Tuy rằng sẽ có người thầm nói hấn tốt bụng đến ngu ngốc, có người sẽ cười nhạo hấn, nhưng bất tri bất giác lại tin nhiệm hấn, chuyện như vậy trong thế giới này mà nói, càng đặc biệt kỳ lạ.

“Vì sao mọi người lại tin tưởng hấn?” Diệp Huyền rất khó hiểu, nếu nói là vì giúp người khác, như vậy không phải cô cũng từng làm? Vì sao cô không có được sự tin nhiệm của người khác? Cho nên nghi hoặc như vậy, không phải là ghen tị hay là cái gì khác... Mà là, rất hiếu kỳ, rất muốn biết.

“Nếu đã muốn biết như vậy, sao không tự mình hỏi hấn?”

“Hả?” Diệp Huyền ngẩn ra một lúc, thực hiện nhiên cũng rất tâm động: “Có, có thể chứ?”

“Không phải việc gì khó.” Mắt thấy sắc trời âm đạm, vừa lúc mọi người phải nghỉ ngơi, Tô Lục nâng tay gọi thanh niên mặt trẻ con ở phía trước, “Đồng Hoa.”

Thanh niên đang nói chuyện gì đó với Cố Thích (chính xác là hấn nói, Cố Thích nghe) quay đầu nhìn về phía này: “A Huyền, có chuyện gì sao?”

“Có việc gì gấp không? Nếu không, qua đây hai ta tán gẫu về nhân sinh.”

Đồng Hoa: “...”

Những người còn lại: “... Ha ha ha!”

Trong tiếng cười đùa của mọi người, Đồng Hoa bước nhanh đi tới, sau đó bị Tô Lục kéo vào một góc hẻo lánh. Tiếng còi miệng và tiếng vỗ tay lập tức vang lên, lại lập tức dừng lại —— bởi vì sợ dẫn tang thi tới. Đương nhiên, hai người ở một chỗ, không có ai lo lắng, bởi vì năng lực của bọn họ có thể nói là trung tâm đội ngũ, cho dù gặp phải tang thi, chỉ cần không bị cắn chết tại chỗ, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.

Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê.

Diệp Huyền còn chưa ý thức được, không chỉ đối với Đồng Hoa mà đối với cô, mọi người cũng có niềm tin mãnh liệt —— bọn họ tin tưởng chắc chắn, chỉ cần hai người này còn ở, mọi người nhất định có thể tiếp tục sinh tồn. Tô Lục đã nhận ra, lại không nói cho em gái Diệp, bởi vì Tô Lục cảm thấy cô nàng còn chưa chịu được loại tin nhiệm này.

Đồng Hoa bị Tô Lục xách đến một góc hẻo lánh nhìn chăm chú vào cô gái trước mắt, nở nụ cười —— nụ cười của hấn chia làm hai loại hình thức, nụ cười thánh phụ và nụ cười ngây ngô —— hiện tại không thể nghi ngờ là về sau.

“A Huyền, có chuyện gì sao?”

Tô Lục gật đầu: “Ừ, có chút việc muốn hỏi.”

“Hả? Chuyện rất quan trọng sao?”

“Phải.”

Thanh niên không biết nghĩ tới cái gì, hai má ửng đỏ, biểu tình có chút bất an: “Cô, cô hỏi đi.”

“Đợi một chút.” Tô Lục nói xong, nhắm hai mắt lại.

Khi mở mắt ra, Tô Lục đã trở về không gian Vị Diện, ngồi xếp bằng trước màn hình lớn, phía trước là dép xỏ ngón đang vô cùng hớn hỏ thả chiếc đệm xuống bên cạnh, sau đó lại đưa đến một ly nước chanh: “Đại vương vất vả rồi, mời đại vương dùng.”

Tô Lục liếc mắt nhìn tên gia càng ngày càng không biết xấu hổ một cái, trong tay xuất hiện một gói bóng to, cô cầm lấy một viên, sau đó, dưới ánh mắt khát vọng của thanh niên, đem nó nhét vào miệng mình.

Dép xô ngón: “...” QAA

Mắt thấy trong màn hình có động tĩnh, Tô Lục vội vàng chú tâm nhìn lại, cô không phải người thích rình coi, chỉ là cũng rất hiếu kì với chuyện của hai người kia.

Trong nháy mắt Diệp Huyền xuất hiện, đồng tử của Đồng Hoa hơi hơi co rút lại.

“Chuyện đó, tôi muốn hỏi...”

“Là cô?” Ngừ điệu nghi vấn, nhưng ngữ khí lại là khẳng định.

Diệp Huyền tạm thời quên vấn đề của chính mình, giật mình nhìn thanh niên trước mắt: “Anh biết tôi?” Đây là lần đầu tiên cô quang minh chính đại xuất hiện trước mặt đối phương.

“Ừ.” Hắn gật gù đầu, “Thời điểm huấn luyện, nếu A Huyền mệt mỏi, cô sẽ xuất hiện.” Lần đầu tiên chỉ có cảm giác là lạ, nhưng sau khi trải qua quan sát, hẳn rõ ràng cảm nhận được một điều —— trong cơ thể Diệp Huyền, dường như có hai nhân cách.

“Anh, vì sao anh không nói gì cả?” Rõ ràng đã phát hiện ra...

“Bởi vì cả cô và A Huyền dường như đều không muốn những người khác biết chuyện này.” Đồng Hoa khẽ cười rộ lên, nụ cười này là hình thức tiêu chuẩn của thánh phụ, “Tôi nên gọi cô như thế nào đây? A Diệp? Được không?”

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nữa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chúng Ta Khác Biệt

“Được, được.” Đối với vấn đề xưng hô, Diệp Huyền không có ý kiến, hiện tại điều cô để ý nhất chính là nghi hoặc trong lòng mình.

“Như vậy, cô có chuyện gì muốn hỏi tôi?”

“Tôi muốn hỏi... Vì sao đối với hai đôi mẹ con kia, anh lại đưa ra hai quyết định hoàn toàn trái ngược nhau?”

“Bởi vì bọn họ hoàn toàn khác nhau.”

“Hả?”

Đồng Hoa cười cười, tạm thời không trả lời vấn đề của Diệp Huyền, mà đặt câu hỏi ngược lại: “Cô cảm thấy bọn họ là người như thế nào?”

“Người như thế nào sao?” Diệp Huyền ngây ngẩn người, nửa ngày sau mới không xác định trả lời, “Người... cần giúp đỡ?” Giúp người, chẳng lẽ còn phải để ý chuyện này sao?

“Ngoại trừ điều này ra?”

“... Thực xin lỗi, tôi không, không biết.” Nếu nhất định phải suy nghĩ thật kĩ, có lẽ là... thân thể của hai mẹ con bị hắn từ chối cho gia nhập đoàn thoát nhìn còn tương đối khỏe mạnh, mà được hai mẹ con được hắn cho phép gia nhập kia thì gây trơ cả xương. Nhưng điều này thật sự có thể lấy làm lý do sao? Chẳng lẽ không nên đối xử bình đẳng với tất cả mọi người sao?

“Đừng khẩn trương.” Giọng nói của thanh niên vô cùng mềm mại, hắn vỗ vỗ xuống bãi đất tương đối sạch, “Chúng ta ngồi xuống nói, được không?” Bởi vì thân thể cao lớn hơn, khi đứng, hắn rất dễ dàng mang đến cảm giác áp bách đối phương. Có điều... thật sự là kỳ lạ, rõ ràng cùng là “Diệp Huyền”, nhưng A Diệp và A Huyền khác biệt quá lớn —— giống như thỏ trắng và sư tử mẹ vậy. Khụ, nếu ý nghĩ này để A Huyền biết được nhất định hắn sẽ bị đánh đấy?

Diệp Huyền gật gù đầu, ngồi xuống đất, hai tay vòng quanh đầu gối, ánh mắt chăm chú, chuẩn bị nghe kĩ lời nói của đối phương.

“Trên người tôi có hai vết thương lớn, đây là do hai mẹ con mới gia nhập đoàn đội của chúng ta gây nên.” Đồng Hoa vừa nói, vừa xắn ống tay áo lên, trên cánh tay trái của hắn cũng có một vết sẹo, “Còn vết sẹo ở đây chắc cô cũng biết do ai gây ra.”

“Ừ.” Gật đầu xong, em gái Diệp lại càng thêm nghi hoặc, vì sao lại giúp người làm mình bị thương nặng chút nữa mất mạng, mà lại cự tuyệt người khiến mình bị thương nhẹ hơn?

“Vết sẹo trên cánh tay, là sau khi tôi chia cho bọn họ một phần thức ăn của mình, người mẹ thừa dịp đứa bé đang làm phân tán sự chú ý của tôi mà đánh lén, mục đích muốn cướp đi hành lý của tôi.” Khi thanh niên nói ra đoạn ký ức này, giọng nói rất lạnh nhạt, trong đó không có chen lẫn bất cứ mặt trái tình cảm nào. Ngay sau đó, hắn lại nói, “Vết thương ở bụng, là khi tôi đưa thức ăn cho người mẹ, bị đứa con bà ấy ôm trong ngực đâm bị thương.”

Nghe câu trả lời như thế, Diệp Huyền càng thêm khó hiểu: “Khác nhau ở chỗ nào?” Chẳng lẽ đơn giản là do trường hợp thứ nhất là người lớn ra tay, còn trường hợp sau là do đứa nhỏ đâm bị thương sao? Chuyện này cũng quá... kỳ quái đi? Ít nhất với loại lý do này, cô không thể tán thành.

“Người trước làm tôi bị thương, là vì tham dục, sau khi có được thức ăn, còn muốn được nhiều hơn nữa.” Đồng Hoa không như nữa, nói thẳng.

“Người sau chẳng lẽ không phải như vậy sao?”

“Không phải.” Thanh niên lắc lắc đầu, “Lúc ấy khi đứa bé kia đâm tôi xong, hét lớn một câu —— ‘Tránh xa mẹ ta ra!’”

“Tránh xa ra?” Diệp Huyền vẫn không hiểu, “Cho nên?”

“Có nhớ khi A Huyền cùng Dụ Ngôn luyện tập, có một lần khi vung đao không cẩn thận để nó bay ra bên ngoài, nhưng hiện tại tình huống này không xảy ra nữa, cô cho rằng nguyên nhân là vì cái gì?”

“Hả?” Em gái Diệp có chút không theo kịp cấp độ tư duy của đối phương, nhưng đồng thời lại cảm giác được, hẳn hỏi vấn đề này cũng không phải ngẫu nhiên, ngược lại rất quan trọng, vì thế cô suy nghĩ một chút, thử trả lời, “Quen tay hay việc?”

“Không sai, đúng là đạo lý này.” Thanh niên mặt trẻ con cười gật đầu, Diệp Huyền nhận được đáp án của hắn, đắm chìm trong nụ cười của hắn, khẽ thở ra một hơi —— giống như nhận được sự khẳng định nào đó. Tiếp theo, lại nghe hắn nói, “Đã thuần thục việc dùng đứa bé phân tán đi sự chú ý của tôi, lại đâm người, cướp hành lý, hai mẹ con nhà kia phối hợp vô cùng ăn ý, nếu không phải tôi liếc nhìn thấy động tác của bọn họ, chỉ sợ bây giờ không có khả năng ngồi ở chỗ này nữa, dù vậy, bọn họ vẫn thừa dịp tôi ngây người, cướp đi hành lý rồi nhanh chóng trốn thoát, cô cảm giác là vì sao?”

Diệp Huyền sững sờ, sau một lúc lâu, mới có chút gian nan nói bốn chữ: “Thực năng... sinh xảo*.”

*Thực năng sinh xảo: thành ngữ giống như câu “trăm hay không bằng quen tay” của Việt Nam mình.

“Ừ, chuyện như thế có lẽ bọn họ đã làm vô số lần.”

“Như vậy, đứa bé đuổi anh tránh xa...”

“Đứa bé đó vừa hét lên như vậy, vừa đem thức ăn tôi đưa ném trở về.” Đồng Hoa thoáng mím môi, không nói thêm gì nữa.

“...” Đến tận cùng là gặp phải hoàn cảnh như thế nào, mới khiến một đứa bé làm ra hành động như vậy? Bỗng nhiên, Diệp Huyền nghĩ tới một khả năng khiến lòng người chua xót, ở một thế giới chung quanh đều là nguy hiểm, một đôi mẹ con đau khổ dựa dẫm vào sự sống cái chết, lại không thể đối kháng với tang thi, người mẹ kia rốt cuộc dựa vào cái gì để giúp hai mẹ con cùng sống sót? Mà đứa trẻ, vì sao vừa nhìn thấy nam tử trưởng thành đến gần mẹ mình, lại làm ra hành động như thế. Chẳng lẽ...

“Suýt.” Đồng Hoa đưa ngón tay, ra hiệu “chớ có lên tiếng”, ý bảo cô không cần phải nói —— không phải nói ra chuyện khiến người trong cuộc và người biết chuyện đều cảm thấy đau khổ kia, đây là sự chà đạp lớn nhất đối với tôn nghiêm của một người mẹ.

“Vì sao lại như vậy...” Diệp Huyền có chút thất thần, “Vì sao lại xảy ra chuyện như vậy? Là thế giới này sai lầm sao... Ồi xin lỗi, tôi sai rồi!”

Đồng Hoa có chút ngạc nhiên mở to hai mắt, hiếu kỳ hỏi: “Là... A Huyền sao?”

“... Ừ.” Em gái Diệp rơi lệ đầy mặt, không sai, khi cô chưa nói xong câu vừa rồi, đã bị người nào đó không khách khí vỗ một cái.

Lúc này Tô Lục đang ngồi ở trước màn hình, hai tay khoanh trước ngực không chút khách khí quát lớn: “Ngu ngốc! Không cần tùy tiện nói ra những lời kích trong phim truyền hình như thế, thế giới sai lầm? Cô cho rằng mình mới mười bốn tuổi à?” Cho dù thân ở nơi này, chỉ cần chưa triệt để rời khỏi thế giới kia, khi cô muốn truyền đạt lời nói, vẫn thành công.

Thanh niên nhìn chăm chú cô gái bộ dạng có chút đáng thương trước mặt, đột nhiên ôm bụng bật cười: “Thật không hổ là A Huyền.” Tuy rằng không nhìn thấy, nhưng dường như có thể tưởng tượng bộ dạng hung hăng lúc này của cô nàng, ừm, có chút khiến người ta muốn vỗ tay khen ngợi.

Trên thực tế, dếp xỏ ngón đúng là đang vỗ tay khen ngợi, sau đó bị vỗ.

Dếp xỏ ngón: “...” Vì sao người chịu đánh luôn là hắn? QAQ

“Tôi cũng không biết thế giới có sai hay không, nhưng...” Đồng Hoa thu lại nụ cười, chân thành nói, “Mặc kệ sinh hoạt trong thế giới như thế nào, nên đi con đường thế nào, là do mỗi người tự thân quyết định. Những tác động bên ngoài có thể bức bách một người đi con đường không mong muốn, nhưng không thể trực tiếp thay đổi nhân tâm. Ừm, câu kia nói thế nào nhỉ? Đúng rồi...” Hắn nghiêm trang đọc nội dung trong sách giáo khoa, “Nguyên nhân bên trong quyết định nhân tố bên ngoài, nhân tố bên ngoài thông qua nguyên nhân bên trong mà có tác dụng... đúng chứ?”

Diệp Huyền: “...” Quả nhiên chuyện này đối với mỗi người mà nói đều là tâm lý bóng ma sao? Nhiều năm trôi qua như vậy, ký ức lúc trước vẫn còn

nguyên vẹn.

Tô Lục: "...” Đây đây, phép biện chứng duy vật tốt cuộc vẫn tồn tại mạnh mẽ sao?

"A Diệp, A Huyền thấy thế nào?" Đồng Hoa đột nhiên hỏi.

Diệp Huyền ngẩn người một lúc, thuật lại lời nói của Tô Lục: "Thân ở vũng bùn, nhìn lên ánh nắng."

"Ừ, chính là như vậy." Không hồ là A Huyền, tổng kết thật là sắc bén.

Em gái Diệp gật gật đầu, giống như hiểu được cái gì, nhưng biểu tình vẫn có một chút do dự.

"Làm sao?"

"Không phải có câu 'biết sai biết sửa, còn gì tốt hơn' sao?" Cô chần chờ nói, "Nếu như..." Bọn họ hạ quyết tâm sửa lại lỗi lầm? Muốn một lần nữa quay trở về con đường lương thiện thì sao?

"Trừ phi có thể chứng minh điều này, nếu không tôi sẽ không sửa lại quyết định của mình." Hần khẽ thở dài, nhìn chăm chú vào Diệp Huyền: "Nếu, bây giờ chỉ có một thân một mình, như vậy tôi nhất định sẽ đồng ý tiếp nhận bọn họ, nhưng thực đáng tiếc, không phải vậy."

"..."

"Tôi có trách nhiệm với tất cả mọi người." Ngữ khí Đồng Hoa kiên định nói, "Có được lực lượng, trách nhiệm gánh vác, mọi người tín nhiệm giao thác cho tôi, cho nên tôi không thể tùy tiện đánh cuộc. Trên người những người đó đã nhuộm máu tươi của người khác, chỉ vì lòng tham của bản thân, nội tâm bị tham dục làm bẩn..."

"Cô ấy cũng từng nói... Một khi làm ra loại chuyện như vậy, không phải là người thì chỉ có thể là quái vật —— cứu một một người lương thiện, hần sẽ đi giúp đỡ những người cần giúp khác; mà nếu cứu một quái vật, hần sẽ chỉ hại càng nhiều người vô tội." Giọng nói Diệp Huyền nặng nề. Rõ ràng đã có được đáp án, lại hoàn toàn không cảm thấy thoải mái, lòng của cô cũng trầm trọng như giọng nói của mình.

"A Huyền nói thế sao?"

"Ừ."

"Đúng vậy." Thanh niên đồng ý với cách nói của Tô Lục, "A Huyền nói đúng, ở sâu trong nội tâm bọn họ đã bước trên cánh giới của quái vật, không phải dễ dàng trở về như vậy. Tôi không thể yên tâm mà đưa bọn họ đặt ở bên cạnh mọi người, bởi vì điều này rất có thể sẽ tạo ra thương tổn khó có thể đoán trước."

"Vậy vì sao anh cho rằng hai mẹ con còn lại không bước trên con đường này? Đứa bé kia cũng gây tổn thương đến anh, không phải sao?"

"Loại chuyện này, nhìn ánh mắt là biết." Đồng Hoa khẽ cười rộ lên, "Ánh mắt của quái vật và người, hoàn toàn không giống nhau. Càng sinh sống trong thế giới này lâu, lại càng có thể rõ ràng kiểm nghiệm và quan sát được. Nhưng..." Về mặt của hần hơi ảm đạm, "Nói đến cùng, cũng chỉ là phán đoán chủ quan mà thôi, thật ra tôi vẫn rất lo lắng mình sẽ phán đoán sai lầm, đem đến thương tổn cho mọi người, khiến người vô tội phải chết." Phán trách nhiệm này, thật sự là rất nặng nề, cũng may hần không phải đơn độc một mình. Có điều, mặc kệ là vì mình hay vì người, "Chúng ta cần phải thành lập một khu dân cư."

"... Như vậy, sẽ tốt hơn sao?"

"Đến lúc đó, có thể tiếp nhận tất cả mọi người, không cần khiến cô đối mặt với tình cảnh thế này nữa."

"Nhờ đâu, vẫn có người xấu thì làm sao?"

"Cho dù là xã hội lúc trước, vẫn có người xấu đúng không?"

"... Ừ." Diệp Huyền gật đầu, dường như hiểu được cái gì đó, "Chúng ta... có thể ràng buộc bọn họ không?"

"Có." Thanh niên khẳng định trả lời, "Trong hoàn cảnh an toàn, vật tư sung túc, chữa bệnh hiệu quả, điều lệ hoàn thiện... Không ai lại muốn rời đi, cho nên họ cũng sẽ cố gắng không phạm sai lầm, thậm chí tự giác giám sát người khác."

"Nghe có vẻ không tệ..."

"Làm được càng không tệ." Đồng Hoa nở một nụ cười so với ánh mặt trời còn ấm áp hơn, vươn tay với Diệp Huyền, "Cho nên, cùng nhau nỗ lực."

"... Được."

Nếu như ở bên cạnh người này, cô nhất định sẽ không còn hoang mang nữa, nhất định có thể thay đổi tốt hơn.

Diệp Huyền vô cùng khẳng định điều này.

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nửa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Phiền Não Của Thánh Phụ

Cũng không lâu lắm, Đồng Hoa thực hiện được nguyện vọng của mình —— dưới sự cố gắng của mọi người, lấy một thị trấn nhỏ đã bị hoang phế triệt để ở ngoại ô làm trung tâm, một khu dân cư tạm thời chỉ có thể coi là loại nhỏ chính thức được thành lập.

Ngày đó, không ít người mừng rỡ hân hoan hô thành tiếng; ngày đó, không ít người cảm động lăn xả rơi lệ.

Điểm giống nhau duy nhất là, trên mặt bọn họ đều mang theo ý cười.

Bao nhiêu ngày, rốt cục có một nơi để nghỉ lại;

Bao nhiêu ngày, không cần tiếp tục lưu lạc trong thế giới tràn ngập quái vật như vậy;

Bao nhiêu ngày, rốt cục có thể an ổn ăn một bữa no, ngủ một giấc lành.

Yêu cầu có vẻ đơn giản như vậy, trong thế giới này, lại thật sự khó khăn.

Trong trấn được xử lý tương đối “sạch sẽ”, cách đó không xa là một dòng sông, đồng ruộng chung quanh còn sót lại không ít khoai tây, tuy rằng chủ nhân của khu đất này có một số trở thành tang thi, một số người chết đi, số khác lựa chọn cùng nhau di chuyển về phương bắc, nhưng những gì bọn họ để lại cũng đủ để giúp rất nhiều người.

Nguồn nước, thực vật, đất đai rộng lớn đủ để tái gieo trồng... Tất cả đều là tiền vốn của bọn họ.

Thời gian sắp tới, ai cũng biết sẽ rất bận rộn.

Xây dựng hệ thống phòng ngự, gặt hái cây trồng còn sót lại, một lần nữa canh tác đất gieo trồng, thu thập củi lửa, thiết lập chế độ và quy định, Tô Lục hận không thể dùng một phút như hai phút! Thịnh thoảng mệt mỏi quá nằm úp sấp xuống bàn ngủ một chút, lại lập tức có người lo lắng vội tới hỏi: “Diệp tiểu thư, phòng đã chất đầy, phải làm sao bây giờ?”, hoặc là: “Không ổn rồi, có người bị thương, Diệp tiểu thư mau đến xem”, không quá vài ngày, Tô Lục đã thành công khiến hai con mắt của Diệp Huyền biến thành mắt gấu trúc.

Cũng may, khi trị liệu cho người khác, Tô Lục thường đem Diệp Huyền thực sự đá ra ngoài, chính mình thì trốn đi nghỉ tạm.

Không thể không nói, em gái Thánh mẫu thật sự thích hợp làm hộ sĩ hơn cô. Rất nhanh, mọi người bắt đầu có lời đồn đại —— “Diệp tiểu thư khi trị liệu cho người khác chính là thiên sứ, còn bình thường là... khụ khụ!”. Tuy rằng Tô Lục không thêm để ý đến những đánh giá như thế, nhưng lại vô cùng chán ghét tên gia hỏa luôn lấy chuyện này đến cười nhạo mình – Dụ Ngôn! Đáng tiếc, hiện tại đừng nói là đánh nhau, ngay cả sức lực đấu võ miệng cô cũng không có.

Bực tức đến tìm kẻ phân phối nhiệm vụ là Đồng Hoa để tính sổ, kết quả tên gia hỏa kia còn bận rộn hơn cả cô. Thịnh thoảng đến chỗ cô bàn bạc tình huống, chưa nói được vài câu đã ngủ gục xuống bàn, khiến cho Tô Lục vô cùng bất đắc dĩ, vừa mới chuẩn bị lấy tấm chăn định đắp cho hắn, lại có người tìm tới cửa, kéo thanh niên còn đang xoa mắt về mặt mơ hồ đi.

Tình huống như vậy, kéo dài hơn hai tuần mới dần dần yên ổn xuống.

Tô Lục quyết tâm đóng chặt cửa ăn no ngủ kĩ một giấc, đến giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh lại, khi súc miệng đi ra khỏi phòng, lại ngoài ý muốn phát hiện thấy người nào đó đang đứng trước cửa phòng, ngẩng ngó cười đưa lên một bao giấy nóng hổi.

Tô Lục nhận lấy vừa thấy là thứ gì lập tức đen mặt: “Lại là khoai tây nướng?” Cứu mạng, những ngày gần đây ăn nhiều nhất chính là thứ này.

Tuy rằng mùa đông còn sớm, nhưng người trong thôn đã bắt đầu dự trữ lương thực, những thứ lúc trước mang đến toàn bộ bị cất đi, mà vài ngày sau, bọn họ còn cử từng nhóm người quay trở lại thành thị, thu thập thức ăn, nước sạch, thuốc và những vật tư sinh hoạt, nhân tiện đem tin tức thành lập thị trấn nói cho những người còn đang vất vả lưu lạc trong thành phố —— bọn họ hoan nghênh người mới gia nhập, nhưng điều kiện tiên quyết là phải tuân theo quy củ của nơi này.

“Không phải khoai tây nướng.” Thanh niên ra vẻ thần bí đưa lên một ống nhỏ gì đó, “Là bơ nướng khoai tây.”

Tô Lục: “...” Đem ống bơ đẩy trở lại, “Xin lỗi, tôi là phái mặn, với tôi mà nói bơ là dị đoan, người cho tôi thứ này cũng là dị đoan*.” (*Dị đoan trong cụm từ mê tín dị đoan, ta hiểu nhưng thực sự không biết giải thích như thế nào T_T)

Đồng Hoa: “...”

“Sáng sớm đã tới tìm tôi, không phải chỉ vì đưa thứ này đúng không?” Tô Lục cắn một miếng khoai tây đã được lột vỏ, vị mềm mại ngập tràn trong miệng. “Có chuyện gì sao?”

Nghe thấy Tô Lục hỏi, sắc mặt thanh niên trầm trầm: “Đi theo tôi lấy một số thứ.”

Tô Lục sâu sắc nhận ra được cảm xúc của hắn hình như không tốt lắm, cho nên cũng không nói gì, vừa ăn vừa đi theo Đồng Hoa.

Vừa khi đi đến cửa bắc của trấn, hai người dừng bước lại. Tô Lục phát hiện tổ hợp hai người “ngụ ngôn cô sự” đã đứng ở nơi đó, vừa thấy cô đến, Dụ Ngôn ác ý vô cùng nở nụ cười: “Rốt cục cũng ra khỏi chuồng rồi?”

Tô Lục gay gắt trả lời: “Rốt cục cũng được viện tâm thần thả ra sao?”

“Cô ㄣ#ㄣ%...”

“Ha ha, anh mới #ㄣ%... & “

Cố Thích: “...”

Đồng Hoa: “...”

Hai người trao đổi cho nhau một ánh mắt bất đắc dĩ.

Mắt thấy hai người sắp lao vào ẩu đả, bọn họ vội vàng đi lên kéo hai người ra.

Khụ, quen tay hay việc, quen tay hay việc.

Tô Lục bị kéo ra ngoài không thể dùng nắm đấm thỏa mãn bản thân, âm trầm quay đầu nhìn người nào đó: “Ôm đủ chưa?” Sau khi thanh niên đỏ mặt buông tay ra, hai tay tạo thành chữ thập liên tục đung đưa biểu đạt ý bất phục, cô mới tìm một tảng đá lớn còn thừa ở sau phòng công vụ ngồi xuống, hỏi: “Các anh đang chờ cái gì?”

Nhắc tới đây, khuôn mặt vốn đang tươi cười của Đồng Hoa thu lại, thoát nhìn có chút thâm trầm.

Cố Thích lo lắng nhìn hắn, cũng không mở miệng.

Dụ Ngôn cười nhạo: “Người ở phương bắc đến.”

Tô Lục sững sốt một chút, cũng lập tức phản ứng lại: “Vi thuốc giải độc?” Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, dị năng của Đồng Hoa là loại chân chính có thể thay đổi thể giới này. Cũng may, chỉ có tự hắn lấy máu của bản thân ra mới trở thành thuốc giải độc, hơn nữa máu lấy ra còn phải bảo đảm chất lượng kỳ, nếu không... Hệ số nguy hiểm của hắn sẽ bay lên rất nhiều.

“Coi như thế đi.” Thanh niên nhún vai, “Còn đưa tới một nhóm bảo kê.”

Trải qua khoảng thời gian tiếp xúc này, Tô Lục đại khái biết được ba người này là một vòng tròn, mà tổ tông của bọn họ bao quát các ngành nghề, không lọt một thứ gì. Quan hệ giữa các đời của những người này đều vô cùng tốt, ngay khi nguy cơ tang thi bùng nổ, ba người đều nhận được điện thoại từ phía nhà mình, nhắn với bọn họ nhanh chóng lui về hướng bắc —— nếu không có bất ngờ gì xảy ra, ở phương bắc có một khu dân cư rất lớn chuẩn bị kỹ càng tiếp đón bọn họ bất cứ lúc nào.

Nhưng, kế hoạch không bằng biến hóa.

Đồng Hoa không chỉ ở lại một mình, còn kéo theo cả hai người bạn tốt.

Theo như lời hắn nói chính là ——

“Tôi đương nhiên biết mọi người tụ tập ở phương bắc nhiều thế nào, tất nhiên là tương đối an toàn, phần lớn mọi người đều lựa chọn di chuyển về phía đó. Nhưng cũng chính vì điều này, tôi mới quyết định thành lập một khu dân cư ở nơi này, vô luận là thu người hay vẫn là trạm trung chuyển, đều thích hợp nhất.”

Tô Lục không biết Đồng Hoa liên hệ người của phương bắc và thuyết phục bọn họ như thế nào, nhưng hiện tại, có lẽ chính là lúc phải trả giá.

Phương bắc đến nơi này không ít người, thoát nhìn có vẻ đều xuất thân từ quân lữ, trên người mang theo vũ khí nóng, người đứng đầu vô cùng kính cẩn với ba người bọn họ, đối với Tô Lục cũng rất khách khí. Theo lời nói của hắn, nhóm người lần này hắn mang đến, bao gồm cả hắn đều sẽ ở lại nơi này, mà thuốc giải độc sẽ do thân tín của hắn mang về. Từ nay về sau, bọn họ sẽ cố gắng đảm bảo con đường này trở nên thông thuận, để phát huy triệt để tác dụng của “trạm trung chuyển”.

Theo loại ý nghĩa nào mà nói, chuyện này đều là lợi nhiều hơn hại.

Tô Lục vẫn có chỗ không rõ ràng, vì sao tâm tình Đồng Hoa lại trở nên xấu như thế, nếu là người khác có lẽ là đang lo lắng đến quyền lãnh đạo của mình bị lung lạc, nhưng Tô Lục biết, tên gia hỏa này tuyệt đúng không phải người như thế, mà người mới tới thoát nhìn cũng không không có năng lực làm thế, càng không cần bàn đến thế lực có thể tùy ý phái nhiều người như vậy đến, đối với khu dân cư vừa thành lập không phải bao lâu này hẳn là không có bao nhiêu hứng thú, tất cả hẳn là vì “bảo bối” Đồng Hoa này.

Tô Lục nhìn chăm chú vào bóng lưng vừa nói chuyện vừa rời đi của ba người, nghi hoặc nhìn Đồng Hoa: “Thật ra như vậy cũng không tệ, bên kia hẳn là có phòng thí nghiệm và nhân viên nghiên cứu, được đến thuốc giải độc của anh, chưa biết chừng có thể chế tạo ra virus kháng thể.”

“Tôi biết.” Hắn gật gật đầu, “Chỉ là...” Lại khẽ thờ dài.

“Không lâu nữa, nơi này sẽ hội tụ rất nhiều người, ngư long hỗn tạp, tám phần sẽ có kẻ không kim lòng được muốn động tay chân, thời điểm như thế có người bảo hộ là chuyện tốt.”

“Tôi biết.” Đồng Hoa lặp lại những lời này, “Cần phải có đầy đủ lực lượng, mới có thể bảo mọi người và nơi này, chỉ là, nó sẽ khiến tôi cách mọi người càng ngày càng xa.” Bối cảnh thần bí, được một đội bảo vệ nghiêm ngặt, đủ cho không ít người ngưỡng vọng.

“...” Tô Lục không nói gì nhìn trời, “Cái gọi là thủ lĩnh, bình thường đều phải bảo trì khoảng cách với người khác đúng không? Quá mức thân cận, ngược lại sẽ khiến chế độ này không thể thuận lợi tiến hành. Hơn nữa tên gia hỏa như anh lại dễ mềm lòng, cũng may có Dự Ngôn ở bên cạnh giúp đỡ.” Không phải nói tên gia hỏa kia trời sinh đã mặt đen mới đúng.

“Nhưng, như vậy có chút cô đơn.” Đồng Hoa lại thờ dài, “Chỉ sợ những người khác cũng sẽ tiếp tục trò chuyện tự tại như trước kia nữa. Nghĩ đến như vậy, có lẽ những ngày tháng trước khi thành lập nơi này lại có vẻ tốt đẹp hơn.”

“Thôi đi.” Tô Lục không khách khí trừng mắt nhìn hắn, “Đừng có nói với tôi cái gì mà ‘chỗ cao thì lạnh lẽo’, nhìn bộ dạng của anh xem, có thể trở thành cao ngạo cô quạnh sao? Hơn nữa, cho dù một bộ phận có trở nên xa lạ thật, bên cạnh anh cũng còn rất nhiều người, cần gì phải lo lắng?”

Thanh niên sùng sốt một chút, lập tức nở nụ cười: “Ừ, nói cũng đúng, cô... và những người khác đều ở bên cạnh tôi.”

“Dừng lại!” Tô Lục làm tư thế “stop”: “Mang bối cảnh kim quang vạn trượng thì thôi đi, bây giờ còn định đổi thành hoa bách hợp sao? Cũng quá khoa trương rồi.” Hắn tưởng mình là nam chủ trong truyện tranh thiếu nữ chắc?

“Hả?”

“Không có gì.”

“... A Huyền, thỉnh thoảng lại nói một số từ ngữ người khác không hiểu.”

“Nếu thế thật thì ngại quá.” Lời tuy là thế, nhưng ngữ khí lại không có nửa điểm ý tứ “xin lỗi”.

“... Quên đi.” Thanh niên nghiêng đầu nhìn cô gái bên cạnh, thoải mái mà nói, “Dù sao sớm hay muộn cũng sẽ hiểu.”

“Tôi cho rằng sẽ không đâu.”

“Tại sao?”

Tô Lục dừng bước chân lại, không thể không nói, nói chuyện với kiểu người dễ dàng khiến người khác tin nhiệm như Đồng Hoa thật sự là phiền toái — cuối cùng sẽ không cần thận nói ra lời thật. Nhưng một khi đã như vậy, cô cũng không muốn giấu diếm nữa, dù sao bọn họ cũng coi như là bằng hữu sinh tử.

“A Huyền, lời nói vừa rồi có ý tứ gì?” Trực giác của Đồng Hoa cảm thấy không đúng, vội vàng hỏi: “Không phải cô muốn rời đi chứ? Có thể không đi không? Cô đối với tôi... đối với nơi này mà nói, là một người vô cùng quan trọng.”

Tô Lục nhìn thẳng thanh niên bởi vì bối rối mà ánh mắt gọn sóng, trong lòng giật mình, hẳn đang lo lắng vấn đề này sao, vì thế an ủi nói: “Yên tâm đi, chỉ cần anh vẫn ở thì Diệp Huyền cũng vẫn ở nơi này.” Cô nương ngốc kia hiện tại đã hoàn toàn coi tên gia hỏa này là đạo sư nhân sinh, mỗi ngày đều liêu mạng học tập, quả nhiên có thể cứu vớt “nguy thánh mẫu” chỉ có “chân thánh phụ”. Có điều mặc kệ thế nào, tình hình vẫn đang phát triển theo chiều hướng tốt, không phải sao?

Đồng Hoa và nơi này cần Diệp Huyền, Diệp Huyền cũng cần Đồng Hoa và nơi này, tất cả đều thật hoàn mỹ.

“Thật sự là quá tốt.” Thanh niên nhẹ nhàng thở ra, nhưng trong lòng lại mơ hồ có cảm giác không đúng ở chỗ nào đó.

Đến tận cùng là chỗ nào... không thích hợp?

Chương 24: Ước Hẹn Của Chúng Ta

Tất cả mọi chuyện của khu dân cư cứ như vậy dần dần đi vào quỹ đạo.

Trong lúc đó, trải qua vài lần bị tang thi tấn công, cũng vài lần phát sinh “phản động” quy mô nhỏ, nhưng rất nhanh đều bị mọi người dẹp xuống.

Thu đi đông tới, cuối mười hai tháng, một trận tuyết lớn khiến khu dân cư nhỏ bao trùm một tầng tân trang màu bạc. Những người lúc trước ra bên ngoài thăm dò cũng đã trở về, tuyết rơi không thích hợp để tiến hành công việc này, tuy rằng nó sẽ khiến động tác của tang thi chậm lại, nhưng đồng thời cũng sẽ ảnh hưởng đến tốc độ chạy của con người, hơn nữa tang thi không sợ lạnh, mà con người thì có. Không mặc quần áo dày rất dễ dàng bị tổn thương do giá rét, mà một khi mặc vào, lại rất khó sử dụng vũ khí linh hoạt như lúc trước.

Vật tư trong trấn cũng không thiếu, cho nên mọi người đều phát động phong trào “ngồi trong nhà”. Đương nhiên, công tác canh gác vẫn được cắt cử đủ người, không một chút lơ đãng.

“Thật tốt quá.” Nhìn chăm chú vào những đứa bé đang chơi ném cầu tuyết vui vẻ cười nói ở ngoài cửa, Diệp Huyền cảm khái từ tận đáy lòng.

“Ừ.”

“Tiểu Lục.”

“Sao thế?”

“Hình như tôi đã hiểu được chính mình đang cố gắng vì cái gì.” Không phải vì lý do cao thượng như cứu vớt thế giới. Thế giới này có lẽ thật sự sẽ trở nên tồi tệ, nhưng chỉ cần cảnh tượng này còn tồn tại, nó vẫn sẽ tốt đẹp, vẫn đáng giá bảo vệ, nên vì nó mà cố gắng.

“Chuyện này rất tốt.” Tô Lục ngồi xổm người xuống bốc một nắm tuyết to, dùng lực nặn thành một quả cầu, “Xem ra có người thầy giáo như Đồng Hoa cũng không tệ.”

“Không chỉ có hân, cô cũng dạy tôi rất nhiều điều.”

“Hết hy vọng đi, có nói như vậy tôi cũng sẽ không khen cô.”

“...” Diệp Huyền dường như không còn lời nào để nói trong chốc lát, rồi lại mở miệng, “Tiểu Lục, có thể... không đi được không?” Là chủ nhân của thân thể, Diệp Huyền có thể cảm giác được, sắp đến lúc biệt ly, có lẽ ngay sau đó, có lẽ vào lúc này.

“Vì sao?”

“Có cô ở bên cạnh, cho dù thế nào tôi cũng sẽ không lạc đường.” Giọng nói càng ngày càng nhỏ, nhưng giọng điệu lại vô cùng khẳng định, “Bởi vì cô nhất định sẽ mãi tình tôi.”

“Cô bị M sao*?”

*‘M’ trích từ cụm S-M, hiểu nôm na S là những người thích hành hạ người khác, còn M là những người thích bị người khác hành hạ.

“Hả?”

“Không bị tôi mắng sẽ không thoải mái.”

“...” Không có chuyện như vậy mà. Không, không đúng, hình như có một chút, nhưng mà...

“Con người ta đâu dễ dàng lạc đường như vậy.” Tô Lục đứng lên, đem quả cầu tuyết ném ra ngoài, “Chỉ cần bên cạnh cô có những người khác, trước khi cô lạc lối nhất định sẽ kéo cô trở về.”

“Nhưng... bọn họ không phải là cô...”

Nghe giọng nói có chút mất mát của em gái Diệp, Tô Lục thở dài: “Ngốc quá, không cần tùy tiện để tâm những chuyện vụn vặt!”

“... Xin lỗi.”

“Hon nữa, suốt ngày nhìn cô, thẩm mỹ của tôi sẽ trở nên vụn vụn.”

“...” Sao có thể như vậy...

“Biết không? Từng ngày từng ngày chờ đợi tóc dài, sẽ cảm thấy nó hoàn toàn không dài thêm chút nào, nhưng nếu một thời gian không chú ý, thì một ngày nào đó cô sẽ phát hiện ra nó thật dài —— hiện tại chúng ta thuộc về về trước.”

“Ý nói là...” Giọng nói của Diệp Huyền đột nhiên trở nên có tinh thần, “Cô còn có thể trở về?” Đến cô khi “tóc dài”.

“Ai biết được.”

“... Đây là đáp án kiểu gì?”

“Có điều, có người nói với tôi, chỉ cần trong lòng có hy vọng, cuối cùng sẽ gặp nhau ở một góc nào đó của thế giới —— cô miễn cưỡng dùng nó để an ủi mình đi.”

“...” Nửa câu đầu thì cảm động đến nửa câu sau hoàn toàn bay đi là thế nào?

“Cô nương ngọc, nếu không có hy vọng, sao có thể sinh tồn được trong thế giới này?”

“... Ủ, nói cũng đúng.” Diệp Huyền nghĩ nghĩ, cuối cùng thoải mái nở nụ cười, “Tôi hi vọng thế giới càng ngày càng trở nên tốt đẹp, cũng hy vọng chúng ta còn cơ hội gặp lại. Trước khi thực hiện được những điều này, tôi sẽ tiếp tục cố gắng, cố gắng sống sót.”

“Tốt.” Tô Lục vừa nói, vừa ra đóng cửa đi ra bên ngoài.

“Này? Cô muốn đi nơi nào?”

“Nếu phải đi, đương nhiên tôi cũng muốn thực hiện kỳ vọng của mình.”

“Hà?”

“Đến tìm tên gia hỏa đáng ghét kia đánh cho một trận!”

“...” Bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu hận thù đây?

Có điều, cô không trực tiếp đi tìm Dụ Ngôn, ngược lại đi đến kho vũ khí trước, khi đi vào, không chút bất ngờ nào phát hiện Cố Thích phụ trách nơi này, đang ngồi ở trên ghế, tiếp nhận ánh sáng từ ngoài cửa sổ, bảo dưỡng cung nỏ của mình.

Đã quen với tính cách của đối phương Tô Lục im lặng đi qua, ngồi xuống đối diện hắn, cầm lấy món vũ khí mà một thời gian rồi cô chưa sử dụng, cũng bắt đầu học người nào đó lau chùi —— đây đều là tự tay người ta dạy cô.

Thần sắc của cô rất chuyên chú, hơn một giờ đồng hồ thoáng cái trôi qua.

Khi Tô Lục ngừng tay vỗ về lưỡi dao, ngoài ý muốn phát hiện thanh niên đối diện không biết khi nào cũng đã dừng động tác, đang chăm chú nhìn cô.

“Sư phụ, tôi làm cũng không tệ lắm đúng không?” Trong tổ ba người, quan hệ của cô và Dụ Ngôn là kém nhất, thích nhất bắt nạt Đồng Hoa, quan hệ bình thường là với Cố Thích luôn trầm mặc ít lời, hai người dường như chưa từng xảy ra tranh chấp. Theo tính cách mà nói, Tô Lục thích nhất chính là loại này.

“Ừ.”

Tô Lục cảm thấy mỹ mãn gật gật đầu.

“Phải thường xuyên làm, nếu không sẽ quên.”

Về mặt của cô hơi kinh ngạc, không biết có phải đối phương đã nhận ra được điều gì hay không, cuối cùng vẫn không hỏi, chỉ gật gật đầu: “Yên tâm, sẽ không quên. Đúng rồi, hỏi anh một chuyện.”

“?”

“Muốn đánh được tên gia hỏa Dụ Ngôn, phải xuống tay như thế nào mới tốt?” Tuy rằng thật sự rất muốn làm chuyện này, nhưng thực đáng tiếc cho tới bây giờ thành tích thắng là bằng 0.

“...”

Đương nhiên, Tô Lục chỉ thuận miệng hỏi, cũng không trông cậy đối phương sẽ thật sự nói cái gì. Dù sao người ta đâu thể trông mắt nhìn bạn tốt của mình bị đánh. Nhưng mà, ngoài dự kiến của Tô Lục, khi cô đứng lên chuẩn bị rời đi, Cố Thích lại nói một câu.

Tô Lục nghe xong kinh hãi: “Anh thật ti bi.”

“...”

“Không ngờ nam nhân nghiêm túc như anh lại cất giấu suy nghĩ đáng khinh như thế.”

“...”

“Có điều nể mặt anh đã nói cho tôi biết chuyện này.” Tô Lục hơi cúi người, cười vỗ vỗ đầu vai thanh niên, “Tôi sẽ thay anh giữ bí mật.”

Nói xong, cô xoay người rời đi.

Khi đi tới cửa, phía sau lại truyền đến một câu ——

“Tạm biệt.”

Bước chân của Tô Lục dừng dừng lại, không biết lời này là tùy tiện, hay là hần thật sự đã phát hiện cái gì, có điều, cho dù phát hiện ra chuyện gì thì đã sao? Tô Lục đưa lưng về phía người nọ, nâng tay lên: “Tạm biệt!”

Ngay sau đó, cô đi tìm Dụ Ngôn, đánh nhau.

Đương nhiên, chuyện này đối với Tô Lục không có gì là khó, muốn đạt được phải trải qua vài trình tự: Tìm hần —— nói chuyện với hần —— thu phục hần!

Vì vậy, khi hai người đứng ở trên mặt tuyết dày chuẩn bị cho trận quyết đấu, Dụ Ngôn chỉ dùng đao, mà Tô Lục trừ còn sử dụng thêm cả cung nỏ, kết cục không cần phải nghi ngờ, người sau vẫn thất bại. Chỉ là, lần này tình huống dường như có chút nghiêm trọng, cô nằm đổ trên tuyết, không nhúc nhích.

Thanh niên cười lạnh, đi qua đạp trên bụng cô gái, lay lay: “Đừng giả chết!”

“...”

Thanh niên hơi nhíu mày, đao lớn trong tay cắm vào trong bao, sau đó dùng vỏ đao vỗ vỗ lên hai má tái nhợt của Tô Lục: “Ngu ngốc?”

“...”

Thanh niên nhanh chóng buông đao, ngồi xổm xuống xem xét tình huống của Tô Lục, đúng lúc này, một thanh đao lạnh lẽo kề sát lên cổ hần, cô gái vốn đang nhắm mắt không nhúc nhích đột nhiên nhếch môi nở nụ cười, nào có bộ dáng suy yếu lúc này.

“... Cô giờ trò!” Khuôn mặt Dụ Ngôn nhảy mắt đen xì.

“Ha ha, chính mình ngốc thì đừng trách người khác.” Tô Lục vui vẻ huýt sáo, Cổ Thích nói không sai, muốn đánh bại tên gia hỏa này chỉ có thể đánh bất ngờ... khụ khụ, gọi cách khác là “chơi xấu”.

“Tì bĩ!”

“Tôi thích, anh làm gì được?”

“...”

“Cô nghĩ tôi sẽ sợ sao?” Thanh niên nhướn mày, hần không tin cô dám dùng đao này cứa cổ hần.

“Tôi đương nhiên biết anh không sợ, tôi cũng không dám cắt cổ anh, nhưng...” Tô Lục hơi cười rộ lên, cười đến vô cùng hòa ái ân cần, “Mùi tên trong tay tôi rất dễ bắn lệch, anh phải cẩn thận một chút.”

Dụ Ngôn yên lặng cúi đầu, quả nhiên phát hiện Tô Lục đang dùng cung nỏ đặt ở vị trí xấu hổ của hần. Dụ Ngôn cắn răng: “Đòi đi.”

“Anh nói đòi tôi lập tức đòi, chẳng phải rất mất mặt sao?” Lần này đến lượt Tô Lục nhướn mày, cô bỏ đi thanh đao đang đặt trên cổ đối phương, dùng nó vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của hần, “Mau nhận thua, nếu không đừng trách tôi không khách khí.”

“... Cô dám!”

“Có gì không dám? Dù sao dị năng của tôi là chữa khỏi, đánh nát nó... có lẽ có thể trị liệu được?”

“... Vô si!”

“Ha ha, bây giờ mới biết sao?” Từ ngày đầu tiên quen biết tên gia hỏa này, hần luôn dùng vũ lực để đàn áp cô, bây giờ sắp phải đi, thế nào cô cũng phải thắng một lần, nếu không “đi không sáng mắt”!

“Cô có phải nữ nhân không đó?”

“Đương nhiên, nhưng lát nữa anh còn là nam nhân hay không... Tôi không biết.”

“...”

“Mau nhận thua!”

“...”

“Lúc trước tôi nhận thua nhiều lần như vậy, bây giờ anh nhận thua một lần cũng sẽ không mất miếng thịt nào, mau lên.”

“...”

“5, 4, 3...”

Rất cục, trước giây đếm ngược cuối cùng, Tô Lục nghe được người nào đó nghiêng răng nghiêng lợi nói ra một câu: “Tôi nhận thua”, tuy rằng giọng nói nhỏ đến nỗi gần như không thể nghe thấy, nhưng cô vẫn cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Sau khi buông đao và cung tên, Tô Lục nở nụ cười: “Đây là lần cuối cùng rồi.”

Về mặt đang chuẩn bị bạo phát của người nào đó đột nhiên động lại: “Cô có ý gì?”

Mà Tô Lục lại thừa dịp hấn sừng sốt, cầm lấy vũ khí chạy đi.

“Đứng lại! Nói cho rõ ràng!”

“Anh nói dừng tôi phải dừng, anh bảo nói tôi phải nói, như thế không phải rất mất mặt sao?”

“...”

Một đường chạy như điên, em gái Diệp Huyền lệ rơi đầy mặt: “Cô muốn hại chết tôi sao?”

“An tâm, hấn chỉ thích gây sự với tôi, sẽ không ra tay với cô.”

“... Mỗi ngày đều bị người ta trừng mắt nhìn, cảm giác cũng không dễ chịu.”

“Cô cứ coi như hấn đang sùng bái mình, mỗi ngày đều dùng ánh mắt nóng rực nhìn cô.”

“... Cứ để hấn hận tôi đi!”

Dụ Ngôn khốn khổ, cứ như vậy bị hai người con gái đồng thời ghét bỏ.

“A Huyền? Chạy cái gì thế? Lại đánh nhau với Dụ Ngôn hả?”

“Biết rồi còn hỏi cái gì?” Tô Lục dừng bước chân lại, nhìn chăm chú vào người thanh niên đang nặn người tuyết, “Cần giúp một tay không?”

“... Thật ra là muốn đem tôi làm tấm chắn đứng không?” Không dưới một lần, cô ném hấn đến trước mặt Dụ Ngôn đang nổi giận dùm dùm.

“Không muốn thì tôi sẽ đi.”

“Đợi chút, tôi đồng ý là được chứ gì? Mau tới hỗ trợ.” Về mặt Đồng Hoa đau khổ, tiếp tục ngồi trên đất xoa xoa người tuyết.

Tô Lục lại gần cúi người xuống, cũng học hấn bắt đầu xoa.

Chỉ chốc lát sau, một quả cầu tuyết lớn được hoàn thành, hai người cùng nhau dùng lực nâng nó, đặt lên một quả cầu tuyết khác đã được chuẩn bị trước, một người tuyết đơn sơ cứ như vậy được hình thành, còn lại chỉ là điểm thêm một số chi tiết.

“Đồng Hoa.”

“Cái gì?” Thanh niên đang cầm nhánh cây cắm vào người tuyết theo bản năng trả lời.

“Tôi phải đi.”

“...”

Một chút sơ ý, toàn bộ nhánh cây chọc thủng thân thể của người tuyết, thanh niên lại không để ý điều này, về mặt ngạc nhiên xoay người lại: “Cô nói cái gì?”

“Anh đã nghe được.”

“... Vì sao? Cô đã nói, sẽ không đi.”

“Diệp Huyền sẽ không đi, nhưng tôi sẽ đi.” Không thể không thừa nhận, tại thế giới này, cô tín nhiệm nhất chính là người thanh niên trước mắt, cho dù là linh hồn Diệp Huyền cùng tồn tại trong một cơ thể cũng không hơn, điều này thật kỳ diệu, cô chưa bao giờ nghĩ mình có thể tín nhiệm một người như vậy.

Nhưng hấn xứng đáng, cho nên cô lựa chọn nói sự thật.

“Cô không phải là... Chẳng lẽ...”

Một trận gió lớn từ phương bắc bỗng nhiên thổi đến.

Tiếng gió rít quẩn đi lời nói của cô gái.

Cho đến tận khi tiếng gió dừng lại, từng mảnh từng mảnh tuyết trắng từ không trung rơi xuống, cô vươn tay, nắm lấy một bông hoa tuyết nhẹ nhàng xinh đẹp, nhưng không mở miệng nữa.

Thanh niên cũng nắm chặt hai tay cúi đầu không nói.

Không khí trong khoảng thời gian ngắn, ngưng đọng lại giống như nước hồ mùa này.

Sau một hồi, có người mở miệng.

“Có thể gặp lại không?”

“Có lẽ.”

“Thật không?”

Sau một khoảng ngắn ngời trầm mặc, hấn lại mở miệng, nói: “Chuyện nghiên cứu thuốc giải độc ở phương bắc đã có chút tin vui.”

Tô Lục hơi giật mình, gật đầu trả lời: “Như thế thật sự là quá tốt.”

“Ừ, tất cả đều đang chuyển biến tốt đẹp, tôi cũng sẽ vì thế mà cố gắng, cho nên...” Hấn ngẩng đầu, giữa đây trời hoa tuyết, mỉm cười nhìn cô gái trước mặt, vươn tay ra: “Hẹn ước đi —— lần sau gặp lại, nhất định sẽ để cô nhìn thấy một thế giới tốt đẹp hơn.”

Tô Lục nở nụ cười, nâng tay lên.

Nhưng ngay một giây khi đầu ngón tay chạm nhau, tay cô bỗng nhiên dừng lại, lập tức buông thõng xuống.

Trong chớp mắt này, một bông hoa tuyết lạnh lẽo rơi vào lòng bàn tay thanh niên, nhưng những sự vật mỹ lệ thường không thể lâu dài, rất nhanh liền hóa thành một giọt sương trong suốt lại lạnh lẽo, hơi nghiêng trong tay rồi trượt xuống.

Đồng Hoa ngốc ngốc nhìn chăm chú vào lòng bàn tay của mình, lại lập tức ngẩng đầu, giống như muốn xác định điều gì, nhưng chỉ thấy trên mặt Diệp Huyền tràn đầy nước mắt: “Cô ấy... đi rồi...” Khi nói chuyện, giọng nói nghẹn ngào thất lạc.

“...”

Ước hẹn này, rốt cuộc không đạt được.

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nửa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Nhất Định Là Tình Yêu Đích Thực

“Em gái, áo phông đen in hình năm nhỏ, số đo M...”

“Quần đùi màu xanh nhạt, số đo cũng là M, đúng, chính là cái ngoài trừ vùng mông còn lại chỗ nào cũng rách te tua đó, con gái thời này đều thích mặc loại quần này sao?”

...

Thanh niên vẫn không có thực thể lơ lửng ở giữa không trung, nhìn vào những đơn hàng đã đánh dấu đỏ trên bàn sau đó hô lên, còn Tô Lục ở trong kho hàng theo nhắc nhở của hắn, nhanh chóng đóng gói quần áo.

Dưới sự hợp tác của hai người, công tác soạn hàng rất nhanh được hoàn thành.

Tô Lục đem những thùng hàng chất đống ở một bên, lau mồ hôi, đứng lên lười biếng đuổi eo: “Xong rồi!”

Trải qua thế giới lần trước, sự đồng bộ giữa thân thể và linh hồn của cô đã đạt tới 10%, cho nên đã ba ngày nay cô đều không bị cách hồn. Mà không biết có phải bởi vì ở bên cạnh em gái Diệp Huyền lâu ngày hay không, vận may của cô đột nhiên tốt hơn rất nhiều, nó trực tiếp thể hiện trong chuyện làm ăn buôn bán —— đây là muốn phát tài a!

Không chỉ như thế, thân thể của cô so với trước đây cũng tốt hơn nhiều, gần như có thể so sánh với tố chất của thân thể Diệp Huyền ở thế giới kia sau khi đã được rèn luyện, vì thế cô đặc biệt tìm đến cửa hàng của một người quen mua về đao và cung nỏ, đúng như Cố Thích nói, thứ này nếu không sử dụng thường xuyên, đụng vào sẽ ngượng tay. Tô Lục có lý do để tin tưởng, vài ngày nữa khi đến thị trường bán sỉ tranh mua hàng hóa, cô sẽ đi trước làm gương một trận thành công!

Còn một chuyện nữa, không biết có phải là ảo giác hay không, Tô Lục cảm giác dép xỏ ngón dường như cũng phát sinh một chút biến hóa. Tuy rằng vẫn là trạng thái du hồn, nhưng có vẻ chân thật hơn trước kia một chút, nhưng có hỏi, có lẽ tên gia hỏa cũng nói mập nói mờ, cho nên cô lười hỏi.

“Em gái.”

Dép xỏ ngón bay tới bay qua vòng quanh Tô Lục...

“Chuyện gì?”

“Mấy hôm nay tôi nghe lời như vậy, có được thưởng hay không?”

“... Anh lại có âm mưu gì?”

“Cũng không có gì.” Thanh niên da mặt dày nở một nụ cười nịnh nọt, liếc trái liếc phải, thoạt nhìn vô cùng chột dạ.

“Nói thật!”

“Chỉ là...” Cào cào hai má, “Hình như cô lại sắp... Khụ.”

“...”

Vì thế, Tô Lục lại xuyên không.

Trong khoảnh khắc rời đi, cô thấy thân thể của chính mình ngã vào chõng thùng hàng cao ngất, đè bẹp một núi đồ —— lần trước sau khi trở về là thu dọn mì xào dưới đất, lần này trở về phải đóng gói một lần nữa sao?

Tên – gia – hỏa này!

Nếu nói vốn trong lòng có một chút tức giận, khi Tô Lục dùng thân thể mới mở to hai tròng mắt, tâm tình còn lại cũng chỉ có thể 囧 囧 —— bởi vì nguyên chủ lần này là... Khụ, một nhân vật vô cùng kỳ ba.

Khó chủ tên là Trác Gia, khi bố mẹ đặt cho cô cái tên này hình như tương đối nhìn xa trông rộng, bởi vì em gái này sau khi lớn lên quả thật suốt ngày ở trong nhà [theo ý nghĩa nào đó mà nói, cô có thể coi như là “chiến hữu” của Tô Lục]. Ở nhà thì ở nhà đi, dù sao trong nhà cũng không thiếu tiền, cha mẹ và anh trai đều yêu thương chiều chuộng, cho dù ở nhà đến già cũng không thành vấn đề. Cho nên cô nàng này liên yên tâm thoải mái cả ngày sinh hoạt trong không gian của ngôi nhà, đồ dùng hằng ngày dường như đều là chờ người đưa tới cửa, sinh hoạt có thể nói vui khôn cùng.

Cho đến một ngày...

Cô gặp được tình – yêu – đích – thực!

Đó là một mùa hạ nóng bức, căn nhà nơi Trác Gia đang ở bởi vì nguyên nhân tu sửa đường bộ, tạm thời mất điện.

Không có điều hòa?

Có thể chịu đựng.

Không có Internet?

Chết cũng không thể chịu được!

Đồng dạng là trạch nữ, Tô Lục có đồng cảm sâu sắc với chuyện này.

Vì thế, “trạch nữ” Trác Gia dứt khoát mang theo sách vở âu yếm của mình bước ra khỏi nhà, đi vào quán nước gần nhà nhất, mục tiêu chỉ có một —— WiFi miễn phí!

Ở trong nhà thường xuyên khiến cho Trác Gia không quá am hiểu tiếp xúc với cùng người xa lạ [đương nhiên, Tô Lục là ngoại lệ, bởi vì hai người hiện tại bị vây trong một tình huống vô cùng đặc thù, cho nên trạch nữ tiểu thư đối với Tô Lục không hề có chút khúc mắc nào]. Cũng bởi thế, sau khi gọi một ly nước trái cây, Trác Gia yên lặng lựa chọn một góc vị trí ngồi yên tĩnh, bắt đầu lên mạng. Thời gian chơi đùa luôn trôi qua rất nhanh, ngay khi cô ngẩng đầu muốn nghỉ ngơi một chút thì ánh mắt lại thấy được... người kia, ngồi cách cô chỉ một chiếc bàn tròn

Trái tim yên lặng hơn hai mươi năm, “thình thịch thình thịch” nhanh chóng đập loạn lên.

“Tình yêu, tình yêu đích thực đến rồi! Trong nháy mắt đó, trái tim của tôi điên cuồng hét lên như vậy!!!”

Tô Lục nghe người nào đó hô to, không kìm lòng được mà muốn bóp trán. Sau khi trải qua nguy cơ sinh tử mà vẫn có tinh thần như vậy... Đây là lần đầu cô gặp được.

“Nếu có được ký ức của tôi, nhất định cô có thể hiểu được cảm thụ của tôi khi đó đúng không?” Đại khái là bởi vì một xác hai hồn, Trác Gia hoàn toàn không coi Tô Lục là người ngoài, giống như nói chuyện với người nhà bắt đầu lại nhai, “Thật giống như thức trắng ba đêm rốt cục cũng đánh chiếm được tất cả mỹ thiếu niên... Không, so với điều này còn tốt hơn! Cái loại cảm giác ấy... Không thể diễn tả bằng lời... A a, giống như ở trong đời thực thấy hấn một lần, một lần là tốt rồi!”

Tô Lục yên lặng co gập khoe miệng.

Làm một nữ thanh niên độc thân, cô thật sự khó để hiểu loại tình cảm này.

Có điều, có thể khiến một trạch nữ nói muốn gặp mặt ngoài đời thực, như thế tất yếu là tình yêu đích thực không thể nghi ngờ.

“Nhưng, tôi gặp được anh ấy thì làm được gì cơ chứ?” Giọng nói của Trác Gia hạ thấp xuống, “Anh ấy đã có vợ rồi.”

Tô Lục nhìn trời: “Nói đúng hơn, là vợ trong trò chơi.”

“Không phải giống nhau sao!” Trác Gia phẫn nộ, “Dù sao tôi cũng không thể trở thành kẻ thứ ba được!” Rồi sau đó lại buồn bực: “Tôi theo đuổi anh ta như vậy, vì sao anh ta vẫn lựa chọn người con gái khác?!”

Tô Lục trầm mặc một lát, rốt cục không nhịn được nói: “Có lẽ là... phương thức theo đuổi có vấn đề.”

Đây không phải lời nói khích lệ.

Ngày đó, sau khi Trác Gia bị dính tiếng sét ái tình với vị “đại soái ca vô địch vũ trụ”, liền đi... thỏ lộ, đó là chuyện không có khả năng, ngay cả đến gần cũng không làm được. Cô chỉ còn cách vô cùng mất mặt là chờ khi người ta đi toilet, mới lén lút chạy tới nhìn màn hình máy tính. Vì chuyện này mà cô phát hiện ra soái ca mình thầm mến đang chơi một trò chơi có tên “Long Chi kiếm”, nhân vật là chiến sĩ, tên “Nhất Kiếm Phong Tinh”.

“Thật là một cái tên tiêu sái.” Trong hồi ức, Trác Gia lại si mê, “Cái tên đó và ngoại hình thật sự thực xứng đôi.”

Những bất đắc dĩ trong nội tâm Tô Lục quả thực có thể chất thành núi, cô dường như có thể tưởng tượng được bộ dạng ôm mặt bấn loạn của người nào đó, nhưng cái tên tục tũn đến cực điểm này rốt cuộc tiêu sái ở chỗ nào? Hơn nữa... Ngoại hình xứng đôi?

Nếu tên gia hỏa được em gái trạch nữ thầm mến thật sự là đại soái ca thì đã đành, vấn đề là...

“Hắn rốt cuộc đẹp trai ở chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng đẹp trai!” Em gái trạch nữ tự khoe khoang ngoại hình ‘xuất chúng’ của người trong lòng, “Tóc mái rủ xuống, là vì che khuất đi ánh mắt nhất định vô cùng sắc bén!”

“...” Đó đơn thuần chỉ là lười đi cắt tóc đi?

“Chỉ mặc áo somi trắng và quần bò, chứng tỏ anh ấy không đi theo trào lưu!”

“...” Đó đơn thuần chỉ là tìm được gì mặc vậy đi?

“Trước ngực áo có vết sột cà chua, chứng tỏ anh ấy không câu nệ tiểu tiết!”

“...” Đó đơn thuần chỉ là không gọt rửa... Hoặc là hoàn toàn không giặt quần áo đi?

“Trước mặt là một đồng đồ ngọt, chứng tỏ anh ấy vẫn còn tính trẻ con!”

“...” Đó đơn thuần chỉ là thích ăn ngọt đi? Hơn nữa, ăn nhiều đồ ngọt như vậy sẽ không mắc bệnh tiểu đường chứ?

“Gập đầu gối ngồi ở trên ghế, chứng tỏ anh ấy có một loại hào khí coi bốn phía là nhà!”

“...” Không, ở nơi công cộng mà bày ra cái tư thế đó trông thế nào cũng không thích hợp.

“Đi dép lê ra bên ngoài... Bởi vì chân anh ấy rất dễ nhìn! A a a, thật muốn sờ thử xem!”

“...” Quá đủ rồi!

Tô Lục quả thật muốn học máu, không thể không nói, em gái Trác Gia thật sự là ví dụ điển hình của chân lý: “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi”! Rõ ràng chỉ là một trạch nam phổ thông mà thôi, ở trong mắt cô nàng lại là hóa thân của thần, mặt trời cũng không sánh bằng một nửa rực rỡ của hắn.

Nhất kiến chung tình chính là không giảng đạo lý như vậy!

Có điều nói đi cũng phải nói lại, trạch nữ coi trọng trạch nam, là điều bình thường đúng không?

Quả thực hợp lý đến nỗi khiến cô sắp rơi lệ đầy mắt?

Nhưng, vì sao nội tâm của Tô Lục lại mỗi một như vậy?

Nói tóm lại, Trác Gia vì theo đuổi vị nam thần trong lòng, vô cùng không khoa học hằng ngày đi đến quán nước kia, đáng tiếc... rốt cuộc không thể gặp lại.

Cô không cam lòng bỏ qua như vậy, vì thế, cô nương luôn chỉ chơi game offline đã hạ quyết tâm, tải xuống “Long Chi kiếm”, quyết tâm bước vào trò chơi thời đại mới.

Không thể không nói, vận khí của cô cũng không tệ. Bởi vì trò chơi vừa mới mở, thời điểm đăng kí tài khoản được cấp cho một khí cụ dò tìm, bằng không muốn tìm một người thật sự là quá khó khăn. Kinh nghiệm chơi game nhiều năm khiến Trác Gia vô cùng thấu hiểu đạo lý “Mài đao sắc không mất công đốn củi”, sau khi cẩn thận đọc giới thiệu trên diễn đàn, cô quyết định lựa chọn chức nghiệp pháp sư.

Trác Gia nghĩ vô cùng tốt đẹp, trò chơi này chiến sĩ là chức nghiệp cân bằng nhất, có thể tấn công, cũng có thể làm khiên đỡ, cho nên cô liền chọn chức nghiệp thuần tấn công, tương lai chuyển thành hệ hỏa, theo đuổi sự tấn công tối cao. Đến thời điểm, tổ đội hai người, hắn ở phía trước đánh kẻ địch, cô ở phía sau đề phòng bắn lên, tốt đẹp biết bao nhiêu?

Vì sao không chọn chức nghiệp hồi máu?

Thứ nhất, chiến sĩ máu nhiều, điều này không vội cần;

Thứ hai, so với cứu một mạng, cô càng thích tiễn người lên đường.

Vì thế, tất cả được quyết định vui vẻ như vậy.

Sau khi thiết kế bộ dáng của nhân vật, cẩn thận chọn một gương mặt nữ lệ và một dáng người nóng bỏng, Trác Gia vui sướng gia nhập vào trò chơi, chuyện thứ nhất cần làm chính là tìm kiếm “Nhất Kiếm Phong Tình”, mới phát hiện đối phương đã mất cấp.

Trong lòng nhộn nhạo: Không hổ là người đàn ông mà ta nhìn trúng, đúng là nhân trung hào kiệt! Xem, cô vừa mới vào hắn đã mất cấp!

Đến đây thì Tô Lục có muốn ôm đầu cũng không nổi nữa, cô không hiểu nổi thẩm mỹ của trạch nữ! Thật sự không hiểu!

Trác Gia là một người chơi tự hạn chế, đương nhiên không làm được chuyện trực tiếp nhắn tin cho người ta, kêu: “Ca ca, ca ca, hãy kéo muội với”, cũng không tốn tiền tìm người cây cấp thay, không phải không bỏ được tiền, mà là muốn thông qua quá trình rèn luyện kỹ năng, như vậy tương lai mới có thể hiệp trợ tốt cho “Kiếm Tình” —— không sai, đây là tên gọi thân mật mà cô đặt cho đối phương, phát âm rất giống “gian tình” càng là thể hiện tình yêu cháy bỏng của mình!

Sau đó, Trác Gia khổ luyện ba ngày ba đêm.

Đến khi pháp sư của cô mất cấp, Trác Gia cũng mang đôi mắt gấu trúc thâm quầng, nờ nọ cười miễn cưỡng với nhân vật pháp sư trên màn hình máy tính trước mặt, rồi sau đó, ngã xuống đất không dậy nổi...

Thực may, không chết.

Sau đó, cô bắt đầu quá trình quyến rũ “nam thần” của mình.

Mà phương thức đó là...

“Phương thức theo đuổi của cô là tìm hấn PK?” (PK: Thuật ngữ trong game ám chỉ việc giết người chơi khác)

“Tôi chỉ muốn chứng minh thực lực của bản thân! Cho hắn biết tôi hoàn toàn có tư cách đứng ở sau lưng hắn!”

“... Không phải là cô nhanh chóng gọn gàng giết chết hắn đấy chứ?” Cho dù Trác Gia có thiên phú trên phương diện trò chơi, nhưng dù sao cũng chỉ là

một người mới chơi ba ngày. Mà cái kẻ bị một người mới chơi thoải mái giết chết rốt cuộc mạnh ở chỗ nào?

“Anh ấy nhất định là cố ý.” Trác Gia tự tin nói, “Tôi vừa nhìn thấy đôi tay thon dài của anh ấy liền biết thực lực nhất định rất mạnh, cho nên liên tục chết ở trên tay tôi, chỉ là vì muốn hiểu rõ hơn thực lực của tôi mà thôi!”

“Cho nên cô dùng những phương pháp khác nhau liên tiếp giết hắn hơn mười lần?”

“Là anh ấy không ngừng khiêu chiến tôi!”

“...” Không, là đối phương bị giết đến phát giận đi? Cho nên nói, “Cô để hắn thắng một lần cũng không được sao?”

“Đương nhiên không được! Nhường là sỉ nhục đối với anh ấy! Hơn nữa, anh ấy chỉ đang thử thách tôi mà thôi, nếu thật sự muốn đánh bại tôi, chẳng tốn bao nhiêu thời gian!”

Tô Lục: “...” Bảo sao người ta không thích cô!

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nửa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Nhất Định Là Bi Kịch

Tuy rằng Tô Lục cảm thấy quan niệm tình yêu của Trác Gia nhất định xảy ra vấn đề ở nơi nào đó, nhưng lại không nỡ phá vỡ tự tin của đối phương.

Tóm lại, sau lần thứ mười giết chết đối phương liên tiếp, mà vẫn hồn nhiên nói với Chiến Sĩ đang đáng thương nằm đổ ở trên đất: “Đồng bọn, nếu đồng ý với thực lực của ta, chúng ta lập thành tổ đội đi!”

Sau đó...

Nhất Kiếm Phong Tinh để lại một chuỗi những câu mắng chửi kinh điển, rồi quyết đoán logout.

Còn lại trạch nữ khổng chế ngự tỷ Ma Pháp Sư, sững sờ không nói gì. Chờ đến khi phản ứng lại, cô khóc: “Anh ấy mắng tôi!”

Cho dù hiện tại nhớ lại, Trác Gia vẫn cảm giác vô cùng uất ức như lúc trước: “Tại sao anh ấy có thể mắng tôi?”

Tô Lục bóp trán: “Tôi cảm giác rất bình thường mà?”

“Tôi đã chứng minh thực lực của mình như vậy, anh ấy vẫn chán ghét.”

“...” Vấn đề hoàn toàn không phải ở chỗ này được không?

Một thời gian sau, Trác Gia bởi vì ở trong nhà quá lâu mà dẫn đến đường nào có vấn đề [Tô Lục kiên định cho rằng như thế] liền điều khiển nhân vật nữ Ma Pháp Sư hệ hỏa tên là “Phân Tẫn Bát Hoang”, đi theo phía sau Nhất Kiếm Phong Tinh không ngừng yêu cầu tổ đội để chứng tỏ thực lực, trong khoảng thời gian đó, hắn từng gọi không ít người tới giết cô, nhưng Trác Gia dựa vào thiên phú trời sinh, phần lớn tình huống đều tìm được đường sống trong chỗ chết, phần nhỏ tình huống chết rơi mất trang bị lại tiếp tục rèn luyện đuổi kịp —— trạch nữ tiểu thư kiên quyết cho rằng đây là thử thách của đối phương, nhất định phải thật tâm đáp trả!

Trò chơi có một điểm không tốt, đó chính là cho dù người chán ghét một người, có dùng trăm phương nghìn giết chết, đối phương vẫn tuyệt đối không biến mất.

Hơn nữa, trò chơi này còn rất rộng lượng với người chơi, “tử vong không xuống cấp”! Cùng lắm chỉ tiêu hao độ bền của trang bị, có điều sửa chữa cũng không tốn bao nhiêu tiền.

Tô Lục có thể suy ra được, Nhất Kiếm Phong Tinh kia quả thực muốn phát điên.

“Đúng thế.” Có người đột nhiên trả lời cô.

“Anh xuất hiện làm cái gì?”

“Nói chuyện phiếm thôi.” Dép xỏ ngón ha ha nở nụ cười, hỏi: “Em gái, có muốn dùng thị giác của Thượng Đế để quan sát quá trình phát triển của câu chuyện hay không? Rất thú vị nha, nhất là có thể thấu hiểu được suy nghĩ của đối phương.”

“...” Tên gia hỏa này không phải đang sung sướng khi người gặp họa đấy chứ? Có điều... Quả thật cô rất hiểu kì, hơn nữa, Tô Lục cũng không quá tin tưởng cách nói của em gái Trắc Gia, tin tức đến từ trí nhớ của trạch nữ lúc nào cũng thêm vài chỗ bớt vài chỗ mới có thể miễn cưỡng tin được. Vì thế cũng sáng khoái đáp ứng, “Thử xem.”

“Vâng, đại vương!”

Vì thế, một đoạn tư duy có hơi lung tung cứ như vậy tiến vào trong đầu Tô Lục, nội dung rất nhiều, lại trực quan nhất thể hiện toàn bộ chân tướng ——

Là người bị “truy” [không rõ là theo đuổi hay truy đuổi], Nhất Kiếm Phong Tình vô cùng khổ sở. Chuyện thống khổ nhất trên thế giới là gì? Chính là gặp phải kẻ thần kinh! Chuyện thống khổ nhất là gì? Là gặp phải kẻ thần kinh không thể thoát khỏi! Chuyện thống khổ nhất là gì? Là gặp phải kẻ thần kinh không thể thoát khỏi lại hoàn toàn không thể đánh lại!

Kẻ thần kinh kia lần đầu tiên gặp đã yêu cầu PK, giết hấn hơn mười lần không tính, còn muốn tổ đội với hấn!

Đây là muốn quậy phá đến mức nào?!

Nếu không phải hiện tại chỉ có một server, hấn đã sớm đổi khu.

Nếu không phải còn rất hứng thú với trò chơi này, hấn đã sớm bỏ.

Rốt cục một ngày nào đó, dưới tình huống tất cả bằng hữu đều lười quan tâm đến hấn, Nhất Kiếm Phong Tình ôm tâm trạng không mấy tốt đẹp tổ đội với Phần Tẫn Bát Hoang, để xem tên gia hỏa này còn muốn thế nào.

Kết quả...

【Đội ngũ】 Phần Tẫn Bát Hoang: Đồng bọn, người rốt cục cũng thừa nhận ta? Thật là cao hứng!

【Đội ngũ】 Nhất Kiếm Phong Tình: ...

【Đội ngũ】 Phần Tẫn Bát Hoang: Tiếp theo chúng ta làm gì? Đi giết quái? Đi chiếm phó bản? Hay là PK tổ đội?

【Đội ngũ】 Nhất Kiếm Phong Tình: ... Người rốt cuộc là vì sao phải PK với ta?

【Đội ngũ】 Phần Tẫn Bát Hoang: Vì muốn tổ đội với người.

Nghe đối phương trả lời, Nhất Kiếm Phong Tình phun ra một búng máu, hấn khó khăn vươn tay xoa xoa vũ khí của mình —— Cứu mạng! Nơi này thật sự có kẻ thần kinh!

Cho nên mới nói, nếu sớm biết rằng đối phương thật sự chỉ muốn tổ đội, rốt cuộc vì sao hấn phải dây dưa với kẻ này lâu như vậy? Mỗi ngày bị đánh đến phát điên sẽ vui sao?!

Nói tóm lại, hai người cứ như vậy “biến chiến tranh thành tơ lụa”, trở thành đồng bọn, tuy rằng trong đó một phía rõ ràng là bị ép. Rồi sau đó, rất nhiều người đều vô cùng kinh ngạc. Nguyên nhân không gì khác, bởi vì hai người bọn họ đã sớm trở nên như hình với bóng. Dường như mỗi ngày, trên kênh thể giới đều xuất hiện đoạn đối thoại như vậy ——

【Thế giới】 Con chó bị ném dưới sông: Phần tử lại tại truy đuổi Tiểu Kiếm Kiếm! Mọi người mau mau đến xem!

【Thế giới】 Tổ năm người hủy diệt thế giới: Ở đâu? Cầu tọa độ! Cầu tọa độ!

【Thế giới】 Mím cười phun ra một búng máu: Tọa độ 134, 468! Ta đã chuẩn bị tốt máy ảnh!

【Thế giới】 Tổ năm người hủy diệt thế giới: Ô, lập tức đến!

【Thế giới】 Yên lặng đi ngang qua: Người mới đi ngang qua, cầu bắt quái.

【Thế giới】 Quốc vương trà xanh: Trên diễn đàn có thiệp mời, tên gọi “Phần tử cùng Tiểu Kiếm Kiếm – yêu hận tình thù”, chính mình tự đi xem.

【Thế giới】 Yên lặng đi ngang qua: Cảm ơn trà xanh, ta lập tức đi!

【Thế giới】 Người chạy ta truy: Ta cũng đi xem!

Mọi người đều rất kỳ quái, rốt cuộc là thù hận như thế nào khiến Phần tử mỗi ngày đều kiên trì không ngừng đuổi giết Tiểu Kiếm Kiếm? Hơn nữa có thể thấy được, cái gọi là “Yêu hận tình thù” chỉ có chữ thứ hai và chữ thứ tư là thật, còn lại chỉ do hư cấu. Hiện nay, hai gã đó lại thật sự “làm lành”?!

Đây không phải cường – thủ – hào – đoạt bản hiện thực còn có thể là cái gì?

Đây không phải ngược – luyện – tình – thâm bản hiện thực còn có thể là cái gì?

Đây... nhất định là tình yêu đích thực!

【Thế giới】 Cầu Thần: Ta tin vào tình yêu!

【Thế giới】 Cầu Cầu: Ta cũng tin vào tình yêu! +1. P/S: Ta và lầu trên là hai người.

【Thế giới】 Sau đó, không có sau đó: Ta cũng tin vào tình yêu! +2

【Thế giới】 Phong Linh đang đang: Ta cũng tin vào tình yêu! +3

...

Nói tóm lại, giống như hát một ca khúc —— chỉ cần mỗi người đều yêu một chút, thế giới ngày mai sẽ trở nên tốt đẹp...

Theo thời gian trôi qua, Nhất Kiếm Phong Tinh dần dần cảm thấy Phần Tẫn Bát Hoang thật ra cũng không phải người xấu, chỉ là hơi ngốc một chút, nhưng kỹ thuật lại rất tốt, hơn nữa còn rất biết “nghe lời”, mỗi lần bảo “hắn” làm gì “hắn” đều gắng làm hết sức, chưa bao giờ thoái thác, khiến hắn có cảm giác vui sướng như được làm lão đại.

Khụ khụ khụ, có tiểu đệ như thế này thật ra cũng không tệ.

Cái gọi là “trong tay có tiểu đệ, ta có thiên hạ”, vì thế Nhất Kiếm Phong Tinh bước lên con đường “Chinh phục thế giới”... tất nhiên là không có khả năng, có điều, ngược lại kiến tạo một bang phái.

Ngày bang phái được thành lập, rất nhiều người yêu thích hưởng ứng. Kết quả cũng không khiến người ta thất vọng, “Cuồng Khuyển” nhanh chóng được biết đến, mà Bang chủ đại nhân vừa đẩy đã ngã cũng đã tiến vào là phong phạm anh hào [đó là tự trọng của Nhất Kiếm Phong Tinh].

Mọi người đều cảm thấy rất vừa lòng.

Nhưng tất cả mọi người không chú ý, một hiểu lầm nho nhỏ bất tri bất giác xuất hiện.

Trong cảm nhận của Nhất Kiếm Phong Tinh, hắn hoàn toàn không coi Trác Gia là nữ nhi, ngay cả nghĩ cũng chưa từng, bởi vì điều này cũng quá tôn thương tự tôn nam nhân của hắn!

Trong cảm nhận của những người ngoài, tuy rằng gọi Phần Tẫn Bát Hoang là Phần tử, nhưng kẻ có thể khóc duệ như vậy, kỹ thuật tốt như vậy, cứng rắn bằng vũ lực đem Tiểu Kiếm Kiếm áp bức vào “khuôn khổ” như vậy, chắc chắn là nam nhân!

Nói ngắn gọn, ai cũng chưa từng coi Trác Gia là nữ nhi! Mọi người đều cho rằng hắn chỉ là một nữ Ma Pháp Sư dưới vỏ ngoài “Nhân yêu”[1]!

[1] Nhân yêu: Ý chỉ con trai chơi nhân vật nữ trong game.

Nhưng!

Đứa ngốc Trác Gia này hoàn toàn không phát hiện ra điều đó!

Thình thoảng có người gọi là Phần ca cô còn tưởng rằng người ta đang khen mình lợi hại, cho nên cũng vui vẻ nhận cách gọi này. Hơn nữa, càng quan trọng hơn cái gọi là “Trạch”, chính là trên mạng và ngoài đời là hai loại người hoàn toàn khác nhau, đừng nhìn trong trò chơi thoát nhìn là “Đại ca” một bang phái, nhưng khi đối mặt nói chuyện với người khác, có lẽ cô sẽ lập tức đỏ mặt ôm đầu.

Tật xấu bỏ không được này dẫn đến cô hoàn toàn không trao đổi số điện thoại di động với những người khác, hơn nữa tuy rằng cũng vào trong phòng chat voice, nhưng luôn lấy lý do microphone có vấn đề nên chỉ nghe không nói. Dù sao chỉ huy mọi người không phải cô mà là Nhất Kiếm Phong Tinh, cô chỉ cần đứng sau lưng hắn là tốt rồi. Mà những người còn lại... cũng không biết là trong nào có gì, đối với chuyện “Phần tử không mở miệng nói chuyện” đã sớm ngầm hiểu, đại khái là —— Phần tử, thật ra mọi người đều biết người là nam, tiếp tục ngụy trang cũng đâu có ý nghĩa gì? À, có lẽ còn Tiểu Kiếm Kiếm vẫn chưa biết đi? [Nhất Kiếm Phong Tinh: Ta đã sớm nhìn ra, được chưa?! Đừng xem thường chỉ số thông minh của ta như vậy chứ! Còn nữa, đừng gọi ta là Tiểu Kiếm Kiếm, gọi ta là Bang chủ đại nhân!]

Nói tóm lại, đây chính là khởi nguồn của bi kịch.

Bất tri bất giác, người gia nhập bang càng ngày càng đông, bang hội cũng càng lúc càng lớn mạnh, em gái cũng càng ngày càng nhiều.

Đang tìm hiểu, Tô Lục đột nhiên nghe được tiếng khóc lớn của người nào đó ——

“Sao anh ấy có thể thích người khác được cơ chứ!”

Tô Lục: “...” Thích người khác thật sự là một rất dễ hiểu đi? Nam nhân bình thường có ai sẽ nghĩ đến chuyện “làm gay”? Cũng không phải tiểu thuyết.

Có điều, em gái sắp sửa “kết hôn” với Nhất Kiếm Phong Tinh, Trác Gia cũng quen biết.

Bởi vì “Long Chi kiếm” vừa mới được đưa ra thị trường, trước mắt số người trong một tổ đội nhiều nhất chỉ có bốn, thân là Bang chủ và Phó bang chủ

không thể bỏ lại những người khác mà đi lẻ, cho nên trong lúc vô tình, bọn họ có kéo theo một mục sư và một cung thủ.

Bốn chức nghiệp lớn hợp thành một đội ngũ, thật sự là sự phối hợp tốt nhất.

Mục sư và cung thủ đều là nữ —— chọn nhân vật cũng thế, giọng nói cũng thế.

Mục sư tên là Mang Băng, cung thủ tên là Băng Môi.

Tên của hai người thoạt nhìn rất giống nhau, nhưng thật ra hai người hoàn toàn không quen biết. Người đầu tiên gia nhập đội ngũ là Mang Băng, một ngày nào đó đột nhiên xuất hiện trước mặt Trác Gia và Tiểu Kiếm Kiếm xin tổ đội, không thể không kể đến, nếu nói Ma Pháp Sư là ngự tỳ hấp dẫn ánh mắt của mọi người, như vậy mục sư muối muối chính là lấy sự tinh khiết làm điểm nhất, quần áo trắng toát một màu tản ra ánh sáng thánh khiết, nhìn đến lòng người cũng trắng.

Trác Gia không phản đối gì, dù sao Nhất Kiếm Phong Tinh đã lập tức đồng ý.

Mà Băng Môi lại là một lần Trác Gia giết quái vô tình nhặt được, cô thấy em gái kia bị quái đánh đáng thương, vừa lúc cũng không có việc gì làm, cho nên vờn viện trợ. Em gái cung thủ lấy phong cách đáng yêu, mặc một chiếc váy ngắn màu xanh lục, giống như con nai nhỏ nhảy nhót đến nhảy nhót đi bên người, những hoa lá trên quần áo cũng theo động tác mà hơi hơi rung động.

Vì thế, tổ bốn người cứ như vậy mà sinh ra.

“Vì sao anh ấy muốn kết hôn với tiểu Băng?!”

Tô Lục: “...” Được rồi, chỉ riêng điểm ấy mà nói, Trác Gia thật sự có thể nói là dẫn sói vào nhà...

Bạn đang đọc truyện *Còn Xuyên Nữa Sẽ Chặt Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.